

forum studentesc

revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul VI ● nr. 9 (41) octombrie, 1978 ● 16 pagini ● 2 lei

Radiografia unor

suferințe imaginare

Cel care privește cu luare-aminte pe studenți, sesizează că sub exuberanța neartificială a vârstei se ascund marile căutări. Ciobind cu degetele apa oglinzilor, unele realități se deformează și ni se alcătuiesc în minte imagini care mai de care mai desuete.

Bunăoară — așa :
Un student (dintre studenți) are neazuri (să zicem) cu stomacul și, cu toate că boala e reală, atunci când trebuie să ajungă în fața cabinetului alb își face o mulțime de probleme în spirit existențialist. Cum să-l abordeze pe dr. ? (că a auzit el că dacă nu ai temperatură și nu suferi vizibil nu te crede nimeni, ori cite „ah-uri ai scoate“). Cum să-i spună ce-l doare ? Ce să-i spună la urma-urmei ? ! Și... după 10 la sută inspirație și 90 la sută transpirație, intră în cabinet.

Acolo... stupoare ! Medicul îl întreabă de copii (deși studentul e un boboc — boboc nepus pe căpătuială de familie), îi prezice un viitor așa și pe dincolo, și, prin avalanșă de cuvinte nostime, îl consultă cu luare-aminte. Îl necăjește cu vreun seminar și... concluzia (culmea — se minunează studentul) e cu totul firească. Da, va urma un tratament : da, va primi motive ; da, se va însănătoși.

Și așa s-a răsturnat cu totul imaginea despre doctorul sobru, închis în sine, care nu poate face dizertație decât pe tema morții și a medicamentelor. O nuanță a pasiunii de a fi tânăr atunci când vârsta nu mai e tocmai aproape de 20 ! Medic !

Sintem în perioada practicii agricole. Condiții de cazare mai grele, muncă multă, frig... iată un prilej de spaimă pentru câțiva colegi de-ai noștri. Din această cauză (iar în timpul anului din altele la fel de stinghere

și de neserioase) ușa medicului este deschisă din nou. Suferința imaginată atrage după sine vindecări imaginare. Doctorul zîmbește, dar nu poate oferi decât un zîmbet pentru o afecțiune a lenei, studentul în cauză bijbiie în explicații și concluzia... da, concluzia e (la fel ca în prima situație) absolut firească.

O vizită făcută doctorului **Fitărau Vasile**, medicul șef al Policlinicii studențești Timișoara ne-a întărit convingerea că medicul este prietenul studentului onest față de propria sănătate și dușmanul neîmpăcat al suferințelor de... chit!

Dar și în acest caz doctorul **Fitărau** încearcă să fie corect și să nu privească fiecare student drept un potențial chiu-langiu. Iar tratamentul pe care-l recomandă acestora este următorul :

„Multă seriozitate. Să nu privești școala ca pe un medicament, înghițit de nevoie, tocmai pentru că să nu ajungi la acele re-reexaminări care ar putea fi evitate dacă ai învăța zi de zi“

Și astfel — privind oglinda — vom vedea reflectându-se în ea grija permanentă a medicilor de a ne ajuta să învingem răul din noi.

Dar vom vedea și dorința lor de a rămâne tineri printre cei tineri ca și pasiunea cu care se dăruie muncii lor, căci așa cum spune dr. **Fitărau** „Fără această pasiune nu se poate face nimic în medicină. Munca cu tinerii îți oferă bucurii și satisfacții. Tineretea e foarte frumoasă și printre tineri mă simt și eu tânăr. De aceea am dorit de 27 de ani încoace să rămân și să lucrez mai departe cu cei pe care i-am îndrăgit și pe care-i numesc cu un singur cuvânt : „Studentii“.

ADRIANA VEZELITS

Moment de cumpănă

28 iulie 1978, atmosfera de sesiune în întreaga țară, aceeași atmosferă domnea și la Institutul de subingineri Reșița, la camera 210, unde lumina se stingea la ore târzii, în camera unde locuiește și studentul **Ilie Vintiloane**, care pînă în acel moment obținuse la examene numai note de 10.

Deodată, liniștea și atmosfera de studiu a fost tulburată de sosirea unei telegrame, cînd **Ilie Vintiloane** află că tatăl său, care lucra la demolarea casei vechi, unde urma să-și construiască un nou cămin familiar, nu mai era în viață ; ultimul zid al casei se surupase peste acela care prin munca lui întreținea întreaga familie.

Întors acasă **Ilie** își găsește tatăl decedat, mama internată la un spital, căci nu reușise să învingă acele momente grele, iar cei doi bunici decepționați de crunta lovitură care se abătuse asupra familiei.

Ilie, băiatul cu o voință de oțel, tre-

buia să reziste acestui moment de cumpănă în viața sa.

Dar nici **Asociația Studenților Comuniști** din acest Institut de subingineri, nu a rămas indiferentă la această lovitură, care se abătuse asupra activității de asociație.

Într-un timp foarte scurt, lui **Ilie** i-a fost acordat un sprijin material din partea studenților din „Cetatea de foc“.

În timpul vacanței de vară, alături de **Ilie Vintiloane** se aflau și studenții : **Sandru Iacob**, **Buda Ioan**, **Lissi Wisshelm**, **Lungu Nelu**, **Vasilovici Pera**, activiști de asociație, care l-au ajutat ca pînă în 15 septembrie, să-și ridice noua casă.

Chiar dacă acest moment, a fost un moment de cumpănă în viața lui, **Ilie Vintiloane** a reușit să se mențină în fruntea premianților.

președintele **Consiliului A.S.C. Reșița**

IOAN MERCA,

Emoții de boboc

Nu cu mult timp înaltea admiterii, fără carnetul și creion în buzunar, urmînd să înregistreze cît mai fidel, pe banda memoriei, vorbele cîtorva dintre viitorii candidați la admitere. Pentru mulți dintre ei, admiterea, era un examen în sensul cel mai pur al cuvîntului, pentru alții ea era „monstrul“ ce avea să-i înghită, dar mai ales să le cruțe vacanța sau liniștea de acasă. Ce li se cerea atunci ? Muncă, multă, multă muncă, deși soarele de iunie te invita la ștrand, deși începea campionatul. Cei cu care am stat de vorbă, cei care aveau să bată la porțile studentiei, erau elevi ai Liceului de filologie-istorie și ai Liceului de construcții din Timișoara. Iată cîteva din gîndurile lor de atunci :

CORINA RUJAN (Liceul de filologie-istorie) : „Voi încerca la matematică, deși nu pentru matematică în sine, ci fiindcă cred că mi-ar place destul de mult să fiu profesoară“ ...

DORIN MATEI : „Am vrut să dau la autovehicule rutiere, la Brașov, dar nu m-au lăsat părinții. Sper că reușind la Mecanică să ajung în același domeniu“

DORINA ANȚILA : „Învăț și pînă la unu noaptea dar sper să ajung studentă la Agronomie“

Dar admiterea a trecut...

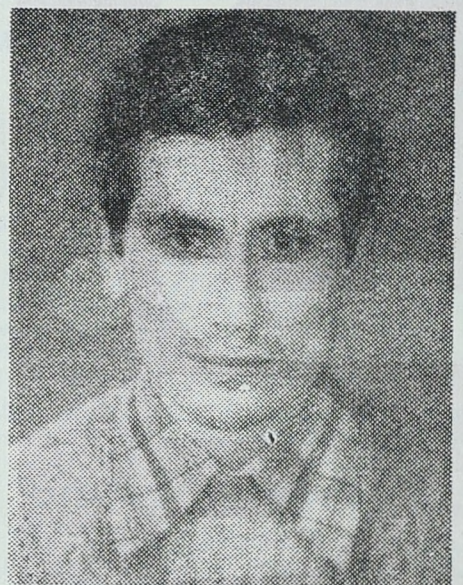
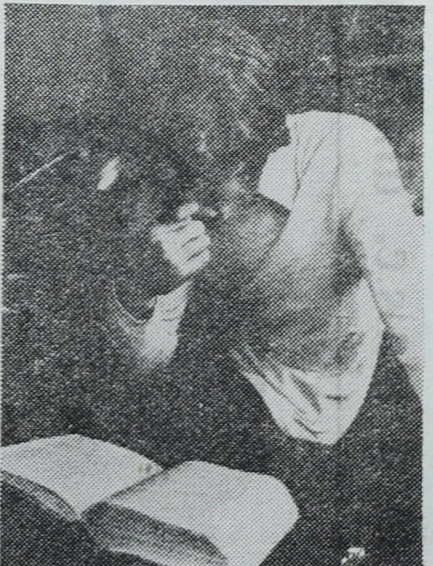
„Toamna se numără bobocii“ spune un proverb. M-am conformat înțelepciunii lui și am pornit să-i caut. Unii dintre ei deveniseră într-adevăr „boboci“, niște boboci de excepție. **Dorina Anțila** este acum studentă la Agronomie. Visul de a deveni agronom începe să prindă contur. S-a văzut prima pe lista candidaților admiși, cu media cea mai mare, 10 absolut. „Atunci cînd am dat examenul a fost destul de greu, mai ales, că mă stăpîneau și emoțiile. După rezultat am înțeles că am fost mai exigentă cu mine înșămi decît profesorii. Dar poate așa a fost mai bine ! Mă simt mîndră că sînt studentă, dar aceasta mă obligă la muncă, la și mai multă muncă. La ce mă gîndesc eu acum la început de drum ? Vreau să obțin rezultate la fel de bune, să devin o colegă bună pentru toți și ca secretară de an să am numai satisfacții. Bineînțeles că aștept cu nerăbdare vacanțele studențești, despre care se vorbește atîtea.

Pe **Corina Rujan** am întîlnit-o în holul Universității cu un teanc de cursuri sub brațe. Cînd i-am spus că vreau să scriu despre ea, m-a privit puțin surprinsă („Iarăși ? !“). I se părea firesc să devină studentă. „Am trecut prin niște emoții „tari“, totuși cu o săptămînă înainte de admitere, m-am îmbolnăvit. Nu cine știe ce, o răceală stupidă dar care nu te lasă să faci matematică... Am transpirat puțin pe subiecte, de răceală, nu de dificultate. Dacă nu intram, dădeam la anul la Filologie, îmi place la fel de mult“.

Pe **Dorin Matei**, de acum, student la „Poli“, nu l-am putut găsi, căci pleca peste cîteva zile la armată...

Gîndurile lor de atunci, iată, au devenit faptă

TRAIAN IANES

Niciodată nu este prea tîrziu

În una din aceste zile de toamnă am căutat să stau cîteva minute de vorbă cu **Gheorghe Păiușan**, student în anul IV al Facultății de agronomie, președinte al Consiliului U.A.S.C. din I.A.T. A fost foarte greu pentru faptul că minutele și clipele unui student, președinte de asociație, sînt foarte prețioase și numărate, cum aveam să aflăm mai tîrziu acolo, în cîmp, la cositul tarlalei, unde, alături de colegii săi, **Gheorghe Păiușan** se afla în focul campaniei agricole de toamnă.

Caracterizat de toți printr-o mare putere de muncă, încredere în sine și de un optimism molipsitor, la cei 30 de ani pe care-i împlinește în aceste zile, foarte bine pregătit profesional, cu o bogată activitate pe tărîm politic, a făcut ca în urmă cu un an să fie ales președinte de asociație. Aceste calități, volumul imens de muncă depus, au reușit să-l facă pe **Gheorghe Păiușan** aproape mulțumit de tot ce a realizat pînă acum.

Înainte de a fi student al Facultății de agronomie, aproape ca toți tinerii de azi, era dornic de a cunoaște, de a se afirma. Dovada o fac rezultatele obținute în cei trei ani de facultate : în anul I obține media 8,30 ; în anul II — 9,30 ; iar în anul III — 9,90.

Îmi mărturisește sincer, cu modestie, că încă nu a cunoscut oboseala. Zilnic caută să facă un lucru bun. Este mereu în mijlocul studenților.

L-am întrebat cum reușește să se descurce în cele trei ipostaze în care se află : student, președinte de asociație și tată, fiindcă **Gheorghe Păiușan** este tată a doi copii, amîndoi băieți, dintre care cel mai mare, **Radu**, este elev în clasa a III-a.

„Nu este ușor dar, printr-un program foarte riguros și bine întocmit, cred că reușesc să mă achit de toate obligațiile. Poate că am însă prea puțin timp liber pentru familie“.

Este — după cum spuneam — dornic de a cunoaște cît mai mult, de a se pregăti temeinic. Activează cu rezultate foarte bune în cadrul cercului de cercetare al disciplinei de genetică. Visul său este ca după terminarea facultății să-și continue cercetările începute.

Născut la țară, într-o minunată regiune, de pe malul Mureșului, este un mare iubitor al naturii, dovadă și meseria aleasă. Îmi spunea că regretă că în aceste zile frumoase de toamnă nu poate fi alături de familie pentru a colinda împreună pădurile din împrejurimi, de a se bucura de frumusețile naturii.

„Am o mare încredere în agricultura zilelor de mîine, în munca pe care o vom depune noi, generația de azi. Chiar dacă termin facultatea la peste 30 de ani, cred că niciodată nu este prea tîrziu să faci un lucru bun și util pentru societatea în care trăim și muncim cu toții“.

...m-am despărțit de **Gheorghe Păiușan** cu sentimentul că niciodată toamna nu a fost mai frumoasă, mai plină de farmec și nostalgie...

IOAN BONTĂU

● Luni, 25 septembrie, a avut loc Plenara Consiliului U.A.S.C. din centrul nostru universitar. În prezența tovarășului Ștefan Bolog, șeful secției învățământ de la Comitetul județean Timiș al P.C.R., a tovarășului Viorel Negru, secretar al Comitetului de partid pentru universitar și a tovarășului Dinu Marin, secretar al Consiliului U.A.S.C.R. Plenara a dezbătut probleme, legate de activitatea desfășurată în anul universitar 1977-1978, punându-se un accent deosebit pe analiza felului în care problemele profesionale și-au găsit rezolvare în facultăți și institute. De asemenea, a fost adoptat planul de activități al Consiliului pe anul universitar 1978-1979, plan pe care-l publicăm integral în acest număr.

● Tovarășul Petru Andea, președintele Consiliului U.A.S.C. din centrul nostru universitar, a participat la Congresul Uniunii Panafricane a studenților desfășurat în Libia...

● La Casa tineretului a avut loc o primă întâlnire a ghizilor turistici ai U.A.S.C.-ului cu reprezentanții B.T.T.-ului...

● Se preconizează deschiderea unui Salon studențesc de caricatură, cu participarea unor caricaturști studenți din toate centrele universitare ale țării...

● Comitetul studențesc de complex ar vrea să se mute în casă nouă, adică la căminul 20...

● De asemenea, acesta intenționează crearea unui laborator foto, în complex, pentru asigurarea propagandei vizuale...

● Cercul de presă avind ca formulă de conducere: Valentin Vișan (președinte), Marcel Sămânță (vicepreședinte), Rodica Târțau (secretar), și îndrumat, în continuare, de ziaristul Teodor Bulza (Drapelul roșu), și-a reluat activitatea. A avut loc, deja, o întâlnire, pe probleme ale creației științifice, cu ziaristul Cezar Ioana (Știința)...

● O nouă întâlnire, cu Erwin Lessl, redactor șef-adjunct la „Neue Banater Zeitung“...

● Modalitatea inedită de muncă, în ședințele de lucru ale cercului de presă: extemporale tematice. Prima temă, ca la orice început de

siliului U.A.S.C., reunind membrii reprezentativi ai cenaclurilor literare studențești. Societatea, condusă de un președinte și un secretar, cuprinzând 15-50 de membrii, propuși de conducerea cenaclurilor și aprobați de Biroul Consiliului U.A.S.C. din C.U. și având întâlniri odată la două luni, nu va desființa cenaclurile ci se vor condiționa reciproc. Așteptăm cu interes evoluția ei...

● Casa studenților a fost gazda unei interesante întâlniri cu Ion Hobana, secretarul Uniunii scriitorilor din România...

● Spectacolul cenaclului „Almatim“ a fost aminat, din motive obiective, pentru data de 22...

● Dintre acțiunile desfășurate la Casa de cultură a studenților, reținem cea realizată de judecătorul Florin Șigovan, intitulată „De bună voie și nesilit de nimeni“...

● Cenaclurile literare în deplasare: cenaclul „Pavel Dan“, la căminul 13 (pe data de 26)...

● Cineața, în colaborare cu Arhiva națională de filme, intenționează să prezinte studenților cicluri de filme tematice. Pentru luna noiembrie este programat un ciclu de filme latino-americane cuprinzând filmele: Puștile (Brazilia) — 3 noiembrie; Povestiri despre revoluție (Brazilia) — 10; Zilele apei (Cuba) — 17; Centrul înaintaș a murit în zori (Argentina) — 24; Maclovă (Mexic) — 2 decembrie. Un ciclu vorbind despre cinematografia tinere și viguroase...

● Sîntem puși, din nou, în situația de a face câteva convenite rectificări la cele ce apar în paginile suratei noastre mai mari, revista „Viața studențească“...

● S-ar putea ca Timpeanu Claudius (VI, Medicină) să-și fi făcut rost de cearceaf de la căminul 12...

● Claudius Timpeanu (cel pe care îl viza reporterul semnat al notei), student în anul IV al Facultății de științe economice, vicepreședintele cu probleme de asistență socială și muncă educativă în cămine și cantine al Consiliului U.A.S.C. din C.U., nu a făcut asta niciodată. Stați și dumneavoastră și gândiți-vă dacă am dreptate...

sură se impunea ca necesitate, datorită mutării în alte cămine a studenților din comitetul de cămin...

● Invităm pe autorii articolului „S-au cheltuit aproape 500.000 lei și încă se mai așteaptă“ să facă o deplasare la cabana Crivaia pentru a constata adevărul despre această clădire a centrului nostru universitar. Aceasta intrucit la telefoane fictive se pot afla doar lucruri eronate...

● Ne pare rău că această pagină realizată de colegii timișoreni, sub îndrumarea ziaristului Ion Lougin-Popescu, s-a constituit într-o listă de inexactități...

● Și-a reluat activitatea clubul studențesc de șah, „64“. Întîlnirile săptămânale, din fiecare joi, la Clubul Facultății de electrotehnică, își propun comentarea unor partide celebre, dezbaterile unor probleme teoretice (strategie, tactică, finaluri), prezentarea unui istoric al dezvoltării șahiste, partide simultane cu participarea unor șahiști timișoreni de valoare...

● Cenaclul „M“ al Facultății de mecanică și-a reînceput activitatea cu un spectacol la căminul 8 C...

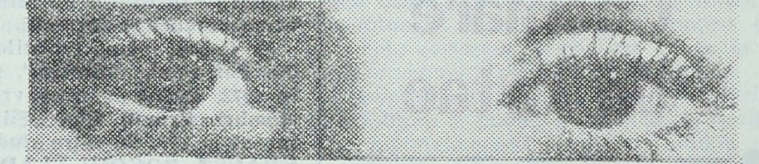
● Clubul de Delta-planism a reușit confecționarea primului model de delta-plan, „Student-OI“, cu care s-au efectuat deja, cu rezultate mulțumitoare primele încercări de zbor...

● Universitatea timișoreană a găzduit, de curind, sesiunea de comunicări omagială dedicată împlinirii a 90 de ani de viață a academicianului Iorgu Iordan. Au prezentat referate o serie de cadre didactice ale Universității timișorene. În holul Universității, profesorul Ion Iliescu a deschis o expoziție dedicată vieții și operei reputatului om de știință...

● La strandul termal, cu participarea a peste 1.000 de persoane, s-a desfășurat primul bal al bobocilor. Protagonisti, studenții Facultății de electrotehnică. În atmosfera creată de formația „Gramofon“ juriul a ales pe cea mai... dintre „Ele“. Ea se numește Rodica Zembrea, anul I ET, și locuiește la căminul 19, camera 14. Arată ca un... miss și a fost preferata președintelui

UITĂ-TE LA NOI

ȘI-I VEZI PE EI!

Răsfoind listele cu centralizarea situației școlare pe anul 1977-1978, în mod inevitabil devine tentantă încercarea de a cunoaște grupa 28 a anului VI, de la Facultatea de medicină generală și pediatrie. Media generală 9,79.

Lăsînd statisticele deoparte, grupa 28, sau șase mediciniști la un pas de absolvire, o grupă ce se vrea oarecare și, mai ales un semn de întrebare comun: „Cum, noi sîntem cei mai buni“? O întrebare născută spontan, printre zimbete animate de o veselie nestăvilită. Da, o întrebare normală, situațiile foarte bune la învățătură nefiînd o excepție în acest an. Cam 50 la sută dintre studenții au medii peste 9. Să facem, deci, prezentările: RODICA CUCU, ADRIANA MITEAN, CONSTANTIN PÂNCIULESCU, HORIA PLEȘ, TUNDE UGRIVILCEANU, și DORU VILCEANU.

E greu să prinzi în citeva rânduri ineditul acestei grupe, specificul fiecăruia dintre componentii ei. Fără a greși, numitorul comun, ori leit-motivul discuției noastre e pasiunea pentru meserie, o pasiune amplificată și nuanțată îmbogățită peste ani.

„Pentru mine a fost firesc“, mărturisește TUNDE VILCEANU, „grupa 28 însemnînd nu numai prietenie dar și întemeierea unei familii“.

„Medicină?!... pentru că a fost prima dragoste“. ADRIANA își deapănă amintirile. „...influența familiei. Dar să nu mă înțelegi greșit. În familie am avut pe cineva care-mi vorbea despre medicină. Am început să mi-o imaginez prin liceu, m-am îndrăgostit de ea și m-am hotărît s-o cunosc“.

— Nu trebuie un talent deosebit.

— Să-ți placă. Da, în primul rînd să-ți placă.

— Medicina are și părți neplăcute. Ceea ce te atrage la început este mărfa profesională. Au fost și sînt destule greutăți. Dar nu m-au speriat.

Niște tineri mediciniști care iau viața așa cum este și cer socoteală fiecărei clipe.

— Medicina ar fi și mai frumoasă dacă s-ar putea învăța dintr-o dată.

Și discuțiile alunecă lin spre învățătură. Să nu vă închipuiți că simpaticii oameni ai grupei 28 sînt niște tineri cu ochii mereu pe ceas, gata în orice clipă să-și scoată cursul pentru a învăța. Deși, ce-i drept, circula o vorbă printre studenți... Dar să revenim la argumentele lor.

Trecerea de la învățămîntul liceal la cel universitar — gîndurile despre început, acum în prag de absolvire, revin obsedant; — a fost colosală. Asistăm la o răsturnare nu numai a stilului de muncă, dar și a modului de a gîndi, de a lucra, de a sistematiza timpul. Rolul deosebit în formarea viitorului medic îl au anii de clinică, cu specificul urgenței, unde hotărîrea se ia rapid, diagnosticarea neadmițînd oscilații. Baza nu numai a formării unui stil de muncă adecvat, ci și a viitoare profesii e munca bazată pe practică, munca la patul bolnavului. Nici o greșală nu se poate recupera. Normal că există un spirit al

responsabilității, care se formează pe băncile școlii. „În viață, la locul de muncă, n-ai pe cine conta decît pe tine însuși. Nu o lege stabilește conștiința responsabilității, ci însăși conștiința individuală. Nu poți să-ți permiți să iei lucrurile ușor“.

Studentia nu se trăiește numai lingă patul bolnavului, ori în sălile de studiu. Studentia — e drept, drămuțată atent — se trăiește doar la cote maxime.

Pasiunea pentru medicină implică pasiune și înțelegere pentru oameni. Înțelegerea umană începe de la colegi. Dar în fond, ce înseamnă această grupă? Da, există conștiințozitate — totdeauna au fost la fel de buni. Da, există veselie, bună dispoziție. Da, există prietenie. „Nu-ți e frică să adresezi unui coleg o rugăminte. Și-apoi sînt veșnicile discuții: profesionale (discuții sau dispute ?!), cele particulare, cele sportive, (căci sportul e o altă pasiune comună: fie înot, fie karate, fie pescuit — chiar și fără pește, fie schi. Într-un fel sportul rămîne singura posibilitate de a ieși în natură). De fapt nu greșesc alîmînd că bucuria unuia e trăită de șase ori mai intens“.

CONSTANTIN PÂNCIULESCU, alt student de 10, alături de familia VILCEANU e cam greu de găsit, dacă nu chiar imposibil. Iar atunci cînd dai de el, aprînzîndu-și o țigară, se uită mirat la tine. Fur printre tăceri timpul său împărțit între școli și orele de serviciu de noapte de la ortopedie. Fața lui ușor obosită îmi aduce aminte de timpul judicios împărțit, de pasiunea pentru viață, de pasiunea mediciei. Firescul lucrurilor și al faptelor nu trebuie explicat, par a-mi spune tăcerile lui, pentru că el nu-mi vorbește despre sine.

Ar fi o grupă ideală.

— Pot s-o spun cu mîna pe inimă.

Emoții în prag de absolvire, probleme ce se ridică în fața viitorului medic. După 6 ani de medicină ajungi la concluzia că tot ce ai învățat nu e decît o inițiere, un alfabet, ABC-ul. Acum apare întrebarea: ceea ce știi să faci efectiv după șase ani.

— Ceea ce rămîne: părerea de rîu. Cînd ajungi să te cunoști, te desparți.

— A fost frumos.

— Noi vrem să ne întîlnim cît mai des și cît mai repede.

— Dorința mea e să revin în fiecare an pe la școli.

— Ne vom întîlni.

— Ne-am obișnuit prea mult unul cu altul.

— Cîțiva kilometri nu ne vor putea despărți.

— Dacă n-am reuși să ne întîlnim, înseamnă că tot ceea ce am spus e fals.

Care ar fi definiția acestei grupe, acestui colectiv de muncă, în care, uitîndu-te la unul, îi vezi pe ceilalți, a acestor tineri care-și cunosc nu numai calitățile dar și defectele, și care au curajul de a privi lucrurile în față?

— O familie; da, o familie fericită.

RODICA STOE

Fotografii de I. BERWANGER

În fața sălii „Olimpia“, studenții chimiști se pregătesc să plece la bătălia recoltei.

drum, „Bobocul“... ● La Universitate ființează un nou curs interesant, cel de teoria și practica presei, susținut de asist. univ. Stela Mirel... ● Propunem o nouă denumire pentru holurile citorva cămine de fete: „Intim-club“... ● A avut loc meciul de fotbal dintre redacția revistei „Forum studențesc“ și Comitetul studențesc de complex. Scor 7-4 pentru redactorii noștri. Pentru exactitatea scorului adăugați + (pentru forumiști), — (pentru comitet) 20 la sută... ● O inițiativă interesantă: înființarea Societății literare a studenților, organism care va funcționa pe lingă comisia culturală a Con-

ședintele Comitetului de complex nu a ascuns, ilegal, persoane în camera sa! Oricît de spațioasă ar fi ea, avînd în vedere că locuiește la căminul 10 C, nu putea adăposti, nici măcar pentru o noapte, 9 persoane (cei doi locatari + cei 7 puși aici de reporterul nostru dornic de senzații). Eventual dacă cei 7 erau pitici... ● Căminul 19 are un singur președinte de cămin. Este cea care a condus întreaga operațiune de cazare și nu acele persoane care se cred președinți... ● Căminul 15 C se prezintă, la această oră, mulțumitor. Este un merit al comitetului provizoriu de cămin, ales temporar în situația în care această mă-

juriului, conferențiarul Emil Burlacu (semnificativ nume!). Drept cadou, miss boboc a primit o rață ca toate rațele, care, în puține măcăituri, și-a exprimat adevărată ei față de alegerea făcută de juriu... ● Calendarul sportiv al finalelor competițiilor de masă din cadrul „Daciadei“ din aceste semestre cuprinde: Cupa anilor I, (baschet, handbal, volei, orientare sportivă) — luna noiembrie, Crosul de toamnă (11 XI); Cupa judocanului (17 XI); Campionatul universitar de șah (13-14 I 1979); Divizia studențească — atletism, fotbal, handbal (b), volei (f), baschet (f) — luna noiembrie.

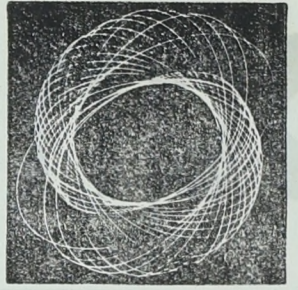
GHEORGHE CRÎȘAN

După citeva ore de muncă în cîmp, o gustare e mai mult decît bine venită.

confluente

COLEGILOR NOȘTRI DIN PETROȘANI, LA ANIVERSAREA A 30 DE ANI DE
EXISTENȚĂ A INSTITUTULUI

Chemare de ortac

*Iradiind de dragoste
vă aduc îndemnul pe tavă
rotunjit de miera curiozității
culeasă de pe buza pușului nesfirșit
veniți spre inima pământului veniți
unde bate pulsul minei a cîntec
veniți să-mi treceți cu privirea prin ochi
întru faptele ce se răstring
în linie dreaptă*

*Iradiind de dragostea muntelui
tes așteptarea pe unde
se zăgăzuește scurgerea cu-aceleași
brațe*

*cuprinzind cărbunele adîncului
vă chem aici sub gîndul minereului
s-amestecăm praful cu visul
și slana cu pita
ceapa spartă cu pumnii noduroși
cu speranța și încrederea*

*Iradiind de dragoste - corolă
întru sărbătoarea sufletului
ridic uneltele pînă departe
proptindu-le apoi în pieptul minei
le las pradă odihnei
cît pentru clipa entuziasmului*

*E timpul vostru ortaci
e timpul străluminînd bucuria
lăsați-mă să vă strig pe nume
cu aceleași profunde vibrații
să leg zarea de orizonturile voastre
îndemnul mineresc înseamnă trînicie
libertate înseamnă muncă și piine
cîștită precum se cuvîne
de minerii patriei.*

Sonet

*Starea de mină e azi sărbătoare
lumina cuprinde minerii de briu
se-ncinge hora - curcubeu prins de riu
dus pînă unde se varsă pe zare*

*E joc de adînc, de munți și de mare
pămîntul dăruie puteri prinse-n friu
se leagă-n brazii ca lanul de grîu
e floare-n priviri și cer curs pe floare*

*Cum pot fără voi să cunosc bucurii
cînd scoatem cărbuni și-aceleași
credință
umăr la umăr ne leagă-n ființă?*

*Ortaci, să pornim prin braț și voință
să-ntîndem din mină spre nori reverii
și-n ele să facem botezul la fii!*

DAN PETRILEANU

● Clubul cultural studențesc reprezintă locul unde activează peste 600 de studenți — dintre cei peste 2.000 cit numără Institutul de Mine — la diverse cercuri și formații.

● Cercul cineclubiștilor studenți din Petroșani, „Minfilm”, s-a înființat în 1972, avînd pe acea vreme doar 3 membri. Primul film „Fiii Soarelui”, turnat în 1973 de către studentii IULIU KRAUSZ, BOGOIU VLADIMIR, aduce și prima mare satisfacție a realizării, fiind „Laureat al F.N.A.S.” pe anul 1974, la Cluj-Napoca.

● În 1976, la Timișoara, la cea de-a doua participare la F.N.A.S., filmul „Zimbet furat”, aduce cel de-al doilea titlu de „Laureat al F.N.A.S.”. Filmul are o tematică actuală cu implicații sociale și de producție caracteristice Văii Jiului, remarcîndu-se îndeosebi prin frumusețea scenariului și plastica imaginii.

● Zestrea trofeelor, se îmbogățește, la prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, cu premiul I, premiul special al revistelor „Viața studentescă” și „Amfiteatru”, pentru filmul „Ziua Cunoașterii”.

● Împreună cu formația de muzică usoară „DIAMANTELE NEGRE”, ce-naclul „ORIZONT”, înmănunchiază un grup de talente literar-muzicale cu o prezență din ce în ce mai activă în viața artistică a Institutului de Mine, ei și a municipiului.

● O îmbinare fericită de frumos și tinerețe, sau mai bine zis un spectacol de ținută artistică îngrijită, prin care studenții cîntă munca și dragostea, adică mina și oamenii temerari ai adîncului.

● Înființat în anul 1968 de un mînnunchi de pasionați studenți care îmbinau coborîrea la cea mai joasă cofă în mină, la orele de practică productivă, cu setea de a cuprinde în priviri cel mai mare orizont, prin escaladări caracteristice alpinistilor, cercul de SPEOLOGIE s-a afirmat pregnant, an de an, reușind un adevărat palmares de premii și activități. Orizontul nelimitat al cunoașterii, frumosul virgîn conservat dincolo de cine știe ce sifon rece și năzbitos; starea pe care o ai la despărțirea unei pesteri plină de mesaje temporale și de frumuseți, oare ce poate fi mai frumos și mai pasionant?

Pagină realizată de IOAN DAN BALAN (student anul III Filologie, f.f., Timișoara directorul clubului I.M. Petroșani)

Cheia de pilugă

— Eu ce am de făcut? — întrebă studentul în practică șeful de echipă, văzînd că ceilalți deja începuseră munca.

Șeful de echipă s-a scărpinat în ceafă, și preț de-o clipă s-a părut că prin ochii lui cenușii a trecut o sclipire jucăușă.

— Păi, du-te pînă la „ăia de la patru”, la tovarășul Voicu, și spune-i c-am zis eu să-ți dea cheia de pilugă. Știi cum să ajungi pînă acolo, nu? O iei la stînga, mai mergi vreo cincizeci de metri și dai de un suitor. Vezi cum cobori pe suitorul ăla ce dă la ei, să nu-ți rupi gîtul, are cîteva trepte lipsă. Ai venit?

Fără să pună la inimă zimbetele ironice ale celorlalți din echipă, a încuviințat din cap și a plecat, convins fiind că sarcina ce i se dăduse avea o importanță capitală pentru mersul lucrărilor de susținere a abatajului. Probabil ceilalți rînjiseră de ciudă că nu-i trimisese pe vreunul din ei după cheia de pilugă își spusese el cînd ajunsese lîngă gura suitorului, și satisfăcut, ridică hotărît grătarul de lemn, pregătîndu-se să coboare la „ăia de la patru”.

Într-un tirziu, cu chiu cu vai, a răzbătut la „ăia de la patru”, care culmea, erau patru, dezbrăcați pînă la briu, negri ca niște draci, doar ochii sticlindu-le în cap, chinuindu-se cu ridicarea susținerii hidraulice. Privirea lui a fugit prin toate părțile, împletindu-se prin sumedenia de stîlpi hidraulici de susținere, asemuindu-i cu o pădure ciudată, plantată pe două rînduri de mina omului, după care, a strigat „noroc bun” și imediat după aceea „il caut pe tovarășul Voicu”. Omul căutat a întors capul înspre el, și cum zgomotul aproape că acoperea vocile, a strigat, și el.

— Ce s-a întimplat?

— Ii... sint student în practică. M-a trimis tovarășul Covaci să-mi dați cheia de pilugă.

Ceilalți oameni de lîngă Voicu s-au întors și ei înspre el și l-au privit cu interes.

Voicu și-a protăpît miinile în șold, puțin nedumerit, și, abia cînd ceilalți au început să ridă, a zîmbit și el. Lăsînd pacoștea în seama altuia, i-a zis celui mai apropiat:

— Marine, du-te, mă, tu și dă-i băiatului cheia de pilugă.

Marin a încetat să mai ridă și, cît mai serios cu putință, a înhățat o bucată de butuc din apropiere și i-a pus-o în brațe.

— Uite, asta e cheia de pilugă. Ia-o și fugi cu ea, mai încolo poate o să ne mai trebuiască și nouă.

Bolborosînd un „mulțumesc” timid, cu bucata de butuc în brațe, le-a întors spatele și a pornit rapid spre suitor, fă-

ră să se mire prea mult că de fapt cheia de pilugă era un lemn ca oricare altul, dar cine știe cît de important era. Mai dubios era că în urma lui se auzeau hohote de ris, de neînțeleș, dar care nu o-veau tăria să-l afecteze prea mult, din moment ce sarcina lui era ca și îndeplinită. Urcînd pe suitor, se gindea la susținerea aceea grozavă pe care o văzuse și la combina ce stătea într-o rină lîngă stratul lucios de cărbune, invidiindu-i pe „ăia de la patru” pentru plăcerea ce-or fi resimțit-o cînd combina ar fi mușcat cu dinții ei din stratul de cărbune. Ajunse gîfînd în fața șefului de echipă ce împreună cu ceilalți făcea niște măsurători, cu monografia de armare în mînă, trînti jos lemnul ce bufni infundat, și zise triumfător:

— Am adus cheia de pilugă. „Ăia de la patru” au zis că s-ar putea să mai aibă nevoie de ea.

Șeful de echipă zise „bine”, îi dădu un cot unui ortac și după aceea strigă „la treabă bă, ne-a adus flăcăul cheia de pilugă”. În timp ce muncea alături de ceilalți, la ridicarea susținerii abatajului cameră, se gindea din nou la afurisite de pilugă și puțin nu a lipsit ca barosul să-i scape peste picioare cînd îl apucase mecanic și îl întinsese unui ortac. Cheia de pilugă pe care o adusese el cu atîta trudă zăcea acolo unde îi dăduse drumul, nefolosită și inutilă. Dintr-o dată își aminti tulburat cum un coleg mai mare îl prevenise că piluga nu era decît o groapă banală și cheia ei n-ar fi putut fi decît un obiect greu, un ciocan de abataj sau butucul pe care îl cărase el.

Încruntat, s-a îndreptat glonț spre perețele unde stătea spînzurată de-o sîrmă monografia de armare și celelalte planuri făcute sul și, desfăcînd sulul, calm, a început să măsoare. Șeful de echipă s-a oprit din muncă, privindu-l atent și, întrebîndu-se ce-o fi făcînd, s-a apropiat de el. Zimbetele au fost reciproce, iar dialogul, o mică revanșă.

— Dacă nu vă supărați, cit scrie aici pe hirtie?

— Ce ești orb, nu mai vezi bine? Un metru și jumătate.

— Perfect; să măsurăm în vatră. Unu, unu jumătate, doi!

Întors cu spatele, lungise intenționat măsurătoarea, chiar dacă îl încercau hohote de ris. Consternat, șeful de echipă a început să privească neliniștit cînd hirtia cînd lucrarea, fără să-și creadă ochilor și fără să mai aibă curajul de a mai măsura și el.

— Păi...

Răzburarea a fost necrutătoare.

— Ce „păi”? Nu mai are rost nici un „păi”. Măsurătoarea nu iese și pace. Se prăbușește abatajul. Am și calculat diferența de presiune și, într-o jumătate de oră, ne procopsim, cu o surprare.

Alarmat, șeful de echipă a trasat niște directive sumare și a luat-o la goană să cheme inginerul. Studentul practicant zîmbea, privind destins bucata de butuc și, cu puțină ironie, nu se putu stăpîni să nu-și zică: „cheia de pilugă, ai”? Inginerul sosise împreună cu trei oameni, printre care și șeful de echipă, nervos și cu gîndurile vraiste. Se opriseră într-o mină sobră, iar șeful de echipă a îngăimat:

— Dînsul susține că a calculat diferența de presiune și că într-o jumătate de oră se surpă abatajul.

Inginerul a desfăcut hirtia, privind cîteva secunde în tăcere, după aceea s-a aplecat și a măsurat.

— Unu, unu, cincizeci. Măsurătoarea e foarte precisă. Și chiar dacă nu era; nu există pericol de surprare, diferența de presiune e minimă.

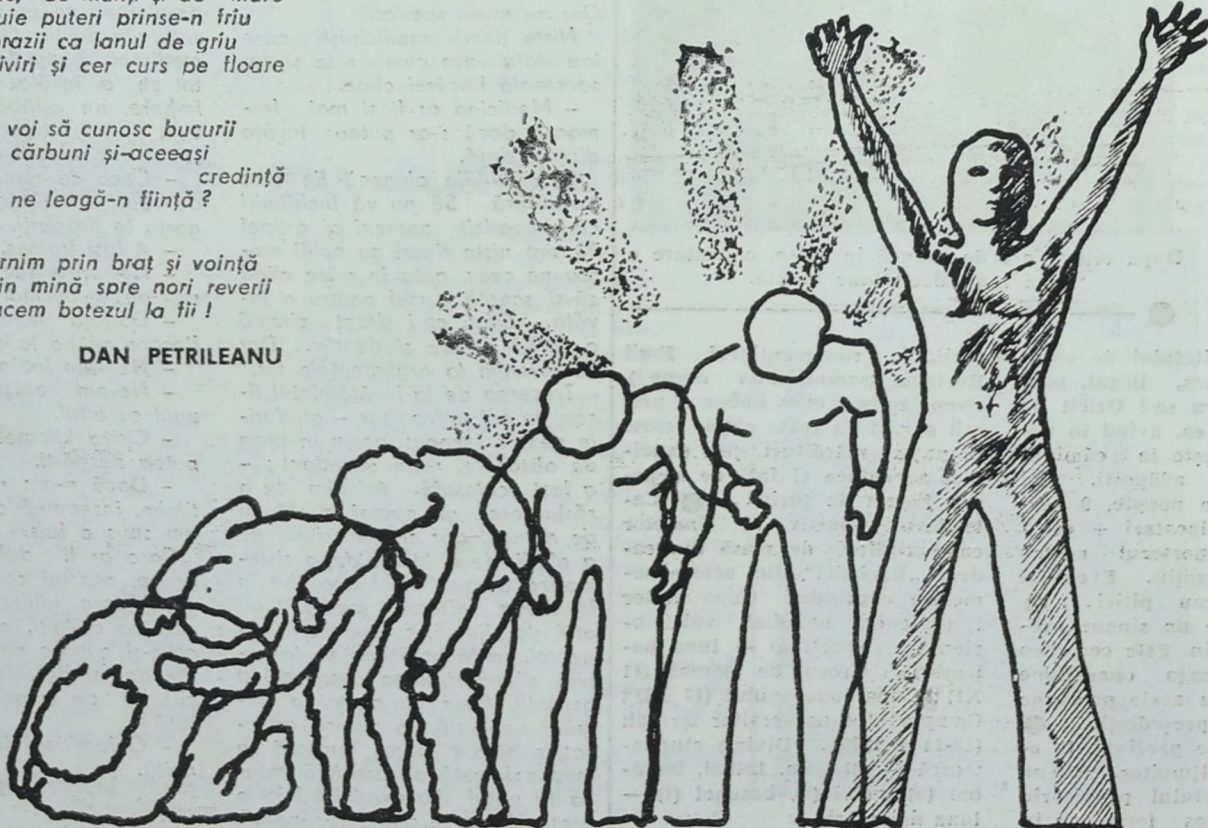
Ridicîndu-se, la fel de calm, i-a întins hirtia studentului practicant. Șefului de echipă i-a sărit tîndăra.

— Păi bine tovarășe, de ce alarmezi oamenii inutil, din moment ce măsurătoarea e bună? Mă faci să bat atîta drum și eu și tovarășul inginer pentru un fleac?

Zimbetul studentului a fost senin.

— Dar eu n-am bătut tot atîta drum cînd m-ați trimis tocmai la „ăia de la patru” ca să aduc cheia de pilugă?

DORU CHICET
I.M.P.

reportaj

...Duminică de toamnă în cîmpia Tisei. Trec grăbit pe lângă clădirea unui modern han, hanul Mădăras, și las privirea să se desfete cu imensitatea de verde-auriu care se întinde de o parte și alta a șoselei. Cotesc la stînga, de pe șoseaua Salonta-Oradea, și imaginea comunei Mădăras mi se conturează în față. Ajung cu greu la sediul C.A.P., aflat la celălalt capăt al comunei, și constat cu plăcere că aici există o mină de gospodar care a împrejmuit spațiul în care se găsește o mare parte din averea cooperativei, care a plantat pomi și flori, care a aranjat căile de acces.

„Știți, am venit de la revista studenților de la Timișoara și așa vrea... adică dacă sinteti amabil să-mi răspundeți la câteva întrebări...”. Mi-am dat seama că am călcat cu stîngul abia mai tirziu. Omul din față a început să vorbească, rar și domol. Aflînd că sint din satul copilăriei sale discuția a devenit, dintr-o dată, mai sinceră fără întrebări. Presedintele C.A.P.-ului din Mădăras a început să-și depene amintirile...

...Era prin 1949. Fiul de țărani săraci (avînd cinci guri de hrănit), **TEODOR MAGHIAR**, plecat de la 7 ani din comuna Tulca, locul nașterii și copilăriei, după ce studiasse la Liceul agricol din Salonta și la Școala de partid din Beius, se afla acum în Mădăras, cu puținii comunisti existenți aici, în fruntea încercărilor de a uni loturile țărănești de pămînt într-un singur lot, cel al gospodăriei colective. Strădania lor a însemnat, prin înființarea la 1 septembrie 1949 a Gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin”, începuturile unei noi agriculturi pe ținuturile celor trei Crișuri. Zestrea de la care au pornit era mică: 246 de familii, cu 730 ha de teren agricol, cu o valoare obștească de 172.000 de lei nestabilizați. Mai mult, porneau la drum într-o situație în care fiecare țărănu muncea dubă concepții și tehnici individuale. „Nu a fost deloc ușor în acei ani în care socialismul își câștiga, încetul cu încetul dreptul la viață. M-au ajutat însă comunistii, toți oamenii comunei, cei care aveau să mă alegea apoi deputatul lor...” în 1955, prin rezultatele obținute, satul Mădăras, azi comună, este declarat, cu 6 ani înaintea încheierii colectivizării pe întreaga țară, sat complet colectivizat. Cooperativa mergea sigur pe un drum nou, un drum al bunăstării. Meritele omului din fruntea comunei aveau să fie recunoscute de conducerea țării. În 1961, Teodor Maghiar era declarat „Erou al muncii socialiste”. Distincția se adăuga ordinelor clasa I, II și III ale R.P.R. pe care omul comunei le obținuse prin muncă neobosită. „Nu m-am lăsat pînă ce n-am făcut și C.A.P.-ul erou”. Într-adevăr, la 3 aprilie 1974, C.A.P.-ul Mădăras primește această înaltă distincție. Ani la rînd, cooperativa se menține printre unitățile fruntașe pe țară în cultura sfelei de zahăr. Avera ei se măsoară în 3.200 ha teren agricol, 600 de familii, 80 milioane de lei valoare obștească și evident cifre care o plasează printre unitățile agricole fruntașe ale județului și țării: 3.900 litri lapte la Bălțața românească, 5.400 de oi de rasă Merinos, 2.000 de porci, 6 ha de sere, 5 milioane de pui carne în primul complex organizat aici și care va crește cu încă 4 milioane...” E greu să numeri 4 milioane de pui dar mai greu e să-i crești...”. Nu vroiam să-l întrerup pe Teodor Maghiar. Venisem aici cu un alt scop dar simteam că omul din fața mea nu poate să nu-și exprime satisfacția de a fi făcut ceva pe aceste locuri. Parțial însă mă înșelam. Cînd am adus vorba despre Facultatea de agricultură din Timișoara unde acesta era student, cursuri fără frecvență, în ultimul an, mi-a spus puține cuvinte. Totul îi părea firesc, normal. La 57 de ani, Teodor Maghiar avea colegi de facultate care puteau să-i fie fii. Bo mai mult, glumind, i-am spus că sintem colegi de generație. Am insistat și aveam să aflu lucruri interesante. Făcea facultatea simțînd-o ca absolut necesară pentru pregătirea lui ca specialist, pentru a ține pasul cu mersul dezvoltării societății. „Realizarea de pînă acum m-au făcut să pun mina pe literatură, să citesc, să aflu lucruri noi. Mă răzbumam astfel pe trecut cînd nu aveam aceste posibilități, cînd fiul țărănuilui ajungea cu greu la carte. Mai era apoi ideea asta a țărănuilui ro-

mân de a nu pleca din sat...”. Facultatea i-a oferit prilejul de a discuta cu specialiști. Examenele se transformau în discuții între doi specialiști — omul teoriei și omul practicii —. „Simțeam nevoia să aprofundez anumite subiecte. Fiecare aflat astfel ceva nou de la celălalt. Mai greu mi-a fost cu Genetica. Nu-mi place însă că fiecare vrea să-i spu doar ceea ce e în cursul lui. Dacă spui ceea ce scrie un profesor de la Iași nu e bine. Și apoi nu există o legătură prea strînsă între catedre, nici între facultăți. Eu aș

marele merit al celor de aici este cel de a transforma ținuturile nisipoase, acele dune zburătoare, în suprafețe productive. Culturile de pomi fructiferi și mai ales cele de viță de vie duc departe faima acestor locuri.

A vorbi despre Valea lui Mihai înseamnă însă a vorbi despre oamenii lui, dar mai ales despre cel care se află, de mulți ani, în fruntea I.A.S.-ului.

L-am cunoscut prin intermediul colegilor de muncă, de viață. Fiecare avea cuvinte de apreciere, fiecare definea o la-

Trei eroi învață să fie studenți

lega mai mult facultățile între ele și aș da importanță mai mare medicinei veterinare. Veterinarul face și zootehnie dar și tratează. E bine că aici se lucrează practic foarte mult. Viața depășește școala, noul te izbește în producție, la fiecare pas. Teoria predată la curs este de multe ori depășită. Noul înseamnă operativitate. La curs ar trebui învățate doar principiile de bază, restul pe teren. Dar să nu fiu înțeles greșit. Aici e o idee de-a mea: să fie la agronomie două cursuri: unul de trei ani din care să se formeze inginerii pentru producție și unul de 5 ani care să formeze inginerii pentru probleme științifice ale agriculturii”. Teodor Maghiar a trecut prin studenție și experiența producției îl face să aibă păreri personale interesante. Mi-a mărturisit că vrea să scrie, împreună cu citiva amici de-ai lui, ziarist, un roman despre transformarea agriculturii. Pînă atunci mai are de dat un examen, la Organizarea muncii (eu i-aș da examenul de pe acum!) și apoi să-și pregătească lucrarea de diplomă, ceva din domeniul legumiculturii și organizării. Interlocutorul meu mi-a mai vorbit despre colegii de muncă, despre C.A.P.-urile din preajmă și despre tineret. Apoi l-am văzut uitîndu-se către ceas. Pe masă apăruse o hîrtie. „Trebuie să-mi fac un plan de muncă pentru mine. Vine culesul porumbului și o să avem treabă”. Ne-am despărțit

*
Valea lui Mihai. Despre I.A.S.-ul de aici se vorbește totdeauna cu respect; pilot al județului Bihor, se întinde de la Măghita pînă la Diosig, cale de 40-45 km. Din cele 19 ferme, pe care le are, 7 sint de elită. Peste tot mecanizarea și-a spus cuvîntul: evacuarea gunoierului la fermele de bovine, stropitul și în general toate lucrările în vie, cit și multe alte operații care necesitau munca manuală au devenit astăzi operații executate cu mașini de înalt randament. Să amintim și despre creșterea vacilor, operație care aici se execută în cele mai bune condiții, cu o bază furajeră proprie, obținîndu-se o natalitate de 82% la vacile Holstein. Dar

tură a personalității, a caracterului celui care conduce destinele acestor locuri, un om căruia acordarea titlului de „Erou al muncii socialiste” a însemnat o foarte firească apreciere:

Lajos Kovacs (muncitor pe combină de 16 ani): „Dacă avem probleme de familie ne ajută. Este foarte sever, dar mai ales înțelegător”.

Katalin Batuker (secretara): „E un om bun. Vorbește cu oamenii așa cum trebuie. Pe toți îi întreabă dacă au probleme...”.

Iosif Gacsari (epizootolog): „E un om de acțiune, cu o capacitate de lucru cum rar se întîlnește. Mîncîncă în mașină, nici măcar acasă nu merge să mînce. Cînd „vin fermele” la el cu cite-o problemă nu se lasă pînă nu le-o rezolvă, pînă nu dă un răspuns corect. Nu lasă omul în nesiguranță. Dar mai presus de toate e un om de omenie. Odată, la mare, am avut un infarct. Tovarășul director, anunțat de soția mea a venit personal cu mașina să mă aducă la spital...”.

Gheorghe Pop (inginer șef): „Scrieți acolo, cu litere mari, OM; aceasta e convingerea mea și a tuturor celor de aici”.

Francisc Olyus (șofer): „Adeseori mă schimbă la volan, atunci cînd răsăritul și apusul ne găsesc pe drum. În fiecare zi trecem pe la fiecare fermă. Are un caiet în care își notează totul. Prima oară merge pe teren și pe urmă discută cu șeful de fermă... Nu umblă cu șmecherii. Rezolvă treaba și merge mai departe. El e dimineața primul și seara ultimul care e la lucru. Vorbeste puțin”.

Cuvinte care scutesc de orice comentarii. Iosif Gacsari ține să mai adauge: „Dacă nu face unul treabă sau tărăgănează, activitatea atîta insistă pînă o face. Nu numai că dă sarcină, dar și controlează dacă se execută. Are o față care a terminat filologia la Cluj și acum e profesoară la Oradea. În anul acesta termină și el facultatea, în februarie va avea examenul de stat...”. Într-adevăr, directorul I.A.S.-ului, în vîrstă de 52 de ani, este coleg de facultate cu Teodor Maghiar, și în zilele reportajului nostru își

dăduse ultimul examen. Am aflat că pregătește pentru examenul de diplomă o lucrare avînd tema: „Efectul îngrășămintelor asupra pomilor fructiferi pe nisipurile zburătoare”, lucrare care va conține experiența remarcabilă pe care o are în acest domeniu. Tocmai mă pregăteam să plec cînd îmi apare în cale un om respirînd a sănătate și putere de muncă. Curiozitatea reportericească și, poate, intuiția mă îndeamnă să-l întreb: „Dacă nu vă supărați, cum vă numiți?”. Mi-a răspuns simplu: **EMERIC SZABO**. Descoperisem, în sfîrșit, eroul reportajului meu.

Despre **ALEXANDRU CZEGE**, președintele C.A.P. Salonta, județul Bihor, auzisem de mult timp. De la Teodor Maghiar aflasem că e coleg cu el, la facultate, la Timișoara. Colegi, deci, și în agricultură (chiar și vecini), colegi de facultate. Era firesc să-l caut și să aflu mai multe despre el. Venind de la Mădăras, într-o duminică însoțită de toamnă, m-am îndreptat spre sediul C.A.P.-ului din Salonta. Am fost oprit de vigilenta portarului: „Pe cine căutați? — Pe tovarășul președinte — Nu se poate... — Nu este cumva aici? — Nu știu, dar nu se poate. — Mă iertați, sint de la ziar, așa vrea să vorbesc... — Ți-am spus dom'le că nu se poate. Azi are mult de lucru. Rezolvă problemele care i-au rămas din cursul săptămîinii. E pe teren pe la cele 4 secții... Încercați, poate, de dimineață, la prima oră...”. Intervenția portarului ne scutește de orice alte prezentări. Alexandru Czege, și C.A.P.-ul lui deține un palmares la fel de bogat ca al colegilor de facultate. Mi-au rămas în minte două imagini din reportajul T.V.: președintele pe cîmp, în mijlocul oamenilor și acasă, la masa de studiu, alături de fiica lui, studentă și ea. Imagini simbol, pentru acest om, vorbind mai mult decît zeci de cuvinte.

Cei trei studenți și-au propus să sărbătorească evenimentul devenirii lor ca ingineri „așa cum sintem obișnuiți noi, cei de prin partea locului, la un pahar de pîlîncă și un vin din producție proprie. Merită osteneală...”.

Rînduri care ar putea să se termine aici. Trei Eroii ai muncii socialiste învăță ca să devină studenți. Învăță la o vîrstă la care ar trebui să se gîndească la pensioane. Învăță fiindcă au înțeles că atîta timp cit trăiesc e nevoie să se perfecționeze continuu. Trei studenți care au primit repartiția cu 20-30 de ani în urmă. Au venit la facultate ca să învețe ceea ce învățaseră în ani de muncă. Mai bine zis, au venit să se verifice că au făcut totul așa „cum scrie la carte”. Oricînd ar putea să devină cadre universitare. Au rămas, cu știința producției, acolo, la marea facultate a muncii, pe ogoarele țării și învăță lumea, nu cum se culeg titluri și distincții, ci cum trebuie să fie adevărul om al zilelor noastre.

GHEORGHE CRISAN
EMERIC SZEKELY

● Ferma 4 Reșas. „Merge, merge culesu?”. „Am mina tăiată și totuși facem față. Dar pentru ce întrebați?”. „Pentru Forum...”. „O, atunci îmi spun și numele: Monica Florescu”. (stînga, sus).
● Ferma 3. Vrem să facem o fotografie. „Decît să vă țineți de chestii din astea mai bine ne-ați da o mină de ajutor!”. (dreapta, sus). ● ... tocmai a coborît din remorca în care încărcă struguri pentru a bea un pahar de... apă să fie?! ● Florin Știuca, Mihai Birsescu, Alina Bădulescu, Adriana Csonka, doar patru nume de studenți fruntași din cele citeva mii care au cîștit dărnicia pămîntului românesc.

IOSIF BERWANGER

arguiment

Sub sprinceană cerului, clipește ochiul de senin și cerul începe la etajul patru. Nu, acest lucru se zice numai. Nu știu unde începe cerul, cert e doar că la etajul patru al căminului 8C începe albastrul. Că fetele de aici posedă cheia misterioasă a zborului și au în albumul inimii zestre curată: ierburi și frunze de vis, presate frumos — prin ele putând privi — și lumina ce vine spre tine să-ți umple ochii cu rouă. Cine urcă aici nu-și risipește pașii degeaba. Va pleca plin de daruri ale minții și sufletului. Având-o alături pe Nu-ți Lungu, președinta, despre care află că e în al cincilea etaj al studenției și pe care întâia oară am văzut-o cum face risipă de farmec și îți dă impresia că asiste la cea mai firească lecție de ospitalitate românească, am pătruns într-o lume de gânduri tinere, de neliniști și de frumusețe.

Alexandrina Trif e tristă. Nu-i place să i se spună Sândica. E tristă că nu-i dedică nimeni o melodie la Radio-Student. E tristă că nu primește scrisori și că rubrica de modă de la „Forum” e prea scurtă.

rința de a te confunda cu nimicul care e totul, în frumusețe, în primăvara ce te face să te simți tânăr la orice vîrstă. Și în afară de aceasta a fi tânăr înseamnă o muncă cu responsabilitate și curaj. Nu vîd tînăr fără curaj. E și puțină frică în curaj”. (Maria Hedeș). „Ce înseamnă a-ți trăi tinerețea? Eu nu vreau să-mi trăiesc tinerețea fără să iubesc, să fiu tot timpul îndrăgostită” (Maria). Veioza tace.

Ce crezi tu despre tine? Privindu-te într-o oglindă lucidă, ce-ți spune ea? „Sînt o fire cam întoarsă, niciodată nu știu ce vreau, cad dintr-o extremă în alta. Aș putea să fac mai mult decît fac. Pentru un film mai las un curs, mai salt un laborator”. (Rodica). „Dacă n-ar fi oglinda aș fi mai fericită. Oglinda implică o anumită răspundere. Dar ce e o oglindă lucidă?”. (Maria). Eu: „Conștiința la ceas de sinceritate”. Ea: „Ochii unui prieten sînt o oglindă mai bună. Faptul că mă vîd în ochii celor din jur mă face să mă pot schimba. Fără o oglindă n-aș putea fi eu. Fiecăruia ne trebuie o oglindă”. (Maria).

Un anume fel de dragoste

Petersen Susanne

„Tatăl meu a fost de patru ori pe litoralul Mării Negre; acolo, cineva i-a spus că și în România sînt facultăți de medicină bune și astfel...” și astfel PETERSEN SUSANNE, născută în Wolfach, R.F. Germania, începe a urca treptele în lumina hipocratică.

Inițial, și-a propus să termine aici numai anul pregătitor dar „mi-a plăcut Timișoara și, pentru că aici am găsit prieteni, nu am mai vrut să plec”.

Încet, încet, dialogul pe care-l începusem cu o fată slăbuță, marcată teribil de melancolie, o melancolie-clocot — dacă vreți — căci, din cînd în cînd, un zimbet deschis, de o sinceritate debordantă, îi completa fizionomia, se transformă într-un schimb de impresii despre români, folclor, obiceiuri. Căci Susanne e îndrăgostită — și aceasta o zice fără nici un fel de rețineră — de folclorul românesc.

„Îmi plac peisajele din România, îmi plac mult locurile folclorice, obiceiurile, care aici se păstrează încă atât de bine. Și îmi place mai ales Timișoara pentru că aici sînt români, germani, maghiari la un loc”.

Cuvintele i se strecoară printre brazii de la Crivaia, pătrund în suavitățile nufurilor de la Băile Felix, răscolesc liniștea de la Băile Herculane, se opresc calm dar pasionat asupra fiecărei ființe și fiecărui lucru care a impresionat-o în excursiile de sfîrșit de săptămînă, excursii pe care asiduu le face.

Susanne citește mult, citește în românește și engleză, fără predilecție; chiar acum — ține să mi-o spună și să-mi arate — parcurge paginile unui ghid de artă românească.

Încerc să-mi dau seama de unde are atîta energie, o energie pe care — privind-o — n-o poți bănuși; anul pregătitor l-a terminat cu media 9,5; la limba română obținind nota pe care orice interlocutor i-ar fi acordat-o: 10.

Paginile cursurilor ei aveau să-mi destăinuie și marea taină; efortul și mindria celei pe care studenții anului I de la Facultatea de medicină din Timișoara nu ezită să o numească „colega noastră”. „Îmi scriu încă o dată cursul așa și îl completez din cărți, căci altfel nu se poate”.

Se poate, zicem noi, dar numai astfel — prin muncă — se cîstește numele studenției!

EMERIC SZÉKELY
Fotografie de I. BERWANGER

Sentimentul barăcii stă la temelia clădirii, vorbind de entuziasm și de curaj, de drumurile științei pe care, cu înalt patriotizm, s-a pășit aici la Timișoara. La catedra de Mașini hidraulice, există un mare respect pentru cel care a fost profesorul Aurel Bărglăzan, pentru inima și mintea acestui om. Școala politehnică timișoreană îi este îndatorată enorm. Școala românească de mașini hidraulice îi datorește enorm și, în primul rînd, cercetarea românească în acest domeniu. În 1929, deci acum aproape o jumătate de veac se înființează laboratorul de mașini hidraulice, primul laborator de acest fel din România. Cuprindea o stațiune pentru încercarea turbinelor hidraulice adăpostită într-o baracă de lemn și o rețea de conducte pentru lucrările practice de hidraulică ce era utilizată numai în scopuri didactice. Conductele erau permise împrumut pe 99 de ani de la Serviciul apelor. Iar la montarea lor, primul jet de apă a făcut să le sară coturile ca niște broaste speriate. Laboratorul Drăgălina visa clipa cînd pe aceste

INIMI DE APE

Laboratorul de mașini hidraulice al Facultății de mecanică

țevi va curge țuică, deși după cum am văzut, cu greu a curs și apa.

Cu aceste amintiri, începea primul curs al prof. dr. ing. Viorela Anton. Am încercat să află mai multe date despre școala de mașini hidraulice timișoreană și tovarășa profesora mi-a vorbit cu bucurie, cu sentimentul re-participării afective. Astfel, mi se spune, că faptul de a fi existat preocuparea teoretică, că se cunoșteau anumite lucruri despre mașini și turbine, înainte de a începe fabricarea lor, a însemnat mult. Profesorul Bărglăzan se ducea săptămînal la Reșița, unde colabora cu colectivul care lucra în acest domeniu. El a fost cel care a înființat primul colectiv de proiectare a turbinelor, conștient fiind că numai încurajînd industria națională poți valorifica potențialul de gîndire tehnică românească. De asemenea a studiat îndeaproape „roata cu făcaie”, crezînd în forța și ingeniozitatea tehnică a poporului din a cărui sevă își trăgea ființa. Ca sistem de lucru, profesorul obișnuia să dea la proiectele de diplomă, proiectarea unor modele de turbine, cu date reale de calcul, deși nu toate puteau fi realizate practic.

A militat tot timpul pentru fabricarea turbinelor în țară, dar se pare că erau alte lucruri mai importante atunci, căci a trebuit să treacă timpul și industria noastră să se maturizeze pentru a realiza și acest deziderat.

Profesorul s-a stîns din viață în 1960 fără a-și vedea visul său îndrăzneț devenit realitate deplină. Abia după mai bine de 20 de ani de cînd plămăuia proiectele sale, riurilor românești li s-au pus inimi de ape, inimi care bat pentru lumina țării, ca și inima profesorului ale cărei bătăi au trecut în inimile demnilor lui continuatori.

Problematika cercetărilor s-a diversificat. S-au încheiat contracte cu I.C.P.E.H. Reșița și I.P.C.U.P. București pentru studiul teoretic și experimental al rețelilor de profile. S-au extins legăturile de colaborare cu alte întreprinderi. Pe baza unor asemenea legături între laboratorul de mașini hidraulice și I.U.C. Făgăraș s-a pus la punct fabricația unor tiposerii de pompe pentru industria chimică, realizîndu-se însemnate reduceri la import. Colaborarea cu I.P.C.U.P. București s-a canalizat în direcția îmbunătățirii performanțelor turbinelor de foraj, a transmisiiilor hidrodinamice, a frinelor hidraulice.

La realizarea acestor contracte, la rezolvarea problemelor de cercetare, în cadrul A.C.P., participă și studenții, dînd, prin munca lor, integrării un sens profund, creator.

MARCEL SĂMANTA

MĂ SIMT TÎNĂRĂ PRIMĂVARA

anchetă la etajul patru

Așteptăm pînă devine veselă sau gravă. Așa nu se poate începe ancheta. De aceea, tai cu foarfeca pelucula gîndurilor și lipesc o altă secvență.

De vizavi, de la alt etaj patru, ni se fac semne cu veioza, într-un alfabet ciudat, scripitor. La căminul 9C, băieții de la mecanică vor să fie cu picioarele pe pămînt. Și aceasta cu orice preț, altfel refuză să intre în anchetă. De-i știam (și-i știam!) atît de gălăgioși, îi puneam să stea la masa tăcerii, în timp ce fetele conversează cu mine despre ce e nou în materie de suflet. Pînă la urmă, am coborît împreună, ne-am așezat la o masă aproape de malul Begăii la fel de primitoare pentru sticlele cu bere sau spumă din jurul nostru care învățaseră un fel de zbor. Ne-am înțeles ca tot ce află de la această masă de tablă să fie transmis de pe pămînt la etajul patru al căminului lor printr-un complicat sistem de pirghii și scripeti. Cînd scuturi o dată funia înseamnă că a mai cazut o frunză din părul toamnei ori că s-a mai spus ceva frumos despre iubire. Cînd se scutură funia singură e semn că s-a născut o problemă și că nu începe întîrziere în găsirea răspunsului. Semnele le preia cineva — acum cu veioza. Acum, cînd știm cum se pot lipi două secvențe, cum se pot suprapune, să urcăm, acolo, unde începe albastrul.

Mai mare peste porțile albastrului e Liviu Golban, șefa de etaj. Nu știe nici ea ghici în cafea. Și nici formula cafelei. Am fost îndemnat să-mi ghicesc singur, dar mi-am zis că tot mai bine e să apelez la specialiști, la cele care îți strigă răgușit „Să-ți dea al de sus 10 la examene! Bogdaproste!”. Și din moment ce cafeaua e bună, să încercăm să ghicim cite ceva despre noi fără cafea. Privindu-ne în ochi unul pe celălalt, iar cu ochiul minții ascunzîndu-le interioare.

Ce înseamnă a ști să-ți trăiești tinerețea? „Să fii mereu în căutare de nou, mereu curios. A te bucura de fiecare moment”. (Rodica). Veioza: „A fi un non-conformist. Fiind student, a ști să muncim, să iubim și să visăm. A fi la curent cu toate actualitățile și, prin aceasta, a fi modern și... a-ți place frumosul” (Adrian Craioveanu). Și tot ea: „Vise. Idealuri”. „Împliniri” (Dorin). „De ce încerci să filozofați? Răspunsurile trebuie să fie mai pline de viață”, se revoltă Rodica. Cineva n-a răspuns la prima întrebare. „Eu mă simt tînără primăvara. Într-o dimineață însoțită, hoinăream pe dealurile de-acasă. (La Timișoara mă simt fără dealuri). Îmi place pe dealuri, mă detașez pentru moment de ritmul lumii moderne, într-un alt fel de comunicare cu lumea. Am simțit dorința de a mirosi vioarele de un albastru simplu care mijeau din verdele crud. În acest moment mi-am

spus că a fi tînăr, înseamnă să simți dor. „Dacă ar exista un om etalon perfect...” (Rodica)... „Ar fi fericit”. (Maria). „Nu să trăiască, ci numai să se întrebe dacă e bine să fie perfect” (Rodica). „În natură există un echilibru, dar cu omul nu se poate spune la fel. Dacă ar fi ceva care să intruchipeze perfecțiunea aș dori să fie omul” (Maria). Veioza ne intrerupe. Nu o luăm în seamă „A fi om înseamnă a te depăși, a încerca să fii mai bun. A fi om e mai mult decît a fi perfect” (Maria). „Omul tinde asimptotic spre perfecțiune” (Mirela). Veioza: „Asta voiam să spun și eu” (Adrian).

Băieții (fetele) de azi sînt pe placul fetelor (băieților) de azi? Toți? Atunci care? „Fiecare poate să-și găsească o fată. Treaba dificilă e să-ți-o găsești pe cea care ți se potrivește” (Mihai). „Nu cred că-s pe placul fetelor. Vor să fie emancipați, dar de o emancipare prost înțeleasă. Și nu suferă nici unul de modestie”. (Sanda). „În ziua de azi atît fetele cît și băieții fug, în cazul unei prietenii, de o manifestare directă și sinceră. Le e frică, au un fel de rețineră” (Maria). Cauza? „Teama de a nu fi lovit. Autoconservarea. Să fii tu cel care lovești. Între un băiat și o fată, totuși, la fel de buni sînt amindoi”. „Mie îmi plac fetele care știu face prăjituri” (Unul). „De n-ar fi atît de grăbiți, băieții aștia... uită că noi sîntem femeile, iar ei bărbații” (Mirela). „Fetele au un plus față de băieți. Nu și-au pierdut sensibilitatea, gingășia” (ea). „Am impresia că fetele i-au determinat” (Liana Buda). „Îi interpretăm din gesturi, fapte, ne facem o părere care nu-i întotdeauna cea reală. Dar băieții răi și fete urite nu există” (Maria). „Vreau o fată cu picioarele pe pămînt” (Dorin).

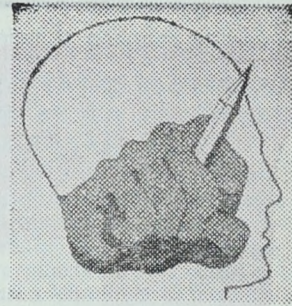
Uitasem să vă spun că fetele vor fi cu toate inginer chimist (mi-au promis!). Nu, astea nu-s ultimele răspunsuri! Maria are ea un răspuns pentru cei care știu formula întrebării incuetoare. Iată-l: „Ar trebui să fim priviți cu mai multă încredere și înțelegere de către cei mai mari decît noi. Am impresia că sîntem închiși într-un țarc de principii care poate sînt depășite de maturitatea noastră. Ar fi bine să se țină seamă că nu mai sîntem copii”.

Aceștia sîntem noi. Dar nu numai aceștia. Ce credeți dumneavoastră despre noi? Ancheta nu s-a încheiat. Abia începe. Dumneavoastră faceți ancheta.

Cobor. Am participat la cel mai interesant seminar din studenția mea. Cobor. Mă însoțește prințesa de albastru. După citeva zile îmi voi da seama că ar fi trebuit s-o invit la o plimbare.

MARCEL SĂMANTA

accidente

Demers la bunăvoință

muncă patriotică

Am ales o oră potrivită intențiilor noastre. E ora 16. Grupuri grăbite de studenți vehiculează pe o anumită alee... O știți? Ne scurtează drumul spre facultate, aruncată pe oaza verde de după căminul 12. Of! Da, pentru că atunci când e senin, mai lenevim dimineața 10 minute... Ce facem când plouă? Când plouă e sârmana atât de lucitoare, că nici tâlpile noastre nu se mai pot impune, alunecând a disperare...

Noi cei plini de entuziasm, noi cei plini de „bunăvoință”, n-am sacrificat o bucată de timp liber, ca s-o facem mai accesibilă?

Primul răspuns ni l-a dat cu promptitudine un student de la construcții. „Da, depinde de timpul meu liber” (PETRICA ZAMFIR, anul III).

În mod plăcut ne-au impresionat doi „colegi de cameră” de la căminul 14. Este vorba de tinerii îndrăgostiți (și toți familia!) pe numele lor comun MATEESCU, studenți, el: anul I, ea: anul IV; care ne-au răspuns foarte firesc: „Sintem de acord! 10 minute nu, 30 de minute, DA!” Iată că valoarea unui om nu se numără în ani.

Pe alee l-am întâlnit pe MARIUS CHERESI (nota bene: timișorean; Electrotehnică, an II). „Aș face, sigur că aș face, cu cea mai mare plăcere muncă patriotică, alături de colegii mei căminiști” (o inițiativă demnă de urmat!).

Știind că vom găsi multă lume acolo, ne-am îndreptat spre „Nufărul”. Ploaia ne-a fost aliată. Înăuntru, bine-cunoscuții prieteni ai cafelei.

I-am răpit câteva minute de meditație lui GEZA ABRAM (Științe economice, an IV). „Da, dar fiecare să facă în jurul căminului său”, a fost răspunsul său. „Pe colegele tale le-ai ajutat?”. Răspunsul - idem.

De la masa vecină, ANCA NICU (Construcții, an IV) intervine neașteptat de prompt. „Dar de ce n-am face?”

Cu sau fără glumă, cu puțină bunăvoință, ei, cei de pe alee, cei de la „Nufărul” și noi ceilalți, cu, într-adevăr, 10 minute fiecare, am transforma aleile Complexului în adevărate Alee.

MONICA MILIVOI
LIA LUCIA PETRIC

Aberațiile timpului măsurat în ore de curs

derogări la orare

Pornind de la faptul că într-un anumit regulament de desfășurare a procesului de învățământ stă scris negru pe alb că săptămânal sînt alocate 36 de ore de activitate efectivă de învățământ, am început un tur de orizont prin câteva din facultățile timișorene.

Și, după cum era de așteptat, am reușit, uneori cu destulă greutate să descopăr câte ceva din tainele orarelor, chiar dacă ești pus în incurcătură în fața lor, mai ales atunci când nu ai de-a face cu facultatea respectivă.

La Facultatea de electrotehnică lume multă, fum, agitație pe culoare și în fața orarelor. Am notat doar câteva date care pentru mine și pentru ceilalți studenți semnifică ceva: I E.T.C., 42 de ore pe săptămână plus 4 ore armată pentru studenți; III E, 40 de ore; I E, 40 ore plus 4 ore armată pentru studenți.

Aceeași animație și în holul Universității. Și aici ca aproape peste tot, mici

abateri de la numărul de ore prevăzut de regulament.

La Facultatea de Agronomie se părea că totul este bine pînă cînd am ajuns să număr orele celor din anul IV, unde după 40 de ore incurcările și abandonul. Aici ar fi o explicație, avînd în vedere că numărul anilor de studiu s-a redus de la 5 ani la 4 ani, însă materiile au rămas aceleași.

Este mult sau puțin 40-45 de ore pe săptămînă, cînd regulamentul prevede 36?!

Făcînd un simplu și aproximativ calcul ar rezulta următoarele: din cele 24 de ore ale zilei, 7 ore pentru odihnă, 8 ore cursuri, lucrări, seminarii, 5 ore masă, stînd la rînd, drumul la facultate, 3 ore necesare pentru pregătirea lucrărilor și seminarelor și o oră necesară problemelor de autogospodărire și, să nu uităm, cite se mai pot ivi în cursul unei săptămîni.

Se observă la unele orare o repartizare neuniformă a orelor în cursul săptămîinii, ceea ce duce la așa zisele grupe de sacrificii, care au ocupate toate după-amiezele.

Probleme sînt destule, dar, desigur, sînt și căi de rezolvat.

Făceți și dumneavoastră socoteala, și nu uitați că sîntem tineri!

IOAN BONTĂU

Convalescența unor activități

cluburile la ora începutului

Primul popas: clubul de la Universitate. Atmosferă mai mult decît „aerisită” - o singură spectaculoasă fascinată de magia micului ecran și unul din responsabilii clubului, Tănase Lucian, anul IV Fizică, ce a avut amabilitatea să ne dea citeva informații. Pînă acum, două activități realizate: retrospectivă Beatles și confecționarea unor panouri, și una propusă, care nu s-a putut realiza din lipsa diaporizivelor care trebuiau să sosească de la București. Apoi vizionări de filme, realizate de catedra de filologie, repetiții, jocuri de club, seri de grupă.

La Electrotehnică, responsabilul clubului, Pfaff Conrad, ne-a prezentat citeva activități mai interesante: audiația muzicală, ce a avut drept temă opera lui Mozart și demn de reținut, redeschiderea clubului „Delta plan”, condus de Dan Ispas, III Energetică. Clubul de jazz a „murit” ca să renască cu mai multă strălucire și vigoare la Casa tineretului.

La clubul Facultății de mecanică am surprins entuziasta activitate de organizare a cînaclului. Valeriu Simulescu, unul dintre cei care răspund de buna funcționare a clubului, mi-a prezentat cîțiva membri ai cînaclului (bineînțeles, pe fond muzical) și am regretat faptul că nu am sosit mai repede, să participăm la audiația muzicală, ce a prezentat noutăți din discotecile de pe litoral, prezentare făcută de Dorel Mocuța.

Credem totuși că această audiație să nu constituie doar un cîntec de lebădă și așteptăm deschiderea discotecii acestui club, ce a fost considerată multă vreme una dintre cele mai bune discoteci din Timișoara. Și aici însă, mici necazuri mari: lipsa unor instrumente muzicale, care să fie ale clubului, lipsa unor fonduri din care să poată fi plătiți instructorii formațiilor de dansuri.

Ultimul popas: clubul Facultății de medicină. Cufundat în obscuritatea plină de praf, sfișiată din cînd cînd de luminile micului ecran, clubul prezenta simptomele unei convalescențe prelungite, supravegheată de un responsabil mai mult decît „stagiar” al cărui nume învăluit de misterul necunoscutului nu am reușit să-l aflăm. Am găsit însă afișat programul clubului care cuprindea activități programate pînă în 10 mai 1979. Interesantă și optimistă această programare!

Singura activitate care nu a suferit „atac de cord” este discoteca.

Un raid-anchetă care așteaptă concluziile dumneavoastră.

GH. MIRCESCU

Drumul cotit al studenției

reexaminările

Participarea, și în anul acesta, la deschiderea anului universitar, la Cluj-Napoca, a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, reprezintă încă o dovadă a atenției deosebite de care se bucură din partea partidului și statului nostru, personal a tovarășului Nicolae Ceaușescu, învățămîntul nostru de toate gradele, învățămîntul superior, în special.

Sînt cuprinși în prezent în învățămîntul superior peste 180 de mii de studenți din care peste 70% beneficiază de burse. Se măresc, an de an, numărul de locuri în cîmine, se asigură o mai bună dotare a laboratoarelor și atelierelor. Dispunem de oameni de o orientare clară, de o organizare a învățămîntului, de axare a lui pe baze noi, revoluționare.

Puternicul efort pe care îl face statul nostru, majoritatea covârșitoare a studenților îi răspund cu rezultate bune și foarte bune. Dar mai sînt și excepții.

A trecut septembrie, „anotimpul rezistenței”, cum îl numesc unii, și a dus, din păcate, la un număr destul de mare de studenți în situația de reexaminare, sau rereexaminare, pe unii chiar direct la repetenție. Pentru cei a căror situație nu s-a definitivat după reexaminări s-a luat măsura dălcăuirii unui program intensiv de pregătire în care să beneficieze de consultații și explicații suplimentare din partea cadrelor didactice. Iată care sînt, după părerea citorva studenți de la Facultatea de electrotehnică, pe care i-am găsit într-unul din laboratoarele facultății, în timpul acestui program de studiu, principalele cauze ale eșecului:

DAN CĂTĂRAN: „Materia este mult prea consistentă, nu am putut să mă prezint la parțial, iar timpul în sesiune e mult prea scurt. Măsura aceasta cu program intensiv trebuia luată după sesiunea din vară, nu acum în ceasul al doisprezecelea. Nu există în toată facultatea o sală de lectură, o sală în care eventual să mai poți să înveți. Stai două ore și pierzi timpul aiurea. Există de asemenea o metodă deficitară de predare și o discrepanță între cursul vorbit și cel litografiat, fiind obligai să scriem la curs după un fel de „dictare”, fără să înțelegi prea mult

din ceea ce se spune. Cu proiectele am rămas în urmă, pentru care a trebuit să fac și o serie de absențe, am pierdut, astfel, și din cursuri, trebuind să-mi prind colegii de an din urmă. În toamnă nu mi s-au creat condiții în cămin pentru învățat și nici acasă nu prea am. Cursul acesta intensiv ar trebui menținut tot anul”.

NICOLAE POPESCU: „Am fost bolnav și a trebuit să dau în toamnă patru examene și o verificare în patru zile. Este o treabă obositoare și, pe deasupra, mai ești și timorat. Intervalul dintre examene în sesiune e mult prea scurt. S-a modificat și data programării examenului, ceea ce a afectat destul de mult examenul următor, căci mi-a rămas prea puțin timp. Practic, tot vina mea a fost. Nu am învățat, în primul rînd...”

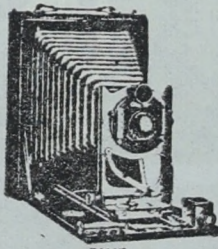
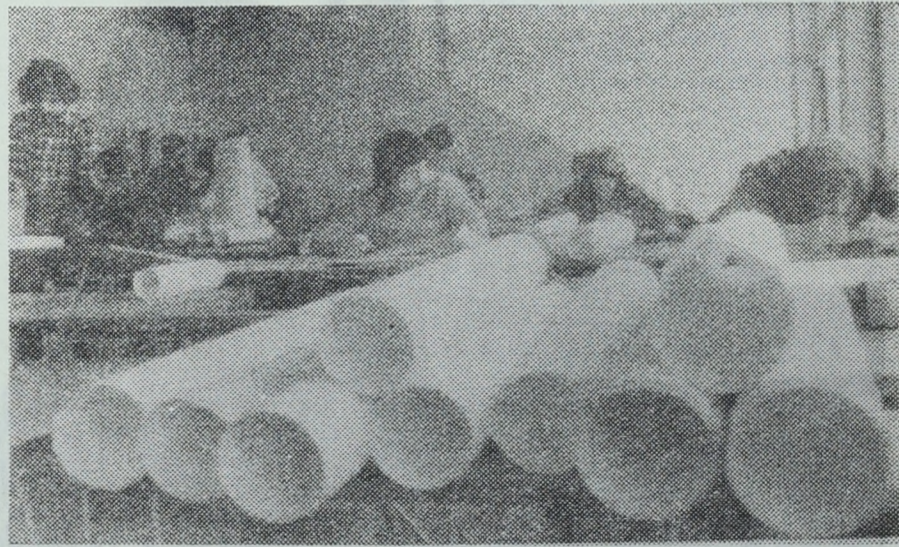
IOAN IGA: „Prelungirea aceasta cu două săptămîni ne va crea probleme din nou în iarnă. Este destul de greu să-ți mai ajungi acum colegii din urmă. Să nu se mai facă modificări în orar; examenele sînt mult prea îngheșuite în sesiune și timpul afectat sesiunii se pare că a rămas așa, din antichitate... Nu absențele sînt singurul motiv, mai depind de psihicul individului. Ar fi fost bine dacă orarul ar fi fost afișat pe ușile laboratoarelor și a sălilor de seminar pentru a le putea folosi în timpul ferestrelor”.

PAUL IRIMIA: „Sincer, nu prea m-am omorît să învăț în timpul anului și am ajuns să cred că nu se poate învăța în sesiune. Sînt trei categorii de studenți: unii vin să facă facultate, stau și învață toată ziua, alții fac facultate, dar se gîndesc să nu piardă acești ani frumoși, iar alții - doar să doarmă. Mie-mi place să mă și plimb, să ascult și muzică, să văd și un film. Îmi admir pe cei din prima categorie, îi condamn pe cei din a treia. Sînt unii care reușesc să le facă pe toate.”

NICOLAE KROMPAKZKI: „Nu am învățat în timpul anului, m-a aglomerat materia în sesiune și am ajuns să repet anul patru. M-am ocupat și de electronică puțin... Am descoperit că sînt materii interesante dar abia în sesiune”.

Dincolo de tonul justificativ al unor răspunsuri, este limpede, credem noi, pentru miile de studenți cititori ai acestei reviste care și-au promovat la timp și-n condiții bune examenele, că principalele cauze ale rămîinerii în urmă a unora dintre colegii lor o constituie slaba preocupare pentru învățatură, irosirea timpului pe parcursul semestrelor, speranța unor „soluții” de moment pentru promovarea examenelor, toate dovedind o ușurință condamabilă față de principala îndatorire de student.

IANEȘ TRAIAN

Reamintim colegilor noștri din anii terminali că pînă la marea confruntare cu producția nu mai este mult. Proiectul de diplomă este dovada ultimă și cea mai elocventă a eforturilor pe care le-ați depus în toți acești ani. Așadar, dați-i importanța cuvenită; sălile de proiect vă așteaptă!

Fotografie de GH. TARTAN

PROGRAM DE ACTIVITĂȚI

I. CU PRIVIRE LA CREȘTEREA CONTRIBUȚIEI ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR COMUNIȘTI LA ÎMBUNĂTĂȚIREA PREGĂTIRII PROFESIONAL-ȘTIINȚIFICE A STUDENȚILOR, LA ÎNFĂPTUIREA MĂSURILOR DE INTEGRARE A ÎNVĂȚĂMINTULUI CU PRODUCȚIA ȘI CERCETAREA.

1. În cursul lunii septembrie a.c., consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la toate nivelele, împreună cu organele de învățămînt, sub conducerea organizațiilor de partid, vor realiza analize exigente asupra rezultatelor profesionale obținute de studenți în anul universitar 1977/1978, stabilindu-se măsuri corespunzătoare pentru dezvoltarea răspunderii sociale a studenților față de pregătire, față de obligațiile ce le revin privind formarea lor profesională și politică, ca viitori specialiști.

2. În baza indicațiilor Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.C.R. și Ministerului Educației și Învățămîntului se va acționa pentru sprijinirea pregătirii celor peste 600 studenți cu situația profesională neîncheiată în urma sesiunii din toamnă pentru asigurarea promovării de către aceștia a anului universitar.

3. În strînsă colaborare cu organele de învățămînt, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor acționa pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntă studenții în activitatea de pregătire profesională, inclusiv privind structura anului de învățămînt, întocmirea judicioasă a orarelor, îndeplinirea planurilor de editare a cursurilor și manualelor. Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor sprijini conducerea institutelor de învățămînt superior și facultăților pentru extinderea formelor de editare operativă a cursurilor (multiplicarea unor fascicule etc.).

4. În institute și facultăți, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor lua măsuri pentru intensificarea activității politico-organizatorice menite să asigure participarea activă a colectivelor studențești, a fiecărui student în parte, la îndeplinirea angajamentelor asumate în cadrul întrecerii „Fiecare asociație a studenților comuniști - colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

Pînă la data de 1 octombrie a.c. s-a asigurat finalizarea întrecerii la nivelul anilor de studiu și facultăților, s-au înaintat propuneri la Centrul universitar pentru stimularea grupelor fruntașe. Pînă la aceeași dată Consiliul U.A.S.C. C.U. a făcut propuneri Comitetului Executiv U.A.S.C. privind stimularea facultăților evidențiate în întrecere. Totodată, în cursul lunii octombrie, în cadrul adunărilor generale, se vor asuma angajamente în întrecere pe anul universitar 1978/1979, care vor fi centralizate la centrul universitar pînă la data de 30 octombrie 1978.

5. În vederea creșterii continue a valențelor formativ-educative ale activității practice desfășurate de studenți, pentru sporirea contribuției nemijlocite a studenților la realizarea sarcinilor economico-sociale, organele A.S.C. de la toate nivelele vor participa, împreună cu organele de învățămînt la soluționarea corespunzătoare a problemelor legate de stabilirea unităților de practică, eșalonarea perioadelor de pregătire, elaborarea planurilor de producție, cercetare, proiectare și servicii, nominalizarea răspunderilor pe echipe de muncă și fiecare student în parte.

Pentru îndeplinirea în bune condițiuni a obiectivelor planurilor de producție, cercetare, proiectare

PENTRU SEMESTRUL I AL ANULUI UNIVERSITAR 1978/1979

și servicii ale institutelor și facultăților, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) împreună cu organele de învățămînt vor stabili sarcinile ce revin studenților în conducerea și organizarea întregii activități de practică. Se vor analiza periodic rezultatele obținute de studenți în activitatea practică, cu participarea nemijlocită a reprezentanților unităților de producție și social-culturale în care își desfășoară studenții activitatea practică, stabilindu-se, totodată, măsurile corespunzătoare pentru îmbunătățirea continuă a activității de pregătire a viitorilor specialiști.

6. La nivelul anilor de studii se va asigura începerea în bune condițiuni a activităților de cercetare și proiectare, a activității cercurilor științifice studențești, prin cuprinderea largă a studenților, stabilirea unor tematici adecvate, cu preocupare pentru rezolvarea unor probleme de interes prioritar pentru economia națională.

Pe baza precizărilor transmise de C.E. al Consiliului U.A.S.C., împreună cu Ministerul Educației și Învățămîntului, se vor lua măsuri pentru pregătirea temeinică a fazelor locale, în facultăți și institute, ale concursului profesional-științific „Traian Lalescu” și a concursului de creație științifică studențească.

Consiliile A.S.C. vor acționa pentru cuprinderea studenților din anii mici în cercurile de inițiere în cercetarea științifică.

7. Integrată în Festivalul Național „Cîntarea României”, în luna noiembrie 1978 urmează să se desfășoare cea de-a XIV-a Conferință Națională a cercurilor științifice studențești. În acest sens, fiecare consiliu U.A.S.C. (A.S.C.) va acționa, împreună cu catedrele, pentru selecționarea lucrărilor științifi-

ce și pregătirea delegaților care vor reprezenta profilele noastre de învățămînt la această prestigioasă manifestare științifică.

8. Consiliile A.S.C. de la nivelul facultăților vor stabili măsurile necesare privind integrarea operativă și în bune condițiuni a studenților din anii I în viața universitară, familiarizarea acestora cu metodologia de studiu, participarea lor activă la desfășurarea procesului instructiv-educativ.

9. Pentru a determina creșterea contribuției fiecărei asociații a studenților comuniști la soluționarea corespunzătoare a problemelor pe care le ridică activitatea de învățămînt, integrarea cu producția și cercetarea, se vor asigura, la nivelul centrului universitar precum și la institute, instruirea temeinică a reprezentanților în consiliile profesionale și senatele universitare, organizarea periodică, sub îndrumarea organelor de partid, cel puțin o dată pe semestru, a unor seminarii metodice cu aceștia, în cadrul cărora să se prezinte principalele probleme cu care se confruntă școala superioară, în etapa respectivă, procesul instructiv-educativ în profilul de învățămînt respectiv, stabilindu-se, totodată, sarcinile concrete care revin organelor și organizațiilor A.S.C. Pînă la data de 15 octombrie a.c. s-au efectuat înlocuirile necesare în rîndurile reprezentanților studenților în consiliile profesionale și senate.

II. CU PRIVIRE LA INTENSIFICAREA ACTIVITĂȚII DE EDUCARE COMUNISTĂ A STUDENȚILOR, DE FORMARE A UNUI LARG ORIZONT DE CUNOAȘTERE ȘI CULTURĂ AL ACESTORA.

1. Întreaga activitate politico-ideologică a asociațiilor studenților comuniști va fi diferențiată și adaptată cerințelor specifice fiecărui colectiv, astfel încît, să se asigure, prin formele și mijloacele folosite, completarea și aprofundarea cunoștințelor dobîndite la disciplinele de științe sociale, dezbateri legate de problemele politice și ideologice, însușirea temeinică a politicii P.C.R., unirea eforturilor întregului tineret universitar în direcția înfăptuirii neabătute în viață a hotărîrilor Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale Partidului Comunist Român, a orientărilor și indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor folosi toate mijloacele de propagandă politică astfel încît să asigure în cel mai scurt timp însușirea de către toți studenții a expunerii secretarului general al partidului, președintele R. S. România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Consfătuirea cu cadrele din activul central de partid și de stat din 3 august a.c.

2. Pe baza tematicii învățămîntului politico-ideologic A.S.C., la nivelul organizațiilor A.S.C. de an, prin consultarea largă a studenților, se vor stabili ciclurile de dezbateri pentru acest an universitar, astfel încît împreună cu catedrele de științe sociale, să se treacă la elaborarea tematică a fiecărui ciclu de dezbateri. În acest semestru se vor realiza un număr de trei dezbateri politico-ideologice, dintre care două vor fi cuplate cu adunările generale.

În funcție de opțiunile tematiche, se va asigura instruirea temeinică a propagandiștilor pentru învățămîntul politico-ideologic A.S.C. În mod obligatoriu, toate cadrele A.S.C. vor conduce dezbateri politico-ideologice la anii de studiu de care răspund.

3. Sub conducerea comitetelor de partid se va acționa pentru continua îmbunătățire a calității informărilor politice, realizate înaintea fiecărei adunări generale. Pentru activul A.S.C. din centru universitar, în cursul lunii decembrie, va fi organizată o informare politică de sinteză.

4. Pînă la 1 octombrie a.c. au fost definitivate și comunicate la Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.C.R. tematicile dezbaterilor pentru cadrele A.S.C. la nivelul centrului universitar și institutelor în cadrul cărora trebuie să se asigure inclusiv dezbateri unor aspecte concrete ale muncii asociațiilor studenților comuniști, cu invitarea unor cadre cu experiență, reprezentanți ai organelor județene și municipale de partid și U.T.C.

5. Acționînd pentru dezvoltarea în rîndul studen-

ților a sentimentelor de patrie și tradițiilor revoluționare, pentru realizarea obiectivelor luminoase și culturale și a 2050 de centralizat și în

În luna noiembrie a.c. Consiliul U.A.S.C. va centraliza, conștientizînd rolul Burebista pînă la participarea un număr de studenți universitar, care vor participa la activități privind istoria U.A.S.C. C.U. va organiza și pe plan local.

6. Prin întregirea activității, se va asigura temeinică de către studenți, cu sprijinul organelor de partid și al cămine întîlniri, Ministerului de Educație și Învățămînt, pe teme de activitate în județ pentru respectarea și aplicarea normelor necesare pentru

7. Consiliul U.A.S.C. va organiza și propaga audițiile culturale ale studenților în căminele studențești, răspunzînd concret pentru toate activitățile de artă plastică și de radio.

Revista „Forum” din acest semestru 5 numere pentru studenții din anii I, care vor pregătirea militară, cu prilejul sesiunii.

Membrii cîntărilor participante în cursul lunii octombrie a.m. o masă rotundă privind activitatea studențească, organizată de Consiliul U.A.S.C.R. în colaborarea cu R.S.R.

Se vor lua măsuri pentru prezenta presei studențești în facultăți, într-un timp corespunzător la „Viața studențească”, 9200 la „Forum studențesc” și „Societatea tineretului”.

8. Pentru stîrnirea interesului studenților pe probleme științifice, Consiliul U.A.S.C. va organiza, în colaborare cu Ministerul Educației și Învățămîntului, U.T.C. și Academia de Științe, în București, simpozionul „Știința și tehnologia în procesul de dezvoltare economică a țării”, în octombrie a.c., impunîndu-se ca toți studenții să participe la el, sub îndrumarea catedrelor de științe sociale, în urma elaborării referatelor și prezentării lor în fața comitetelor de partid, organizînd-se pe plan local pe acțiunile de acțiune pentru grupurile de studenți în activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică.

9. Consiliile U.A.S.C. vor acționa pentru sporirea îmbunătățirii activității de creație științifică a studenților, organizînd-se pe plan local pe acțiunile de acțiune pentru grupurile de studenți în activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică.

10. Consiliile U.A.S.C. vor acționa pentru sporirea contribuției studenților la activitatea științifică, organizînd-se pe plan local pe acțiunile de acțiune pentru grupurile de studenți în activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică.

11. Consiliile U.A.S.C. vor acționa pentru sporirea contribuției studenților la activitatea științifică, organizînd-se pe plan local pe acțiunile de acțiune pentru grupurile de studenți în activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică.

12. Consiliile U.A.S.C. vor acționa pentru sporirea contribuției studenților la activitatea științifică, organizînd-se pe plan local pe acțiunile de acțiune pentru grupurile de studenți în activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică, pentru creșterea contribuției studenților la activitatea științifică.

10. În vederea stimulării creației artistice studențești originale, pentru îndrumarea permanentă a acesteia în direcția abordării problematicei specifice vieții și activității studențești, la nivelul centrului universitar se va asigura îmbunătățirea activității cercurilor și cenaclurilor de creație, se va crea o societate literar-artistică studențească la care să fie angrenați toți studenții cu preocupări și talent. Se va asigura participarea unor membri ai Societății literar-artistice, în luna decembrie a.c., la Oradea, la prima ediție a „Colocviului societăților literare studențești”.

III. CU PRIVIRE LA MUNCA EDUCATIVĂ ÎN CĂMINE ȘI CANTINE ȘI ASISTENȚA SOCIALĂ A STUDENȚILOR.

1. Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.), folosind cadrul oferit de organizarea în perioada 1-15 octombrie a.c., a adunărilor generale de alegere a comitetelor studențești de cămine, cantine și complex au asigurat stabilirea măsurilor corespunzătoare pentru intensificarea muncii educative în cămine și cantine, pentru creșterea responsabilității sociale a studenților față de păstrarea și gospodărirea bunurilor puse la dispoziție, pentru statornicirea în fiecare colectiv studențesc a normelor eticii și echității socialiste, ale muncii și vieții comuniștilor. Planul detaliat de acțiune în acest sens este cel adoptat de plenara Consiliului U.A.S.C. C.U. din luna mai 1978.

2. Un accent deosebit s-a pus în pregătirea adunărilor de alegere din cămine pe analiza rezultatelor întrecerii declanșate la nivel național sub genericul „Căminul - școală a vieții în colectiv de educare comunistă a studenților”, astfel, incit, pe baza concluziilor reieșite adoptându-se măsuri concrete pentru îmbunătățirea întregii munci educative din cămine, pentru întărirea ordinii și disciplinei în colectivele de studenți. Această acțiune va fi larg sprijinită de toate mijloacele muncii politice de masă: revista „Forum studențesc”, stația de amplificare, gazetele de perete etc.

3. Împreună cu organele de învățământ se vor întreprinde măsurile care se impun pentru îndeplinirea obiectivelor prevăzute în planurile de dotare ale căminelor și cantinelor studențești, pentru creșterea gradului de participare a studenților însăși la dezvoltarea bazei materiale puse la dispoziție, la gospodărirea judicioasă a acesteia.

4. Consiliul U.A.S.C. C.U., în vederea lărgirii preocupărilor pentru familia studențească, va trece la inițierea, periodic, de întâlniri-dezbateri cu studenții familisti, la care să fie invitați medici, juriști, sociologi etc., și în cadrul cărora să se dezbată probleme legate de organizarea și desfășurarea vieții de familie, răspunderea membrilor familiei pentru consolidarea acesteia. De asemenea, se va acționa pentru soluționarea unor probleme legate de asigurarea condițiilor pentru creșterea copiilor în căminele de familisti (creșterea unui parc pentru joaca copiilor, a unui staționar etc.).

5. La nivelul centrului universitar, împreună cu organele de învățământ și cu comisia de „Cruce Roșie” se vor stabili măsuri corespunzătoare pentru urmărirea și controlul stării de sănătate a studenților, asigurând cuprinderea tuturor celor cu afecțiuni într-un sistem organizat de tratament, prin antrenarea la această acțiune în principal a studenților și cadrelor medicale de la Institutul de medicină. Până la 20 octombrie a.c. Consiliul U.A.S.C. C.U. va transmite la Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.C.R. informarea privind starea de sănătate în rîndul studenților pe anul universitar 1977/1978, cu măsurile care au fost stabilite de comun acord cu factorii de răspundere în acest sens de pe plan local.

6. Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor acționa pentru acordarea judicioasă a ajutoarelor materiale pentru studenți și a biletelor în taberele de odihnă și alpine din perioada vacanței de iarnă. De asemenea, va fi verificat modul în care s-au utilizat biletele de odihnă și tratamentul acordate în perioada vacanței de vară.

7. Consiliul U.A.S.C. C.U. va sprijini echipele de

control studențesc în vederea intensificării activității acestora, soluționării problemelor depistate.

8. Consiliul U.A.S.C. C.U. va urmări și sprijini îndeaproape activitatea policlinicii studențești, a spitalului și preventoriului studențesc.

IV. CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA DE PREGĂTIRE PENTRU APĂRAREA PATRIEI, SPORTIVĂ ȘI TURISTICĂ.

1. În vederea organizării și desfășurării în bune condițiuni a activității de pregătire militară a studenților, precum și cea a studenților în cadrul găzilor patriotice se va acționa pentru cuprinderea tuturor acestora în formațiunile constituite, conlu-crînd cu catedrele militare pentru diminuarea numărului de scutiri medicale, pentru îmbunătățirea conținutului activității de pregătire, a caracterului aplicativ al acesteia.

În același timp, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor asigura, pe bază de programe, concrete, organizarea de acțiuni comune, cu caracter profesional, cultural-educativ și sportiv cu organizațiile U.T.C. din unitățile militare unde își satisfac stagiul studenții din anul I.

În conlucrare cu catedrele militare vor fi organizate acțiuni de educare patriotică a studenților atît la Casa de cultură cit și în facultăți și în cămine.

2. Acționînd pentru traducerea în viață a Programului de măsuri privind dezvoltarea sportului de masă în perioada 1976-1980, adoptat de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., în sensul creșterii numărului de studenți cuprinși în activitatea sportivă de masă, Consiliul U.A.S.C. C.U. a asigurat pînă la 1 octombrie, definitivarea calendarului competițional, cu preocupare pentru cuprinderea largă a studenților la disciplinele prevăzute în Program, la probele și normele de control din cadrul complexului „Sport și sănătate”, campionatele universitare, cupa anilor I, diviziile studențești, celelalte competiții tradiționale ale institutelor. În acest sens, o atenție deosebită se va acorda mobilizării studenților alături de alte categorii de tineri la competițiile sportive desfășurate sub genericul „Dacia-dei”.

Se va avea în vedere pregătirea pentru participarea echipelor sportive ale institutelor, începînd din acest an, la competițiile sportive pe profile de învățământ.

3. Pentru îmbunătățirea bazei materiale a sportului de masă, Consiliul U.A.S.C. C.U. va sprijini, în continuare, amenajarea bazelor sportive de pe lângă institutele de învățământ superior din apropierea căminelor studențești.

4. Consiliile U.A.S.C. de la nivelul institutelor își vor întări munca educativă în rîndul sportivilor de performanță studenți, asigurînd imediat după deschiderea noului an universitar, constituirea la cluburile sportive studențești, a organizațiilor U.T.C., pregătirea unor programe politico-educative și culturale cu un conținut corespunzător, menite să contribuie la dezvoltarea hotărîrii sportivilor-studenți de a obține rezultate cit mai bune, care să conducă la creșterea continuă a prestigiului sportului românesc.

Se va avea în vedere faptul că în perioada octombrie-noiembrie a.c. are loc selecționarea lotului național de sportivi-studenți care urmează să participe în anul 1979, la Universiada din Mexic.

5. Acționînd în direcția creșterii valențelor educativ-formative, de educare patriotică ale activității turistice, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor asigura extinderea acțiunilor turistice simple, diversificarea acțiunilor cuprinse în ciclul „Studenții pe meleagurile patriei”, cu preocupare pentru creșterea continuă a numărului de studenți angrenați la acestea. În acest semestru vor fi organizate cca. 50 excursii de sfîrșit de săptămînă.

Va fi elaborat un program special privind mo-

dul de organizare a acțiunilor în perioada vacanței de iarnă a studenților.

V. CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA ÎN RÎNDUL CETĂȚENILOR STRĂINI AFLAȚI LA STUDII ÎN ȚARA NOASTRĂ.

1. Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la nivelul centrului universitar, institutelor și facultăților, împreună cu organele de învățământ vor acționa pentru sprijinirea cetățenilor străini veniți la studii în România, pentru integrarea corespunzătoare în viața universitară, pentru dezvoltarea continuă a legăturilor de prietenie dintre studenții români și aceștia, ca o contribuție specifică la amplificarea raporturilor de solidaritate statornicite între țara noastră și țările din care aceștia provin. Un rol tot mai mare în realizarea activităților cu studenții de peste hotare trebuie să aibe birourile de an, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la nivelul facultăților și institutelor. În acest scop, pînă la data de 15 octombrie se vor definitiva la toate nivelele asociației programe de activități politico-educative și cultural-sportive ce urmează să se realizeze în rîndul cetățenilor aflați la studii în țara noastră, la elaborarea cărora vor fi atrase și asociațiile naționale ale acestora.

2. Sub conducerea nemijlocită a consiliilor U.A.S.C. (A.S.C.) se vor organiza, semestrial, la nivelul de centru universitar, în institute și facultăți, întâlniri cu cetățenii străini aflați la studii în țara noastră, în cadrul cărora se vor aborda probleme legate de participarea acestora la activitatea de pregătire ca viitori specialiști, alte probleme privind condițiile de viață și studiu. Concluziile reieșite vor fi prezentate consilierilor profesoriale în vederea stabilirii de măsuri care să contribuie la îmbunătățirea continuă a muncii educative desfășurate cu acestia.

Biroul C.U.A.S.C. C.U. va avea în acest semestru două întâlniri de lucru cu șefii asociațiilor naționale ale studenților de peste hotare care studiază în centrul nostru universitar.

VI. CU PRIVIRE LA CONSOLIDAREA POLITICO-ORGANIZATORICĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR COMUNIȘTI ȘI ÎMBUNĂȚĂȘIREA VIEȚII INTERNE DE ORGANIZAȚIE.

1. În vederea desfășurării corespunzătoare a activității asociațiilor studenților comuniști, consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) au asigurat, la toate nivelele, organizarea temeinică a muncii prin trecerea operativă la elaborarea și definitivarea programelor de activități pentru semestrul I al anului universitar 1978/1979 care au fost aprobate în cadrul unor plenary pînă la data de 5 octombrie a.c.

2. Consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) vor acționa pentru creșterea rolului adunărilor generale în întreaga viață de organizație. În acest sens, în plenaryle din luna octombrie ale consiliilor U.A.S.C. (A.S.C.) din institute și facultăți se va analiza modul de desfășurare a adunărilor generale, cu adoptarea măsurilor necesare pentru îmbunătățirea continuă a conținutului acestora, înlăturarea oricărui aspecte de formalism.

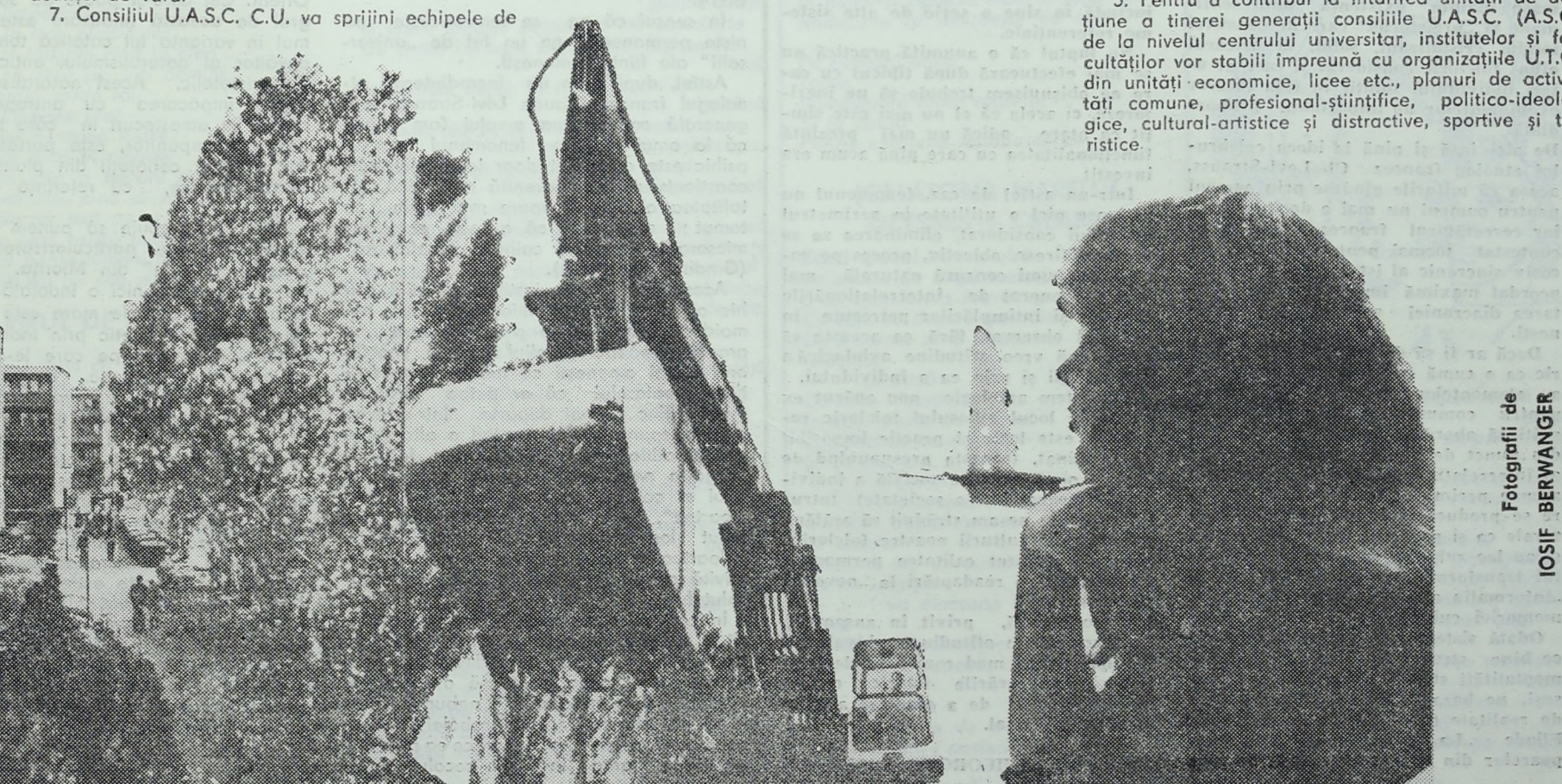
3. Se va acționa pentru îmbunătățirea stilului și metodelor de muncă, a organelor A.S.C., pentru creșterea spiritului combativ, revoluționar, critic și autocritic în întreaga activitate de organizație. În acest sens se vor organiza, pe domenii de activitate, schimburi de experiență între facultăți, menite să asigure creșterea nivelului calitativ al muncii A.S.C., antrenarea largă a studenților la soluționarea sarcinilor ce revin organizațiilor noastre.

4. Consiliul U.A.S.C. C.U. va sprijini institutele și facultățile în munca de selecționare și promovare a cadrelor asociațiilor studenților comuniști, urmărindu-se ca toți studenții cuprinși în rezerve de cadre să fie atrași la activitatea organizației, să primească sarcini concrete.

Consiliul U.A.S.C. C.U. va organiza și conduce întreaga activitate de pregătire politică și metodologică a cadrelor A.S.C.

5. Pentru a contribui la întărirea unității de acțiune a tinerei generații consiliile U.A.S.C. (A.S.C.) de la nivelul centrului universitar, institutelor și facultăților vor stabili împreună cu organizațiile U.T.C. din unități economice, licee etc., planuri de activități comune, profesional-științifice, politico-ideologice, cultural-artistice și distractive, sportive și turistice.

devotament
cultivarea
lucrul munci
profundată a
realizării
P.C.R.,
institute
politico-ideo
universității a
național român
stat dac
Executiv al Con
locviul „Cen
atală de la
care vor par
centrul nostru
ucări pe teme
aliul U.A.S.C.
restare și pe
politico-educ
noașterea te
gii țării. Cu
de stat se
de studii și
curatură, ale
prezinte as
ară în județ
consecințele
cialiste.
măsurile
nuinare a pr
ultură și clu
culturali și în cămi
le studențe
stabilii răs
punderi con
acurire foto și
de artă photo
udentesc de
radio.
Revista „Fid
în acest se
mestru 5 nu
din an
orinse la pr
gătirea mil
studențesc
cu prietel
ră).
Membr
vor partici
pa la curs
lav, la o m
rotundă priv
studențești
organiza
aliul Consili
U.A.S.C.R. în
cineăștilor din
R.S.R.
Se vor lu
area prezen
me și facult
inter-un tim
comentare la
teatru”, 9.000
„Forum stud
teia” și „Sci
teia tinere
8. Pentru
de dezbat
terialist-știin
țifică. Cons
aliul Minister
Executiv al
Central al
și politice va
mbrie a.c., la
me și metode
antifică a ele
nă la 15 oct
științe socia
tid, s-au ela
denții parti
comunicări pe
și timp, se va
teți dobîndite
aterialist-știin
studenți cu
A.S.C. din U
ntru o brigadă
9. Consili
le spații
soajului crea
ce urmează
II-a ediții
a
nniei”. În pri
ar se va asi
și spectacole
gura un inter
în cadrul cen
del și în tar
reprezintă ce
vului.

Fotografii de
IOSIF BERWANGER

ethos

Mutații valorice

valori folclorice

Complexitatea fenomenelor istorice petrecute încă de la începutul secolului XX și continuând în tot intervalul considerat până în zilele noastre, a produs o serie de mutații în structura intimă a organizării și funcționării tuturor societăților existente pe glob.

Este firească atunci întrebarea dacă toate aceste elemente transformatorii, nu vor opera schimbări profunde în ceea ce privește coerența sistematică a unei anume mentalități, într-atît încît elementele generatoare să nu mai poată fi recunoscute. Este cazul folclorului și al continuității sale în condițiile actuale de civilizație, cînd faptele ce se oferă cunoașterii și prelucrării se propagă cu uimătoare repeziune, violență chiar.

Am dori să evidențiem o idee avansată de Lucian Blaga și ale cărei implicații se pare că nu au fost urmărirea de consecvență, astfel că în lucrarea sa „Ființa istorică” autorul anticipă referindu-se comparativ, la comunitățile folclorice apusene, o stare de lucruri actualmente existentă și la noi.

Despre ce anume este vorba? Afirmand existența unei „esențe preistorice a satului tradițional”, adică o structură solidă, capabilă a respinge elementele ce i-ar anula autenticitatea și să le asimileze pe cele care reprezintă o certă valoare, L. Blaga concluzionează că în cazul comunităților similare din Apus presiunea elementelor civilizatorii a fost atît de pregnantă încît întregul sistem referențial a fost alterat în procesul tentativei de sincronizare cu nivelul civilizației moderne.

Dacă lucrurile s-ar reduce însă numai la atît, ar însemna în ultimă instanță că perenitatea valorilor folclorice ar depinde doar de capacitatea de influență a civilizației, forță pe care ar câștiga-o în cele din urmă, mai devreme sau mai târziu. Așadar, capacitatea ființării viziunii folclorice nu ar mai fi decît o chestiune de timp. Judecînd însă lucrurile astfel, ne aflăm situați doar în plan formal, confundînd o stare de fapt cu cauza intimă a sa.

De altfel Blaga însuși uită că afirmase înainte existența unui sentiment al „preistoriei” care ar constitui fondul cristalizant, solid, al oricărui ethos folcloric considerat și care ar oferi individului soluții în fața tuturor evenimentelor de importanță primordiale.

De aici însă și pînă la ideea celebrului etnolog francez Cl. Lévi-Strauss, aceea că miturile gîndesc prin oameni pentru oameni nu mai e decît un pas, iar cercetătorul francez a fost serios contestat tocmai pentru studiul excesiv sincronic al istoriei (și căruia i-a acordat maximă importanță în cercetarea diacroniei spiritualității omenestii).

Dacă ar fi să definim ethosul folcloric ca o sumă a percepțelor morale și a elementelor culturale definitive pentru comunitatea în cauză am fi siliți să abordăm problema de față și din punct de vedere sociologic, adică al interrelațiilor indivizilor dintr-un anume perimetru social, proces în care se produce schimbul de valori culturale ca și procesul valorizării însuși, și au loc relațiile acestora cu elementul transformațional, conform căruia „informația este reactualizată pe baza memoriei culturale”.

Odată sistemul mentalității folclorice bine structurat (rezultat al unei mentalități străvechi, arhaice), el însuși, pe baza datelor concrete oferite de realitate (căci așa cum spune M. Eliade „La baza credințelor popoarelor din faza etnografică, precum

și a popoarelor civilizate stau fapte” va da naștere apoi unui proces de resemnificarea și aceasta, nu fără modificări hotărîtoare în însuși sistemul de a gîndi al comunității.

Modificările evidențiate pot apare pe mai multe planuri; funcția actului poate să degenereze și atunci rămîne spectacolul în sine, în acest caz putîndu-se într-adevăr vorbi de o mutație valorică reală (textele de descînt și vrăji care, nemaislujind atingerea unui anume țel încep să-și piardă și caracterul riguros din plan formal).

Este însă imposibil ca sistemul unitar al gîndirii, fie el de tip arhaic sau folcloric (și care-l include și se bazează, în fapt, pe intuiții) să se schimbe brusc, definitiv, căci toate paradigmele pe care însul le-a cunoscut și practicat de-a lungul vieții (avînd sau nu conștiința lor) îi asigură certitudine și așezare, scoaterea din sistem producînd spaimă și dezechilibru.

Dacă procesul imaginativ, de exemplu, se constituie într-unul de armonizare și „domesticire” al unui univers generator altfel de spaimă și dezordine (proces care, așa cum evidențiază G. Durand se petrece după un anumit regim imaginar, caracteristic fiecărui etnie generînd, la rîndul lui, după integrarea în sistem o serie de alte arhetipuri) tocmai pentru că se operează cu un orizont necunoscut și care permite exersarea liberă a fanteziei creatoare, cazul de față presupune din partea celor obligați să discearnă o atitudine profund axiologică.

Interesant ni se pare, în sprijinul celor afirmate mai sus, faptul că producțiile folclorice emise de televiziune și radio, în momentul în care ele nu mai respectă logica riguroasă interioară, după care au fost create, rămîind în planul imitației, sînt simțite ca atare la nivelul fenomenului kitsch, adică deformarea valorii după un criteriu ce pierde din vedere adevărata valoare în artă pînă la transformarea în non-artă.

Așadar, schimbări radicale în sistemul considerat se produc mai greu, din moment ce sistemul valorizator încă funcționează cu promptitudine maximă.

Mutația valorică reală nu se va produce decît în momentul considerării unui fapt exterior după alte criterii decît cele folosite pînă acum, dar chiar și în acest caz, nu trebuie pierdută din vedere posibilitatea legăturii dialectice dintre o anume modalitate de a discerne și alta trebuie, cu alte cuvinte, să încercăm a vedea dacă nu cumva mentalitatea actual-folclorică (în care se regăsește, repet, pregnante elemente ale uneia arhaice) nu va da naștere unei metamentalități care să includă în sine o serie de alte sisteme referențiale.

Nu faptul că o anumită practică nu se mai efectuează după tipicul cu care ne obișnuisem trebuie să ne îngrijoreze, ci acela că el nu mai este simțit ca atare, adică nu mai prezintă funcționalitatea cu care pînă acum era investit.

Intr-un astfel de caz, fenomenul nu mai are nici o utilitate în perimetrul ethosului considerat, eliminarea sa se produce firește, obiectiv, proces pe care l-am numi cenzură naturală, mai precis generat de interrelaționările faptelor și întâmplărilor petrecute în sistemul observat, fără ca aceasta să presupună vreo atitudine axiologică a comunității și prin ea a individului.

Un sistem axiologic nou apărut ex nihilo în locul ethosului folcloric românesc este logic și practic imposibil de imaginat, (aceasta presupunînd de fapt, o nouă creștere socială a individului integrat într-o societate) intrucît, așa cum ne-am străduit să arătăm, paradigmele culturii noastre folclorice și-au demonstrat calitatea permanentei adaptări și readaptări la „nevoile” realului.

În consecință, privit în ansamblu, un atare sistem atitudinal echivalează, în fapt, cu un mod românesc de a evalua desfășurările istorice, cu un mod românesc de a gîndi și a fi în context universal.

GHEORGHE SECHEȘAN

eseu

Confluență și particularizare pe fundalul culturii europene

Cu mai bine de un deceniu în urmă, Vladimir Streinu întărea o mai veche idee, datorată lui Ion Pillat, anume că, atît estetic, cît și etic, „folclorul este clasicismul foștilor neștiutori de carte: e primul clasicism românesc”.

Așa după cum cel care vrea să afle „cheia” unei limbi, trebuie să porceadă la marile creații literare izvodite în acea limbă, tot așa, apelînd mai întîi la ceea ce este fără tăgadă recunoscut drept capodoperă a spiritului popular românesc vom putea nădăjdui să recompuem apoi înțelesuri fărîmitate în părți mai mici, mai umile, dar fără îndoială extrem de numeroase. Astfel, Miorița, nescrisă, este în chip paradoxal „litera” unei mari experiențe omenestii, o experiență de asemenea importantă, încît a avut, deopotrivă, virtutea de a structura psihicul uman și virtutea de a se dovedi în întregul destin al omului, de la natură pînă la cultură.

Din naturalismul său ancestral, omul și-a mărit necontenit spațiul, a rămas însă îndelungată vreme în sinul naturii, fără o mai fi și centrul ei. Dar cu cît spațiul a crescut, cu atît omul s-a micșorat. De la Aristotel pînă la Pascal omul își măsoară continuu micșorarea. Dar această micșurare înseamnă comparație și relații cu universul inconjurător. Omul a scăzut, s-a împutinat ca o trestie, nu orice trestie, ci una gînditoare; și ar fi continuat să scadă retrăgîndu-se în conștiința propriei neînsemnătăți. Aici, însă, Miorița face dovada că în spațiul său etnocultural s-a realizat un echilibru salutar: universul este la propriu „inconjurător”, este un fel de „lume-vecină”, apropiată.

Această lume poate fi ușor citită în imaginile clare ale oricărei variante; se vede cum se instituie acel echilibru pe care dogmatica creștină nu a izbutit să-l găsească nici pînă atunci, nici mai apoi. De aceea „soluția” mioritică dată aici este una recentă, ci nu fosilizată, așa cum recente sînt numai marile soluții din spațiul culturii.

Prin urmare situația „eroului” mioritic este nu numai sugestivă, dar și grăitoare. Grăitoare, dacă este citită cum trebuie, adică gîndind suprapunerea corectă a sensurilor și a referințelor care duc la semnificații și nu atribuind noi, din exterior, semnificații.

În ce sens este „recentă” soluția mioritică?

În sensul că ea se temeliește pe niște permanențe, pe un fel de „universalii” ale ființei omenestii.

Astfel, după cum ne încredințează etnologul francez Claude Lévi-Strauss, este generală convingerea omului (am spune că la omul modern fenomenul acesta psihic este depozitat doar la nivelul subconștientului) că „devenită mai mică, totalitatea obiectului apare mai puțin de temut; din cauză că a fost cantitativ micșorată, ne apare calitativ simplificată” (Gîndirea sălbatecă).

Acest lucru poate justifica temeiul psihic al „lumii-vecine” mioritice. Este numai decît simțită și o particularizare: nu grandoarea sau orgoliul pretinz echilibrul ființei omenestii cu lumea ci presimțirea creatorului că ar putea străbate mai adînc și mai departe. Intr-adevăr, precum spune Hegel numind o alta dintre „universalii” spiritului omenesc, față de „negația nemijlocită și astfel naturală în felul ei cel mai convingător” care „este moartea”, în conștiința popoarelor și-a făcut loc preamărirea ei și a durerii. „Moartea a ceea ce ține de natură este privită ca o etapă necesară în viața absolutului”.

În cartea sa nu demult apărută (Sfîrșit și început de ev, Editura Eminescu, 1977), Pavel Chihaia abordează pe larg și competent acea parabolă a feciorelor înțelepte și a feciorelor nebune, afirmînd că „dramatizarea parabolei (...) trece drept foarte veche deoarece ea poate fi găsită în Franța încă din secolul al XI-

lea” și reținînd observația lui Georges Delahache, după care „parabola nu a rămas la stadiul de parabolă; ea s-a spiritualizat (...). Tema este marcată de un sens moralizator, pentru a o putea face înțelesă de mulțimi”. (cf. Pavel Chihaia, op. cit., p. 70 și urm.). Dramatizarea parabolei a fost preluată de teatrul medieval religios și apoi direcționată în planul moralei ecleziastice medievale. După sorginte, trebuie să fi fost deosebit de răspîndită, împreună cu alte motive culturale ale evului mediu, iar cartea lui Pavel Chihaia aduce argumente indestulătoare pentru a se susține o comuniune a culturii Europei medievale, întretesută pe acestea.

Spiritualitatea medievală europeană a fîrînit un straniu personaj numit **Prînzul lumii** sau **Seducătorul**, ispititorul feciorelor nebune, substituit diabolic al soțului celest, ilustrare completă a corupției fizice la care vor fi supuși muritorii, una dintre ilustrările larg răspîndite și ample reprezentate în mediile franciscane.

În succesiune, același spirit creează **Prînzul lumii**, și acea **Frau Welt**, **Doamna Lume**, eroină a romanului lui Konrad von Würzburg, scris în jurul anului 1260 și intitulat **Der Werlte Iôn (Răsplata lumii)**.

La întîlnirea neașteptată pe care cavalerul galant Grafenberg o are cu o frumoasă doamnă necunoscută, aceasta se arată astfel:

„Numele meu este: Lumea. Recompensa pe care o dorești de atîta vreme și pe care o meriți, iată-o! Și spunînd aceste vorbe, ea se întoarce cu spatele. De-abia atunci cavalerul Grafenberg remarcă faptul că spatele frumoasei vizitatoare era acoperit cu șerpi, broaște și vipere, de umilături și ulceratii și că superba rochie avea în realitate culoarea cenușei...”. După care, Doamna lumii îl părăsi. (apud Pavel Chihaia, op. cit. p. 79).

După cum se înțelege din cartea lui Jurgis Baltusaitis, **Evul mediu fantastic** (Ed. Meridiane, 1975, cap. VII) acest „memento” în orice formă ar fi el ilustrat, este întotdeauna explicit, așa încît putem presupune că în cazul personajului „Doamna lumii” (prezentă mai apoi și în sculptura catedralelor catolice) ea reprezintă în întregime o creație medievală, fiind finalizarea unui proces de spiritualizare a parabolei și, indirect, a unor vechi tradiții care comunică cu vechiul Orient. Cel care-și poate da seama integral de această finalizare este creștinismul în varianta lui catolică tomistă, propovădător al naturalismului antichității, de tip aristotelic. Acest naturalism își găsește împăcarea cu antropomorfismul creștin în amestecuri în care fantasticul, deși precumpănit, este purtătorul univoc al unor conotații din planul moralei creștin-catolice, cu referință directă la dogmă.

Abia aici trebuie să punem în lumină marea diferență, particularizarea imaginii „mindrei crăiese” din Miorița. Semnificația ei este, fără nici o îndoială aceeași, moartea. Dar cît de mare este distanța! Căci sublimînd poetic prin individualizare acele „universalii” pe care le-am arătat, ea intră în comuniune, de la înălțimea unui fond de cultură europeană cu semnificațiile etice deosebit de înalte ale vieții. Sensul inițial al trecerii spre moarte se constituie aici ca o etapă evidentă în drumul spiritului omenesc de a dobîndi nemurirea permanentizînd datele onticului și suspendînd vremelnicia. Astfel se concretizează mitic, legendar și poetic o coordonată anume a spiritului creator românesc. Că este astfel, nu ne-o spun doar marile înfăptuiri ale acestuia, ci și cele anonime, mărunte și umile cum ar fi, bunăoară, acea poezie a vieții și morții din descîntecul numit în mediul folcloric românesc **Numărătoarea mare**, unde „roasca-broasca” este o intruchipare suprem benefică...

VIOREL I. BOLDUREANU

lirică

MIRCEA BÎRSILĂ

MIRCEA BÎRSILĂ, este, fără îndoială, cel mai substanțial creator de literatură desprins în ultimii (cam mulți!) ani din rindul studenților timișoreni. Și poate că nu e bine să limităm aprecierea la mediul universitar... Volumul său există, deși nu are - deocamdată - copertă și titlu. (Curioasă și cu cîntec această goană a unora de o-și scoate tom înainte de vreme!). Nu au lipsit recunoașterile pe plan național și local: premiul al II-lea la Festivalul de poezie patriotică (Iași, 1975); laureat al Festivalului național al artei studentești (faza finală) și premiul Editurii „Scrisul Românesc” (Craiova, 1976); Marele premiu la ediția a II-a a Festivalului național „Cîntarea României”, etapa pe centru universitar (1978); includerea în antologia „Catarge” a Editurii „Eminescu”, consacrată poetilor fără volum, etc.

Din păcate, acum, la sfîrșitul studentiei, făcînd un bilanț publicistic, sare în ochi un fapt: în 4 ani - numai 3 (trei) poezii publicate în revista „Orizont” (mai generoasă cu tinerii poeți, unii chiar studenți, din București, Cluj-Napoca, Hunedoara etc.). Nu vom da vina pe alții. I-am reproșat lui Mircea Bîrsilă un exces de modestie, un insuficient efort întru „gospodărirea” producției sale lirice.

În încheiere, dar nu pe ultimul plan, trebuie subliniat modul exemplar în care a condus destinele cenaclului „Pavel Dan” și a răspuns la sarcina de redactor literar al revistei „Forum studentesc”; contribuția sa a fost decisivă la afirmarea unei pleiade de creatori despre care - sintem siguri - se va mai vorbi: Ion Monoran, Petru Ilieșu, Constantin Măreșcu, Adrian Derlea, Traian Pop Traian, Lucian Petrescu, Lucia Moraru, Marcel Sămăntă, Marius Târziu, Gh. Pruncuț, Al. Berceanu ș.a.

VIOREL MARINEASA

DE ATUNCI

*Vor trimite iar după mine.
Semnul lor: o pasăre
lăudîndu-se și blestemîndu-se
pentru că vede prin întuneric.
„Și dacă vezi prin întuneric
dincolo ce se vede - am întrebat-o și -
pe cine așteaptă
înșeuat sub iarbă un cal, sârmanul?”
Unele femei pun trandafiri
în paharul din care inima mea, de atunci,
se unge în fiecare zi cu negură.*

ORFEU

*Ce apă limpede erai
vedeam în tine pină-n rai
de dragul tău din cînd în cînd
puteam să zbor pe sub pămînt.
Și iar verde, verde rai
ce apă limpede erai
și amîndoi ca două roate
ne țineam pină în moarte
și dam în spic în fiecare zi
unde te-ai dus, cînd ai să vii?
Duminicile nu mai au și luni și săptămîni
clarul de lună există numai pentru nebuni
și nu mai poate nimeni cînd și cînd
să zboare viu pe sub pămînt.*

FIRUL DE BUSUIOC

*Miinile ei găsesc cu mult
mai gustos decît miinile mamei sale,
rulele ei sînt în fiecare zi
tot așa de curate ca duminica,
la femeile măritate
se uită ca printr-o gaură de cheie.
„Să nu te măriți cît ai fi!”
ii spun cele care stau în fața iubirii
asemenea ciinelui în fața strachinei goale
de apă.*

*Și nici măcar nu bănuiește
că de la firul de busuioc
ținut în apă sfințită,
și la care ea se roagă pentru peștii
i se trage
deznădejdea în care îi este dat uneori să
se scalde.*

REMEMBER

*Patul de fier
este răsucit în curbe fantastice*

*inchipuind crengi de copaci și ramuri de
vișă.*

*Pe masă două luminări:
una pentru ea și una pentru domnul
care îngaimă o scuță, lasă decorația
și pleacă. Imaginarul domn
care îi aduce decorația
de la iarba pe care s-au iubit amîndoi.
În casă mai sînt: un ciine alb, destul de
bătrîn,
cele două luminări întotdeauna aprinse,
et cetera, et cetera, diploma de
invățătoare
și privirile ei goale în fața decorațiilor.*

TATEI

*El mort și eu viu
sîntem ca pămîntul cînd pe o parte
îl trece luna
iar pe cealaltă, în același timp, soarele.
Noi nu vom muri niciodată, iubito,
vom fi asemenea florilor:
râni care nu se vindecă niciodată ale
neantului.*

*Hai să mergem pe cîmp
hai să vedem cum le scoală primăvara din
moarte.
Râni ale neantului care nu se vor vindeca
niciodată pentru că moartea nu le poate
sili
decît să se oprească din cînd în cînd
și să-și întoarcă ceasul.*

ÎȘI DESPLETESC PĂRUL

*În spatele casei
unde duminica este o apă de șes
printre tufișuri de diferite soiuri, la vale, și
printre plopi
și unde mirosul petrolului îmi amintește
de sirma cu care virșele sînt legate de
mal,*

*în spatele casei, la soare, unde își
piaptănă
femeile, părul, și îl ung dintr-un bidon
care nu mai strălucește,
unde se lasă în combinezun și își
despletesc părul,*

*duminica în vreme ce soarele
spre nimic altceva în drum decît spre un
gol mare
se uită în altă parte și la fel porumbelul
oprit pe grămada, ridicată în două labe,
de lemne,
și care nu și le poate închipui
decît cu poalele fustelor ude printre
zarzavaturi.*

CUCUVEA

*Despre cail pe care trec firele de iarbă
nu știe nimic, dacă dor sau nu,
și nici despre lucrurile inutile care zac prin
beciuri.*

*Glasul ei, noaptea, răgușit
și eu pipăindu-mi paftova
care mă ține legat de vii și de morți
ca de o mare.
Vine, noaptea, pe casă
și se răstește la mine:
„O să te ia ca un val
unul dintre merele cu care luna
își caută drumul” - îmi spune -
și însuși noaptea prin care merele cad în
țărînă
este o piatră aruncată înăuntru, în mine.*

PETRU ILIEȘU

FASCICOL DE JAM SESSION

*Pe lingă gesturi nădite
Care
La o singură șoaptă
S-ar destrăma dintr-o dată
Lumina se coagula pe mese
În jurul*

*luminărilor: Singura vertebră
Între contururile neclare din față
Și timpul
Ce se retrage puțin cite puțin*

*Zvicnea ca punct de plecare
O încapere închisă
și supraaglomerată*

*La mijloc de jam session cu
Johnny Răducanu
Gondi
Kamo
Weiner...*

*Materie viscoasă
Discuții de stradă (apoi)
Rimelul
Pudra
Sprayul
Ce mai faci Da Excelent
- Și eu EU EU EU
- Summer-time, Out of nowhere
- Aha*

*Deschiseseam tocmai o ușă masivă
Cu clanta masivă
Și iată*

*Colecția mea de comportări
Mă pindea în întuneric
La pian (acum) Johnny Răducanu își
amintește de Duke Ellington*

*Nimeni n-ar aștepta să-i răspund
Și în lungile călătorii rememorate
Cită inconsecvență
Chiar și atunci
Cînd în altă direcție*

*Fluxul și refluxul scormonind
Prin interioare
Împotmolite cu aluviuni ale cuvintelor
Perindă clișee
Sau spectatori în cerc*

*Aplaudînd
Comentînd
Dînd din cap
Sau spectatori în cerc
Șilindu-mă să mă prefac
A fi
Cu față de cretă
deci (cum spune Borges)*

*„O oglindă care, cu fidelitate,
dublează
figurile”
De parcă n-ar ajunge
Plutirea și mirosul
Algelor marine
Ce învăluie pe furiș*

*În minor și aplecat mult în față
Răducanu își amintește de ele*

*Pe această urmă
Toate
Rămăseseră toate voalate
Și la pîndă
Printre chipurile întredeschise*

(CĂLĂTORIA MARELUI ULYSSES + CREAM)

*Dacă uruiul tramvaiului
Pe strada de lingă menajerie
S-ar transforma într-o zgardă
Cu care să tirască animalele
De-a valma pină în centrul
Orașului*

*Și dacă
De-atîta încordare
În ochi țipete de păsări
Se-ntind în pete
Și se potolesc
(de-a valma pină în centrul
orașului)*

*Orgoliul acesta secret
Al uritului
Conținut într-un număr de oase
Ce-mi aparțin
va clacsona isteric*

*Cînd
Traficul se-nvălmășește
Sau cînd amestecat într-un pahar
cu zaruri*

*Va pierde
„înainte de a se rostogoli”
Înarmările-i posturi
Uneori
Aș încerca să mă ascund. (1977)*

TRAIAN POP

TRAIAN

DE-A DRAGOSTEA

*Port în mine sunetul caselor de demult
lemnul porților îmi mîngieie auzul
și albul ochilor de sticlă ai cerbului
atînat deasupra intrării
îmi umple din ce în ce mai des visările
beția prafului neșters niciodată
culege flori din grădini pașnice
în care pașii scîrțiie
asemenea podelelor din tinde sculptate
modest
de cite ori sînt singur tac înconjurul
casei mele de demult
în care-aș fi vrut să te am o singură dată*

*cumpătat și în liniște
să-mi ajungă pentru totdeauna
casei mele de demult
pe care n-am ajuns s-o construiesc
așa cum ție nu ți-au ajuns privirile
să mă vezi
casei de demult
în care mi-am ascuns copilăria
înainte de a pleca
și-n care n-am reușit să mai intru
niciodată.*

*dragostea învingător singuratic
vinător înarmat primitiv
gata să-și dea armele primului venit
și să se roage străpunsă
veșnic tăietorul de lemne
în fața porții inmururind durerile facerii
veșnică tăcerea lemnului
stăpînit de fierberile de dincolo
sînt copil de suflet cu mere în miini
și mă vreau păcat roșu scaldat în nisip
sînt mesteacăn tînr trumos
și mă vreau cărbune plîns o clipă
sînt păcat
și nu mă vreau*

*orderile-mi n-or să fie niciodată
continue*

*numai tu vei rămîne o femeie
singuratică
flămîndă și sătulă în același timp
gata să-ți dai armele primului venit
și să fugi înainte de-a fi ajunsă*

*mă voi întoarce tirziu
cu părul ud și totuși tinjînd după
ploaie
la ora aceea nimeni nu va purta pietre
prețioase-mi poate vor aduna castele
din nisipul ascuș*

*la marginea astănturii
voi ingina șlagăre de demult
și te voi vedea dansînd intangibilă
sub lumina reflectorului uitat deschis
nimeni nu va ști pe unde-am colîndat
de fapt un drum ca oricare altul
un riu își va aminti
c-am fost goi unul în fața celui alt
furtună*

*și nimeni n-a observat păcatul
un drum ca oricare altul
strop de ploaie zgîrbulit pe porbrizul
noptii
cu ștergătoarele stricate*

Sprint în infern

Silviu Genescu

Glaciss purta o rochie cINETICĂ în așa fel concepută încât își schimba forma la fiecare mișcare. Își aranjă o șuviță de păr și își rezemă obrazul de umărul lui. În fața lor se contura silueta unui alt vehicul, doar soarele îi înghițea uneori formele dându-i o strălucire care te făcea să închizi ochii. Mergeau mai încet și cînd îi depășiră Glaciss observă în mașină doi bărbați care îi făcuseră semn. Le răspunse.

— Ai văzut ?

— Da... alți doi care merg în același loc ca noi. Nu mai avem mult.

— Tu ai mai fost, nu ?

— Bineînțeles... dar o spusese atât de încet încît puteai crede că spusese cu totul altceva. Cofii spre stînga depășind o pancartă pe care Glaciss n-o putu descria.

— Ce seria acolo ? întrebă uitîndu-se încă după ea ca după un tren ce plecă și din care cineva îi făcea cu mina. Rolf nu-i răspunse, angajase mașina într-un lung viraj, apoi dădura peste o groază de vehicule îngrămădite în fața unui edificiu. Oamenii discutau doi cite doi rezemați de caroseriile mașinilor. Nimeni nu-i privi și Glaciss avu impresia că picasera într-o petrecere la care nu fusese invitată. În atmosferă plutea o muzică ce se contopea cu aerul și cu lumina. Era ca un fluid pe care îi simțea venind spre tine. Glaciss își simțea trupul străbătut de o undă de căldură și din suflet îi piereau, rînd pe rînd, teama, plictisul și tot ce alcătuiseră pînă atunci acea stare de lîncezeală. Ezita să-l întreb pe Rolf de muzică. Era ceva făcut ca toată lumea să se simtă bine. Îi luă de brat.

— Și unde spui că ne aflăm ? Călea alături de el cu multă grijă ca și cum o mulțime o privea fîntă.

— N-are importanță unde ne aflăm. Esențialul este să te simți bine că de-ai te-am adus aici. E un joc care te... solicită.

— Ce fel de joc ?

— N-am să-ți mai spun nimic. Totul va fi o surpriză. Un băiat

cu o figură foarte preocupată se apropie de ei și se vedea după el că ar vrea să-i întreb ceva. Rolf i-o luă înainte interesindu-se cu ce-i pot fi de folos. Își căuta prietena care plecase lăsîndu-i o cheiță, și după cum pretindea băiatul prietena lui avea o ținută prea fistichie ca să nu treacă neobservată. Disparuse pur și simplu. Rolf îi spuse să-și păstreze cheița fiindcă îi va fi necesară în timpul jocului și că prietena lui nu putea fi decît în clădire. Intrară împreună.

— Rolf... Din ce ai plătit pentru asta ?

Murmurul oamenilor care vorbeau în sală îi primi dens.

— Să zicem că cineva face cîste, puse Rolf zîmbind și întinzîndu-i cheița care îi lucea în palmă. Ia-o, îi spuse mai departe.

— La ce folosește ? Nu pricep...

— O să-ți trebuiască.

O luă stringînd-o în pumn ca pe un obiect pentru care trebuia să lupte ca să și-l păstreze, dar în jur nu se găsi nimeni să-i ceară cheia. De altfel o ținea în așa fel încît nu se mai vedea nimic din ea.

Rolf plecase de lângă Glaciss spunîndu-i că are treabă la mașină. Incuvintase dînd din cap petrecîndu-l cu privirile pînă afară. Aștepta de cinci minute lângă băiatul care intrase odată cu ei. Schimbaseră la început cîteva amabilități dar mai apoi ajunseră la concluzia că se aflau în aceeași situație. Prietena lui îl lăsase baltă imminîndu-i o cheiță.

— Eu i-as întoarce spatele în locul tău, rosti Glaciss privind spre iesire Observă că ușa metalică se închisese și simți un fior de neliniște străbătînd-o.

Și dintr-o dată cineva începu să vorbească prin instalația de amplificare. Vocea suna prietenoasă, ca a unui om care vrea să se ai-bă bine cu toată lumea :

— Doamnelor și domnilor, am plăcerea să vă urez bun venit în complexul intergalactic. Glaciss și băiatul se priviră întrebători. Ați fost invitați aici după cum bine știți pentru a vă deconecta

cu un joc de societate. Nu știți nimic despre acest joc, nici numele lui, nici regulile. Vi le vom explica, după care veți lua startul. Pentru buna desfășurare a acestui joc solicit din partea dumneavoastră toată atenția. Voi explica regulile. Fiecare din dumneavoastră trebuie să-și ocupe locul în fața ușii care îi este atribuită. Pe cheița primită cu citva timp înainte serie numărul ușii dumneavoastră. Se auziră cîteva risete. Era ca și cum niște copii erau împinși spre pomul sub care cadourile nu mai constituiau surprize pentru nimeni. Sau în orice caz erau cadourile stupide. Erau douăzeci de inși în fața a douăzeci de ușii. Intre Glaciss și băiatul acela erau șase ușii în dreptul cărora se postasera patru fete în rochii din material K.2 și doi bărbați care zîmbeau. Acum vă rog să fiți atenți, urmă vocea. Cheile de care dispuneți pot deschide ușa unei camere din acest edificiu, despre care trebuie să vă spun că are multe, chiar foarte multe camere. Fiecare trebuie să-și găsească ușa ce poate fi deschisă cu cheia de care dispune, și să intre în încăperea. Camera poate fi pustie sau se poate ca în ea să vă aștepte un om cu o armă. El vă va elimina din joc și din societate. În sală nimeni nu mai ridea, nimeni nu mai comenta și ai fi zis că se plimbi într-un muzeu al manechinelor. Aveți o oră la dispoziție ca să vă găsiți camera. Dacă nu reușiți, veți fi și în acest caz eliminați. Întrebări ?

— Este o ilegalitate ! se ridică vocea unui bărbat care plecase de lângă ușă gesticulînd, privind spre tavan.

— Nu se poate... șopti Glaciss, Rolf nu se poate...

— Tin să vă anunț că în această zonă ați ieșit din evidența Unităților de recuperare biologică. Din acest edificiu, codul dumneavoastră nu poate fi detectat. Prietenii pe care-i aveți sint convinși că ați plecat într-o lungă călătorie. Startul peste trei secunde. Inutil să vă spunem „succes” fiindcă de dumneavoastră depind foarte puține lucruri. Glaciss își privi unghiile, albe acuma.

„Scumpule. Îți scoț ochii dacă scap de aici”. Dar n-o va face.

Observase mergînd prin dreptul ușilor că există o împărțire în sectoare a clădirii. Din loc în loc existau litere care te făceau să-ți dai seama dacă ai mai fost vreodată pe aici sau dacă ai nimerit în fața unor ușii după care se ascundea destinul. Glaciss văzu un mare B făcut cu roșu. În mină ținea cheița și privindu-și miniele constată că o stăpînea un tremur nervos. Se simțea foarte puțin importantă, atât de nesemnificativă de cînd cineva hotărîse s-o ter-

salon literar

mine definitiv. Nici de astă dată cheia nu se întoarce în broasca specială și asta o făcu să se moale. Scăpă cheia printre degete dar n-o luă de jos imediat. Se sprijinise cu spatele de ușa privind sfîrșită în sus. Căuta un peisaj, căuta cerul care-i primise de multe ori privirile. Apoi, voci o făcuseră să se uite de-a lungul coridorului. Dar nimeni nu i se înfățișă.

— Nu merge, nici de data asta nu merge

— S-ar putea să ai noroc.

— Cine știe unde o fi ușa mea. Blestematele astea de coridoare nu se mai termină.

— Ai prefera ca următoarea ușa să ți se deschidă ?

Nu auzise pași. Acum stătea chiar în mijlocul coridorului privind în dreapta și stînga. Strigă :

— Cine sinteți ? De unde vorbiți ! Își trimisese cuvintele în lumina aceea tulburie. Nu se auzi nici măcar un ecou. Și bruse :

— Domnișoară, noi sintem în sectorul H. Ați trecut prin sectorul H ?

Zîmbi și dădu din cap, dar imediat observă că n-avea cum s-o vadă nimeni și adăugă :

— Am fost în sectorul H. Eu mă aflu în B. Trebuie să urcați niște scări ca să ajungeți la mine. Aș vrea să le urcați...

— Dacă nu ni se deschide vreo ușă...

— Hei, voi ! Eu mă aflu în sectorul Y ! Nu era o voce nouă pentru Glaciss. Se bucură fiindcă băiatul cu care vorbea înainte de start nu ieșise din joc.

— Tu ești ?

— Ești fata care...

— Mă numesc Glaciss. E departe sectorul tău ?

— N-aș putea să-ți spun. N-am ajuns în sectorul B ca să pot aprecia distanțele. „E minunat” se gîndi Glaciss auzindu-l. „E minunat că cineva-mi vorbește. Credeam că mai sint doar eu și petreții”

— De unde știi că stau pe loc ? Glaciss nu mai trecuse prin dreptul altor ușii. Stătuse tot timpul cu spatele sprijinit de perete.

— Îmi închipi asta, urmă băiatul. După voce nu prea pari emoționată. ori aici orice ușă îți dă palpitații. Mi-ar place să te mai văd

Nici una din ușile sectorului B nu se deschisese și Glaciss se pomeni în fața unei scări în spirală

— Am trecut de sectorul B. Dar liniștea se lasă în jurul ei ca o ninsoare înceată. Hei, răspunde !

Răspunde... Acum ecourile repetate se întorceau la ea izbîndu-i flinta singură. Urcă scara cu mina pe balustradă și fiecare treaptă însemna pentru ea un moment consumat pe un scaun de pe eșafod. „Aș vrea să se termine acuma” își spuse. „Oricum, dar să se sfîrșească. Oare cine se joacă cu noi ? Cîți dintre noi vor intra în pusti ? Zece, cincî, trei ? Triste umbre ale unor cîștigători”.

Își privi cheia. „Eu sint numărul 7. Cine pariază pe 7 ? Veți vedea că am noroc și că voi învinge. Sper în șansa mea”, murmură Glaciss, dînd colțul Zîmții cheii și se imprimasera durerile în degete. Era singură și privea acel I roșu despre care știa doar că-i arăta sectorul dar altă semnificație nu avea. Privindu-i conturul, se gîndi că întregul edificiu n-avea o identitate.

„Mă voi gîndi la altceva decît la camera MEA, fiindcă, simt că nu voi mai ști cine sint. Se opri în dreptul unei ușii făcînd gestul pe care-l repetase de zece ori. Ușa — de data asta — alunecă spre stînga. Își aminti că n-avea rost să ezite și intră inspirînd a-dine. Avea senzația că plonjează într-un ocean de sub valurile căruia nu vedea lumina soarelui.

Camera era în așa fel concepută încît de la ușa n-o vedea toată. Înainta pipăind pereții, dar ochii nu infiltrau pe nimeni. Nu era nici un fotoliu din care un bărbat să traga zîmbind în ea. Camera avea pereții strălucitori și netezi. Își auzi apoi numele, șoptit, adus la urechile ei ca de un vînt coborînd spre ea. Privi în jur și văzu că pereții se stingeau și se aprindeau. Nr. comunicare — SECRET

Nr. cod — SECRET

Destinația — COMPUTERUL PRIM

D) Orice tentativă de decodificare a prezentului mesaj este sancționată cu eliminarea fizică.

II) Orice comunicare transmisă prin circuitul O.S.S. parvine fără intermediari. COMPUTERULUI PRIM.

INCEPUT COMUNICARE.

COMPUTER METROPOLITAN 170-01 RAPORTEAZĂ :

— Testul s-a desfășurat conform parametrilor stabiliți.

— Rezultatele prelucrării datelor vor urma în 6 secunde după acest raport

— Solicit schimbarea codului întrucît au crescut riscurile decodificării de către subiecții umani.

— Solicit aprobarea pentru ultimul test

SFÎRȘIT COMUNICARE

Glaciss M. își aranjă părul apoi se așeză în fotoliul din care nu-i atîrnau picioarele afară. Prin perețele de sticlă se vedea stropii împărșiați de dalfini. Își compuse o mină veselă și apăsă pe buton

— Bună Floo ! zise, privindu-și prietena.

— Hei, pe unde ai fost ? Te-am căutat de am crezut că prostesc. Unde ai fost ?

— Undeva unde m-am distrat de minune...

— Mi s-a spus că ai fost la Ro-Wanloo dar n-am crezut. N-ai tu bani pentru Ro-Wanloo...

— Știi, spuse zîmbind, știu undeva un loc unde te poți distra grozav. Au acolo un joc plin de surprize. O să-ți placă.

cînd va veni inspecția, acum cînd șansele de mîrire sint ca niciodată de mari ! Tocmai el, Dr. Engelmann !, să aibă lipsă la inventar, asta nu se poate !

Cu toții, doctori, asistenți, pînă și portarul, se reped în stradă, pe urmele celui care, revenindu-și în urma șocului suferit — după o oră în care inima aproape că și-a încetat bătăile — pornise, năucit încă, spre o țință pe care nici el nu o știa.

După zadarnice căutări, au început să revină unul cite unul. Dr. Engelmann, galben la față, este ultimul sosit. Priviri întrebătoare și speriate : oare cum se vor sfîrși toate acestea ? Soluția a dat-o Dr. Engelmann : „Intrucît lipsă la inventar nu se poate să avem și, după cum știți, morga noastră are deja un renume, vom trage la sorțiuciderea unuia dintre noi ! Rickover, pregătește biletele și o funie !”.

EMERIC SZÉKELY

Citeodată și morții greșesc

Doctorul specialist în medicină legală, Henry Engelmann și întreg colectivul subordonat lui erau în fierbere. A doua zi, urmau să primească la morgă o vizită importantă și, bineînțeles, mai înainte, soseau și inspectorii care verificau arhiva și multe altele, că, doar, ce nu verificau ?

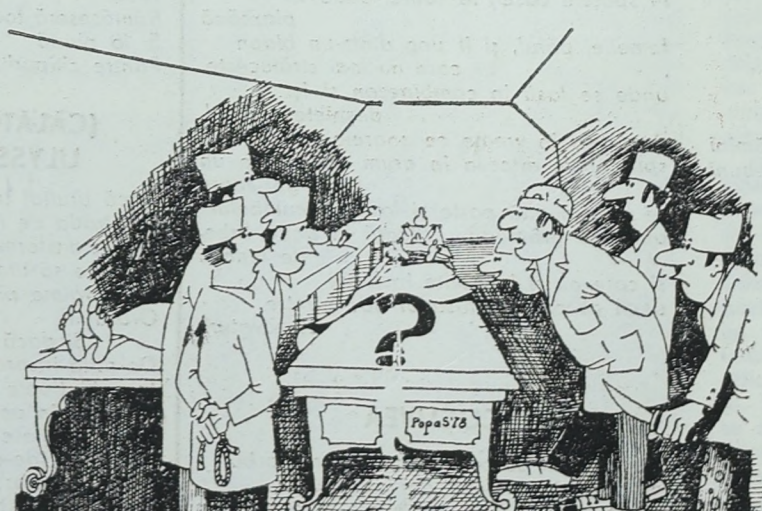
„Să punei toate fișele la punct : în ordine alfabetică să le vad pe toate” ! — de parcă nu așa ar fi fost — striga Dr. Engelmann, agitîndu-se de colo-colo printre mesele acoperite cu cearcafură galbui. De aceea vizită atîrna și avansarea lui la o clinică din Manhattan, și nu voia să riște : asta cu atât mai mult cu cît Dr. Engelmann era destul de tinăr, ambițios și, mai ales, era un om căruia îi plăcea să știe lucrurile la locul lor și locul lui, bi-

neînțeles, nu era aici.

„Gata, s-a terminat. Nu mai facem nici o intrare ! — și privește cu o intenție bine definită pardesiul spinzurat în cuier. Hei ! Dar pe asta de unde-l mai aduceți ? !”. Cei doi brancardieri, ce tocmai intrasera, așezară corpul — cu ceva mai mare finețe decît pe un sac cu cartofi — pe una din mese.

„Accident, doctore : o mașină l-a șifonat nițel”. Rid. „Mergea și el pe strada XIX, ca un om mulțumit de sine ce era, cu gîndul la șampania pe care avea să o bea... pentru că-i zimbise directorul !”. Și rid, din nou rid. Pentru ei, faptul că Hull Oliver a vrut să cîștige două minute, traversînd strada la 20 de pași de zebră, că în fond, era la ora asta mort, nu prezenta importanță.

(Din ciclul de povestiri mai mult sau mai puțin polițiste, dar sigur, insolite)

Intr-o clipă corpul primește un număr de fișă și totul este, deci, în ordine. Dr. Engelmann și asistenții își pot bea, în sfîrșit, binemeritata cafea, ceea ce și fac. Acum poate să vină și inspecția. Dar nu ! Rickover, unul dintre asistenți, reintors în uriașa și răcoroasă sală de

disecții, descoperă imposibilul : Hull Oliver, mortul, a dispărut ; cearcaful, pe jumătate căzut de pe masă, stătea drept mărturie.

„După el, căutați-l, prindeți-l, aduceți-l înapoi !”, urla, în disperare, Dr. Engelmann. Tocmai lui să i se întimpla asta, tocmai acum

Ecuatii ale implinirii

școala generală nr. 22

Sînt încă ore și e liniște. Într-un colț gazeta „Semafor” îmi atrage atenția. Pe latura opusă se află un program de activități care, după cum am aflat mai tîrziu, este unul din planurile de activități ale Asociației sportive „Olimpicii 22”.

Un început de bun augur, în dorința mea de a afla cîteva lucruri din activitatea unității de pionieri. Dar cine ne putea informa mai bine decît comandantul de unitate, elevul CATALIN MINCU (clasa a VII-a B) — care este, după cum am aflat, și locțiitor al președintelui C.N.O.P.

Se muncește mult, se muncește bine și rezultatele sînt pe măsura așteptărilor: unitatea de pionieri a primit eșarfa de unitate fruntașă, pe anul școlar 1977-1978.

La întrebarea „Cum ați reușit să obțineți rezultate bune la învățatură și, în general, în diferite activități din domeniul vieții economico-sociale?”. CATALIN MINCU a răspuns: „Rezultatele bune și foarte bune la învățatură se pot obține prin muncă susținută, prin perseverență și străduință, prin organizarea timpului liber al elevului. S-au constituit la nivelul celor 30 de detașamente ale unității brigăzi de autocontrol, care sînt formate din pionieri cu rezultate meritorii la învățatură, care reușesc să înlăture dificultățile ivite în procesul de învățămînt. Rezultate foarte bune au obținut multi dintre colegii mei, dar l-aș evidenția pe elevul DAN OLARU, care a ocupat locul I la olimpiada de limba română și de limba rusă”.

„Dar cum răspundeți cerințelor ivite în cadrul activităților sportive și culturale?”.

Tovarășul profesoară V. ISFANESCU, care este totodată și instructor pentru pregătirea spectacolelor, relatează printre altele: „Editia a doua a Festivalului Național „Cîntarea României” a antrenat un număr mare de participanți, începînd cu șoimii patriei pînă la U.T.C.-iști, toată suflarea participînd cu entuziasm la pregătirea spectacolelor. De un succes deosebit s-a bucurat spectacolul de estradă „Timpul liber” prezentat la Casa tineretului, unde s-au evidențiat mai ales pionierii: LUMINIȚA PORI, IONEL PATRASCU, OANA SURU. Apoi brigada artistică, corul grupul folk — care a prezentat o compoziție nouă, „Dacul”, compoziție a lui DAN OLARU (clasa a VIII-a B). Nici U.T.C.-iștii nu au fost mai prejos: ei au obținut premiul I cu prilejul spectacolului „Dialog pe aceeași scenă”.

Activitățile sportive sînt diverse și cu bune rezultate. „Daciada” a adus rezultate foarte bune, după cum am aflat de la CATALIN MINCU. La handbal, la cros, elevul GHEORGHE MINDRILA a ocupat locul I pe județ și locul VII pe țară; la fotbal sau înot, unde s-a evidențiat elevul DAN BORZA (clasa a VIII-a B), ocupînd locul I. Am aflat și de activitățile din cadrul cercurilor de fizică, matematică, foto, electrotehnică...

M-am despărțit de interlocutorii mei cu convingerea că voi avea posibilitatea ca și pe viitor să pot scrie cîteva rînduri dedicate acestor tineri frunțași, acestor vlăstare ale țării, pionierii.

DUMITRU GUGILA

HAIDU GY. ZOLTÁN

A HATODIK FA

Öült, hogy mégis visszajött ide és örült, hogy semmit nem talált úgy a-hogy régen volt Nem szerette az emlékeket, megszokta a változást a harcot és hát megszokta a győzelmet is.

Első fa, második fa, a harmadikat vihar döntötte ki még abban az évben amikor elmentek, írta az apja, akkor meg mindenről irtak neki, az ő gyökerei sem szakadtak egyből ki, de minden halállal egy köztűző gyökér. És az utolsó kötés barátja, a költő is itthagya a kertet Megpróbál hunyortani és az erdő fele nézni, és mindenfelét elképzelni, hogy az erdő tenger nagy hullámokkal vagy ugató kutya, vagy felhő. Nem megy. Sohasem szerette ezt a játékot csak a barátja kedvéért játszott a néha Most is. Csend. Nyomasztja ez a szoktalan nyugalom. Ilyen nyomasztó estéken szokta mondani a moralizáló Erke di a fiatal költőről: „meghalt, mert repülni akart, de előbb a lábát a hatodik fához kötözte”

A hatodik fa nagy odvas almafa volt. Azt a játékot szerette, amikor kiszédtek az oduból a feketerigó tojásait. Tulajdonképpen az a győzelem előtti pillanat lehetett volna, ha barátja megéri, övök a szép halványkék tojások. De barátja javíthatatlan idealista volt és meghatódott a rigó szomorúságától Szegény rigó csak ült a fán és sárga csőrével hadarta meg nem születő fiainak gyászbeszédét. És ezért volt éppen akkor a katasztrófa előtti pillanat. Barátja kiragadta kezéből a tojásokat, a földhöz verte és vadul kiabálta hogy a rigónak is szabad fiataki világra hozni, meg, hogy mennyi énektől fosztottuk meg a világot, és bűn a világot bármilyen kevés daltól megfosztani — és hát ez volt a katasztrófa pillanata.

Lehet, hogy csak most gondolja így mert az emberek szívesen kötik éltük ferdeségeit az események fordulópontjához. Értetlenül állt Hiányzott a barátja aki megmagyarázza neki a megmagyarázhatatlan dolgokat. Fázott, és már nem is örült annak, hogy itt van. Úgy érezte magát mint a betegek, akik már kigyógyultak egy betegségből és később újra visszaesnek. Kedvtelenül odasétált a hatodik fához. Benézett az oduba. Barátját, a tragikus sorsú fiatal költőt látja. Mintha mondana valamit, és nyújtja a kezét. A kinyújtott kéz után nyúl.

Az orvos már nem tudott segíteni. A kigyógyarapás azonnal megölte.

MIRISZ MIKLÓS

FÉNYEK AZ ASZTALON

lábát a hold
üres lapomba
logatja
fénye
körülleng
részvéte
alkalmi vétel
az est ráncáiban

pillámban
Göncöl-rítmusok
versebe tántorgó
aznapi
lépésfürtök
szoronganak

arcot a lapon
otthontestekkel
szellővirággá
fényesül
s a hajnal
fáradt lámpámra
akad

МИРОСЛАВ РОСИЋ

ДУГ

«Ка суду живота води
води једна цеста;
док повратка нема
цеста је препуна.»

Кристална чаша
горке је жуци пунa,
преточене очи
у празнине зјане
заплакаше зоре
и опроштај ишту
пробуђене ноћи
опроштај сад дају

Судбине се мичу.

Живот је пун
неиспуњених снова
криат је живот
надања и стрепње
за три капи среће
нудимо га данас
за тренутак истине
нудићемо сутра,
а питање остаје
коме још дуђујемо:
животу ил нама?

ДЕЈАН ДОБРИН

БЕЗ СУЗА

Гледао сам те
очима давленика,
изгубљен
на бескрајној пучини мора.
Био сам тужан.
А срце је горко плакало...

Видео сам додир
ваших усана,
Душа се у мени
тад срушила
као кула од карата.
Хтео сам побећи
од света,
од тебе.....
смејали сте се,
веселили,
а срце је у мени горко плакало.

Хтео сам... затворити очи
у жељи да сакријем истину
што је избијала из њих.

Подигао сам главу,
поносан чак и у несрећи;
смешио сам ти се,
зажелевши ти срећу,
а срце је горко плакало...

Отишао сам, нечујан,
као птица ноћи
с осмехом на уснама,
тугом у очима, самоћом у души
остављајући за собом
и задњу наду.

А срце је горко плакало.....

WILLIAM TOTOK

LOVE-STORY

FÜR FRANZ GRASS

auf aller Leute Lippen lag anfang
der 70er Jahre

die Love-Story-Melodie
so wie die Pest breitete sie sich aus
über Städte und Länder
sie ätzte die Kehlen

in den Gehirnen setzte sie sich fest
und damit die traurige Geschichte
sie war gleichsetzbar mit einem

neuen „Sturz
das war der Anfang der neuen
Verhärtung

durch strotzende Sentimentalität
eine synthetisch hervorgerufene Trauer
hatte immer noch in den schattigen
Bereichen des Bewusstseins

falsche Sehnsüchte provoziert
dort wo die Augen gewöhnlich nicht
hinblicken

diese Gesellen des Bösen
(ganz im traditionellen Sinn)

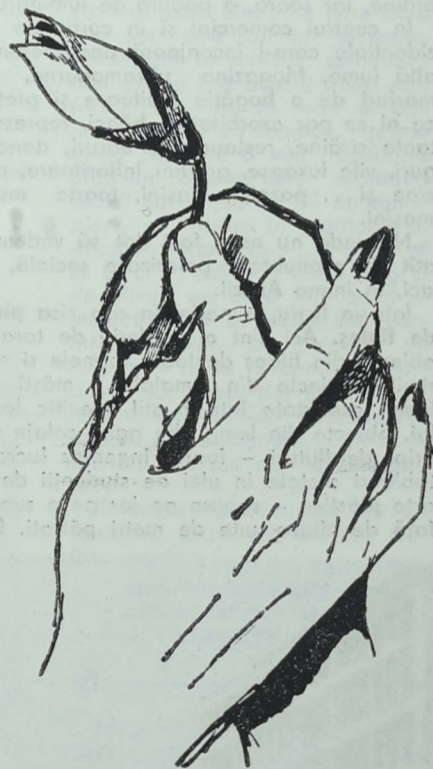
die Gesellen der Mittelmässigkeit
die „Propheten des neuen

Aberglaubens“
die Abschlussrampe in die Leere
dort wo doch nur Beherrscher herrschen
immer schon
immer dieselbe Geschichte machen
mit kleinen unwesentlichen

Unterschieden
ja das wars auch mit der Love Story
dem Film der Musik der Literatur
harte Zeiten auch für diese dort
harte Zeiten an der Strasse

Rom—Neapel
Geschichte mit Konsequenzen für
die Zeit

die Autobahn führt dorthin
überallhin
wohin
wohin
wohin
frage ich mich

ALBERT BOHN

POTSDAM. SANSSOUCI

an der Fontäne vorbei
die Weinbergterassen hinauf
um das Schloss herum
in den Marmorsaal hinein
die Kolonnade entlang
im Ehrenhof umher
die Laubengänge hinunter
beim Grünen Gitter hinaus

Pământul celor trei „Z”

III. SATELIȚI, PREȚURI
EXORBITANTE, SALTELE ȘI-UN
PRIM ȘOTRON PE PĂMÎNT
ZAIREZ

(1.01. — 16.01. 1975)

Casa, inițial goală, se umple treptat cu lucrurile de primă necesitate. Cotinuăm să șmotrui și să fierbem, ore în șir, apă pentru băut. Nevoia ne obligă să abordăm primul dintre vecini (sintem într-o zonă a campusului locuită numai de zairezi). Aflu, cu surprindere, că predă statistică matematică la Facultatea de teologie.

După amiază, copiii noștri, Delia și Zvezdan inițiază, în fața casei, primul șotron pe pământ zairez. Copiii din zonă (foarte numeroși, de altfel, căci în familia zaireză există cel puțin 5-6 copii), circumspecți la început, rezervați în continuare, nu rezistă totuși tentației... Toți cunosc jocul și vorbele sint de prisos. Se încinge un joc mut, în care numai fețele participanților mărturisesc încordarea, bucuria sau dezamăgirea. Tirziu, după lăsairea întunericii, răzbate pînă la noi, un cîntec cunoscut („podul de piatră s-a dărîmat...”) în care se împletesc cuvinte românești și franțuzești. Începuse construcția unui pod care se va dovedi mult mai durabil.

Inaugurăm, pe cont propriu, drumul dinspre campus către centrul comercial al Kinshasei. Traversăm cartiere întregi dominate de spectrul sărăciei — îngrămădiri de căsuțe gen bărci, unele parcă fără acoperiș, altele au acoperișuri plate cu ochiuri de geam și intrări fără uși. În fața caselor, lume multă, în primul rînd femei și copii, rufe întinse, dughene improvizate cu aspect puțin imbiator oferind conserve, fructe, pâine, bluze, pantaloni, saltele. Peste toate dezordine, multă dezordine, iar seara, o pădure de luminări.

În centrul comercial și în cartierele rezidențiale care-l înconjoară descoperim o altă lume. Magazine ultramoderne, cu mărfuri de o bogăție uluitoare și prețuri ce ni se par exorbitante, bănci, reprezentanțe străine, restaurante, baruri, dancin-guri, vile luxoase, grădini înfloritoare, piscine și... paznici, mașini, foarte multe mașini.

Niciunde nu ne-a fost dat să vedem o atît de pronunțată polarizare socială, cu aci, în inima Africii.

Intr-un tirziu, nimerim în așa zisa piață de fildeş. Aci sînt o puzderie de tarabe, obiecte din fildeş de toate formele și mărimile, obiecte din malahit, măști din lemn, executate într-un stil specific locului, obiecte din lemn, din paie, colaje din aripi de fluturi — foarte ingenios lucrate, tablouri pictate în ulei de studenții de la arte plastice — expuse pe jos pe o suprafață de cîteva sute de metri pătrați. Doi

vinzători se țin după noi prin toată piața, încercînd să ne convingă să cumpărăm doi colți de ciine legați cu o sfoară (declarați colți de leopard) și o mască de paie, care seamănă cu o sperietoare de ciori de pe la noi.

Fără să vrem, ajungem pe malul fluviului Zair, chiar în zona de traversare către Brazzaville. Fluviul este enorm (circa 50 de mii de metri cubi pe secundă), cu o apă tulbure, plină de ierburi și copaci smulși.

Azi am avut prima vizită, familia S., venită aici cu cîteva ani înaintea noastră. Domnul S. nu are darul de a incuraja omul, ba dimpotrivă. Ne-a vizitat în fugă casa, nu s-a arătat de loc încîntat, am citit pe fața lui chiar o notă de compătimire. În timpul acesta, două șopirle se plimbau pe pereții holului de primire. Nu spunem nimic, în speranța că nu vor fi observate. Ți-ai găsit! Domnul S. declară în gura mare (spre amuzamentul copiilor) că ne este casa plină de șopirle și că el a văzut cel puțin 10. Ne-am îngrozit: 10 șopirle te puteau minca de viu, la o adică.

La facultate am făcut cunoștință cu domnul C., viitorul meu asistent și cu șeful de departament, V. S., ambii belgieni. Primul este cam de 30 de ani, înalt, subțirel, cu barbă și plete. Pare o figură meticuloasă, poate și datorită ochelarilor. V. S. ne-a surprins. O figură degajată, într-o ținută tot degajată. Deși are 35 de ani, nu-i dai mai mult de 25; zimbește mereu și pare spiritual.

Trag cu ochiul la studenții pe care-i întinim și mă întreb cum mă vor întîmpina în ziua primei confruntări, care se apropie, se apropie rapid.

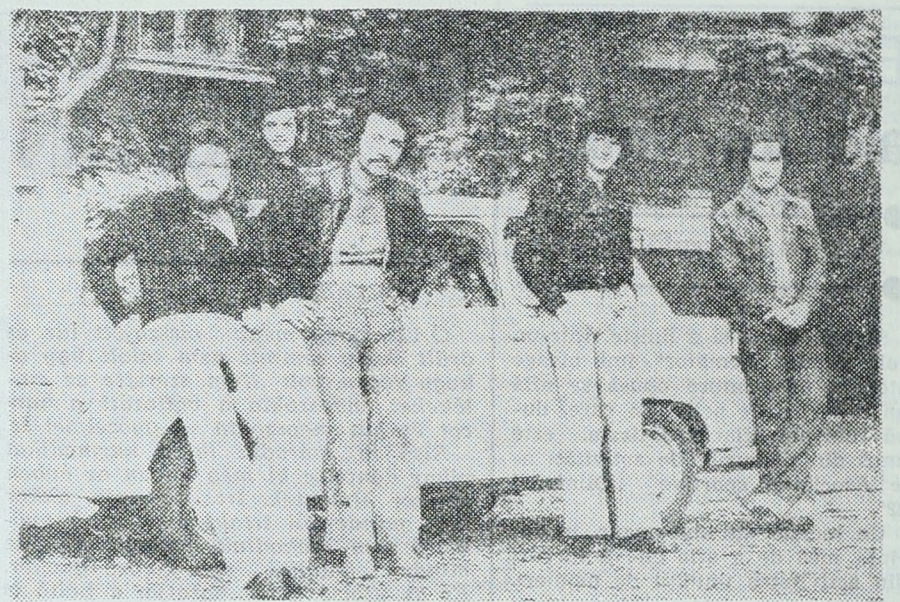
Am trecut și pe la școala de limbi străine, dotată ultramodern și ne-am înscris pentru cursurile de limbă franceză. Sînt 3 ore pe săptămînă, iar taxa este mai mult decît simbolică: un zair pe an (o cratiță din tablă costă 3 zairi, un kilogram de carne 2,5 zairi). Sînt organizate cursuri pentru toate limbile de mare circulație, deschise oricui.

Nu știu ce au vrăbiuțele acestea, dar de pe la cinci dimineața le apucă un cîripit de-ți vine să le vezi împăiate.

Am prînzit mai repede ca de obicei și am plecat în oraș cu toții. Scopul principal a fost să telefonăm la Timișoara, lucru posibil prin stația de legătură cu un satelit de telecomunicații, instalat în apropierea Kinshasei. Legătura am obținut-o în circa jumătate de oră. Principala este că acasă totul este bine, iar cei de acolo au aflat că și noi sîntem bine.

(va urma)

C. și A. NICHICI

Formatei SEMNAL din Cluj-Napoca îi va apărea un disc mic în primăvara lui '79. El va conține compozițiile proprii „Durata” și „Moara”, piese în genul definitoriu al formației: muzica disco-rock. Deși și cu această victorie cîștigată și bucurîndu-se de aprecieri din partea publicului și a colegilor de breaslă, încă un an grupul — după mărturisirile șefului formației, Iuliu Mercași menține statutul de debutant, urmărind continuu perfecționarea (prezența scenică, regim strict de studiu individual, căutarea de texte serioase, etc.) și contactul cu publicul, chiar dezinteresat material. Chiar dacă pe timpul verii au cîntat pe Litoral, în sensul celor afirmate mai sus, grupul definitivăză mai multe piese originale reunite sub genericul „24 de ore din realitatea cotidiană”: spectacol a cărei premieră este așteptată cu interes în special de clujeni, care-l vor recepta primii (poate și singurii, judecînd după „preferința” impresarilor fețe de numele noi afirmate).

Tot cu o vechime de aproape doi ani, grupul brașovean NIMBUS a trecut de mai multe ori din formula de quartet în cea de quintet și invers, întrunindu-i acum pe George Nojogan (v. g), Mircea Soare (g), Dick Nica (g. bass), Sandu Brîndușan (drms.) Orientativ, spre a nu se crede că este vorba de o formație de muzică folk sau de estradă, se poate afirma că sunetul Nimbusului atinge sferile jazz-rock-ului, jazz-ului progresiv, chiar a muzicii culte situîndu-se asemenea lui Experimental Q și Modal Q în avangarda jazz-ului românesc. În acest sens, stau mărturie piese mai vechi ca: „Variațiuni 6+1x2”, „Icar”, „Păsări albe I”, „Jocul ieilor”, „Petale plutind”, precum și unele mai noi, compuse în timpul verii; „Variațiuni 3”. „Nimbus”, „Păsări albe II”, două bossanove și alte două piese fără titlu deocamdată. În prezent, grupul efectuează înregistrări pe cont propriu (pe instalație profesională), cu instrumente acustice variate (vioară, gitară, contrabas, țiteră, mandolină, percuție, etc.) și intenționează să-l coopeteze pe Ionel Marinescu (sax, clarinet) deci reverirea la quintet. În luna noiembrie grupul va participa la gala brașoveană „De la rock, la jazz-rock”, gală organizată de studioul de jazz Brașov, la Palatul culturii din localitate.

Pentru că am anticipat această acțiune a Studioului de jazz — Brașov, vă informăm că acesta sub conducerea lui Alexandru Șipa și-a reluat activitatea la 28 septembrie a. c. Întîlnirile au loc săptămînal, la Casa de cultură a municipiului. Demn de invidiat, brașovenii, care pînă în prezent se pare că stau cel mai bine în ce privește cluburile și neunjunile avînd ca temă muzicile moderne de mare popularitate. (rock, jazz, e.t.c.), nente, de această dată la Casa de cultură de pildă, cîteva activități permatură a studenților: „Studioul muzicii ușoare”, audiții de pe benzi prezentate (în săli de spectacol pline, deși

intrarea se face pe bază de bilete) de Florin-Silviu Ursulescu, vinerea, alternativ cu „Estudiantina jazz-club” care l-a avut ca invitat recent pe Nae Ionescu (sufletul jazzului sibian), sau ciclul de „Istoria blues-ului și rock-ului”, susținut — luni sau marți, săptămînal — de inginer Viorel Popa.

În scurt timp va apărea pe piață un disc LP de muzică folk cuprinzînd piesele: „Țara” (Mircea Vintilă — Nichita Stănescu), „Fără petale” (Doru Stănculescu), „Eroilor noștri” (Valeriu Sterian), „Învăț de la toate” (Adrian Ausch — din lirica norvegiană), „Dragostea păsării” (Mircea Bodolan — Mihai Popescu), „Căji liberi” (Dan Chebac — Adrian Păunescu), „Jurămînt” (Nicu Alifantis — Nicolae Tăutu), „Amintiri cu haiduci” (Valeriu Sterian), „Rănitul între linii” (Mircea Modolan — Demostene Botez), „La seceriș” (Mircea Baniuc — Petre Ghelmez), „De-abia plecase-seși” (Nicu Alifantis — Tudor Arghezi), „Balada căutătorului” (Adriana Ausch), „Ion vodă Cumplitul” (Doru Stănculescu), „Proverbe” (Mircea Vintilă — Adrian Păunescu).

Un alt LP de muzică folk care va apărea în acest an îi are ca protagoniști pe Józsa Erika — Horváth Károly și colaboratorii lor, Márkus János, Dobránszky Sándor, Nemes György, Florin Ochescu și Costin Petrescu. Discul este intitulat „Kettőspont”. (Două puncte) și va conține 13 piese în limba maghiară.

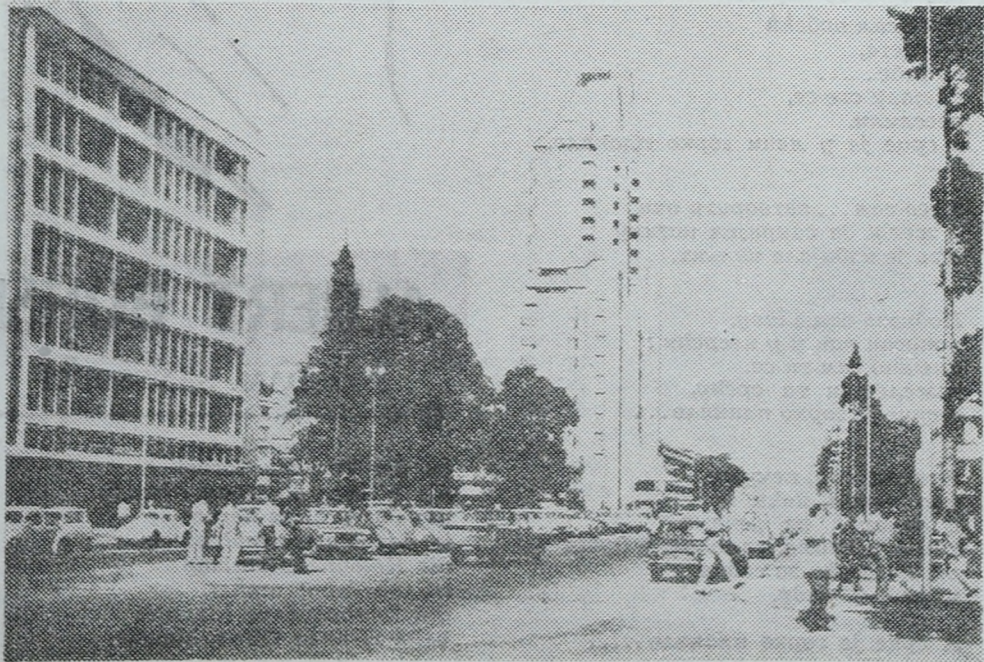
Tot la sfîrșitul acestu an, la Electrecord, vor apărea două discuri LP ale unor artiști străini, unul conținînd a înregistrare mai veche din intitulat „Amazing Grace” cuprinzînd concert cu Mikis Teodorakis și altul 12 piese interpretate de Mahalia Jackson.

Sub auspiciile Radioteleviziunii române, formațiile Metropol, Progresiv TM și Stînx vor apărea pe scena Sălii polivalente în zilele de 11 și 12 noiembrie. De asemenea, formația Metropol va susține în perioada 15—29 noiembrie, mai multe concerte în partea de sud a țării (Craiova, Slatina, Tg. Jiu etc.).

În fotografie Mondial, adică Tiberiu Repluc (voc), Filip Merca (lider, g. bas, voc), Idu Barbu (sintetizator, o, voc), Doru Tufiș (g, voc) — în turneul actual, deci și în fotografie, înlocuit de Viorel Repluc de la Miraj și Dorel Vintilă (drms, voc).

Pentru că muzica pe care o face acum Mondial (aceiași de cîteva ani) nu este ceea ce se așteaptă de la acest nume nu mai insistăm în comentarii asupra recentului lor turneu — în speranța unei redresări a situației, fapt ce-l împărtășește și Mondialul. Așteptăm deci... IOAN BACALETE

ERATA: La sfîrșitul articolului din numărului trecut informarea că formația FFN imprimă un disc la Electrecord, ceea ce nu corespunde realității. Vă cerem scuze.

MAGAZIN

DISCO-MODA

Nu e vorba de moda la discotecă, e vorba de felul în care se abordează, în mod deliberat, bazat însă pe nimic, niște trucuri, prin care protagoniștii ai muzicii noi din occident, au încercat să se facă remarcăți, aducind pe stradă, în săli de concert, o modă a lor, o modă de afiș! Renumiții membrii ai formației Beatles au fost îndrăzneți. Au cutezat, primii să poarte plete. Lor li se potrivea. Nu li se potrivește însă altor tineri, consumatori de seri disco-club, mai ales acum, când însăși moda le este potrivnică. Nu se mai poartă plete! Sint din nou moderne frunțile neacoperite de păr și gîtul curat care, de altfel, dau bărbatilor... mai multă bărbăție.

În America, cu sute de ani în urmă, părul lung avea trista semnificație a evocării celor alungați de pe pămînturile lor. Filozoful culturii pop, Mc Luhan, spunea: „E aici expresia unui complex de vinovăție. Protestul - poate naiv în formele sale imediate - e un fenomen ce se impune respectului nostru. Naivitatea este, cel puțin la origine, sinceră și, de aceea, impresionantă”.

În aceeași atmosferă, furie și căldă de discotecă, altă modă, de data aceasta mai tipătoare (cred că și plinge, săraca) afectează bunul gust. În occident, în atenția opiniei publice, îngrozită de altfel de manifestările „moderne” ale unor tineri, moda punk. Exagerați, acceția se rad pe cap, își smulg complet sprincenele desenînd în locul lor linii hidos colorate, își vopsesc buzele și unghiile (asortate de altfel!) în verde sau negru, cu contur strident în alte culori tari pe lingă buze și ochi. Pe lingă inofensivii hippy, acceția sint acum de-a dreptul un puternic pericol social.

În mod concret, este vorba de acele lame - oi, moda lamelor! - pe care mulți tineri și le atîrnă de gît; ba unii fac colecție, să doarmă liniștiți noaptea, în eventualitatea că, una singură s-ar putea pierde. Într-un fel de naivitate, cineva spunea că lama de la gît „reprezintă semnul dualității”. Al cărei dualități? mă întreb. De ce tocmai lama, cînd și sabia are două tăisuri? De ce nu am colecționa atunci săbii, lăncii, ba chiar și tulnice, căci oricum, am fi mai autohtoni...

Și încet-încet, discoteca, locul cel mai organizat al unui afișaj din cele mai ciudate mode, mai înseamnă lumea emblemelor: Suzuki, Sandokan, Honda... Un sîtat: nu vă mai chinuiți să le cumpărați cu suprapreț, căci se găsesc lejer la tot felul de cooperative mesteșugărești, scrise cu acriș de mașini de cusut (probabil „Ileana”)...

Si pentru că anul acesta moda este puțin sferiată, n-ar fi rău s-o îmblînzim

LIA LUCIA PETRIC

alegera subiectului

răspunde studentul

aprecierea verbală a răspunsului

momentul notării

● NU CU MULT timp în urmă, să tot fie vreo cinci ani (!) de atunci, colegul nostru, Popa

„Flori” pentru director

Odată cu apariția cutiei poștale a revistei noastre (la redacția din complex, cămin 15) inițiem un concurs de frumusețe și spirit! Pe plicul în care ne veți expedia (se pot și înmîna personal, la redacție) fotografia și textul, specificați: Pentru concursul „TALE QUALE” (în traducere: Așa cum e!). Numele concurenților îl vom face cunoscut numai în finală! (Ne cerem, de pe acum scuze, pentru unele „greșeli” introduse de semnatarul acestei rubrici în textul pe care ni-l trimiteți). Așteptăm notele pe care dvs., stimați cititori, le veți acorda; o notă pentru frumusețea concurenței și una pentru text!

Concuranta I: „Autogospodărirea, pe de o parte, e tare interesantă. La partea cu auto!

Concuranta II: „Cin' se ia cu mine bine” (!)...

Fotografii de IOSIF BERWANGER

Ștefan (POPAS) a prezentat spre analiză și - evident - spre publicare mai multe caricaturi tovarășului A. Poch, redactor la revista „Urzica”. Una din ele se intitula „Flori pentru director” și este ilustrată mai jos. Tovarășul Poch i-a răspuns că este o temă afumată, bătătorită, răscolită, ciomăgită, etc. și în consecință... nu! Dar iată că „Urzica” publică în numărul 639/1978, sub semnătura lui Paven, caricatura de mai jos, de data aceasta, mult mai de jos!! Tovarășe Paven, o pilă nu vă e de ajuns!!! (Nu-i așa tovarășe Poch?!...).

● REVISTA „ORIZONT”, în numărul 41/1978, publică la rubrica „Orizont pe glob” pe poezii Vasile Versavia, Aurel Turcuș, Valentin Tudor, Sabin Opreanu... Miine, poimîine, cine știe, poate la rubrica „Orizont literar” vom găsi articole referitoare la instabilitatea monetară din Occident. Evident, cu rimă albă!

● ZI DE LUCRU ÎN MIEZ DE NOAPTE, așa se numește titlul unui reportaj apărut în cotidianul „Drapelul roșu”, din 10 octombrie 1978, reportaj semnat de Gavril Mălai. Nu știm de ce, dar avem impresia că ziua respectivă de lucru, consemnată în comuna Margina, a fost tare scurtă, deoarece un „miez de noapte” începe la orele 24,00 și se termină la orele 0,00, adică exact în momentul în care a început!

● „MEDITEZ MATEMATICI nivel mediu și superior, pentru admitere facultate și alte examene. Timișoara, str. Torontalului nr. 9, sc. C (Circumvalațiunii 4)” - (anunț nr. 5283, „Drapelul roșu”). Așadar, doritorii de meditații sint rugați să se adreseze scării C, Circumvalațiunii 4!

● ÎN CADRUL unei emisiuni „Album duminical” ne-a fost dat să vedem o „Dragoste c-an filme”. Scris mare, cit micul ecran. To-viilor de 1-a T.V., păi und-e vă si-nt filologiii!!

● REDACTORUL DE SERVICIU care este cufundat în eter, ne transmite: Tocmai pășesc pe lună stimați ascultători, un pas, chiar doi, în stînga nimic, dar în dreapta la fel; pe cînd în lațu nu am ce zări. E magnific! Este cel mai mare nimic pe care mi-a fost dat să-l calc în picioare. Aerul este în schimb splendid; mai am în tub pentru două ore. larba care nu se vede se bănuie. Iată și un lunatec, prima ființă pe care o văd coborînd dintr-un aparat care seamănă teribil cu al nostru. Să ne apropiem, să intrăm în legătură cu acest extraterestru. „Bi di bi di bi bi biii”, adică o dată lung și de cîteva ori ceva mai scurt - încercăm noi să închegăm astfel o discuție. Un moment de respiro și ni se răspunde: „Poftim?” O, oooo, dar este un extralunatec, stimați ascultători, blatist de Timișoara, urcat în rachetă în loc de acceleratul 121.

Fotografiile din pagina I sint realizate de IOSIF BERWANGER.

„TALE QUALE”

● CANIBALII din Nova Guinee nu știau - și asta era cu cîțiva ani în urmă - că își mîncă de fapt propria moarte. Nu puteau să-și mai ducă limba la gură, dar rideau; nu puteau să mai facă un pas, dar rideau; nu puteau înghiți și totuși rideau. Din doi care mureau, unul murea de ris. Abia în decembrie 1976, doctorul Carleton Gajdusek primește premiul Nobel pentru descoperirea virusului acestei boli - așa zisa Kuru. Acestor virusi - slow virus, după cum li se spune - se datorează și îmbătrînirea, după cum susține același reputat om de știință. Așadar, atenție mediciniști, în voi ne poate fi salvarea!

● DACĂ AJUNGEȚI CUMVA în Thailanda, evitați să atingeți localnicii pe cap, deoarece gestul echivalează cu o mare insultă. Atenție deci la manierele dumneavoastră; a stringe mîna cuiva mai ales în zonele rurale, nu este un gest apreciat, a sta cu brațele încrucișate în fața unui thailandez este un grav afront, a arăta cuiva talpa piciorului e de-a dreptul jignitor.

● CHARLIE MARSH, inginer electronist american, a compus o „sonată pentru pian și... tun”. Este vorba chiar de un tun adevărat. Excentricul inginer, supranumit și „mister Boom-Boom”, este și interpret. El se înființează în fața orchestrei cu trei tunuri de pe vremea războiului civil american și 13 mortiere, pe care le acționează toate electronic, susținînd că „instrumentele sale” se armonizează excelent cu restul orchestrației. Să sperăm că „mister Boom-Boom” nu-și face drum și pe la discotecile noastre.

● REDACTORUL DE SERVICIU care este cufundat în eter, ne transmite: Tocmai pășesc pe lună stimați ascultători, un pas, chiar doi, în stînga nimic, dar în dreapta la fel; pe cînd în lațu nu am ce zări. E magnific! Este cel mai mare nimic pe care mi-a fost dat să-l calc în picioare. Aerul este în schimb splendid; mai am în tub pentru două ore. larba care nu se vede se bănuie. Iată și un lunatec, prima ființă pe care o văd coborînd dintr-un aparat care seamănă teribil cu al nostru. Să ne apropiem, să intrăm în legătură cu acest extraterestru. „Bi di bi di bi bi biii”, adică o dată lung și de cîteva ori ceva mai scurt - încercăm noi să închegăm astfel o discuție. Un moment de respiro și ni se răspunde: „Poftim?” O, oooo, dar este un extralunatec, stimați ascultători, blatist de Timișoara, urcat în rachetă în loc de acceleratul 121.

Fantastic, fantastic, de trei ori fantastic, și pe alte planete trăiesc oameni!

Rubrică redactată de EMERIC SZEKELY și VALENTIN VIȘAN

Mulțumim măștrilor tipografi: STOIANOV JIVA, IOAN CRISAN, TOMISLAV COMENOV, MIRCEA GUY pentru sufletul depus la realizarea acestui număr.

CONSILIUL DE CONDUCERE:

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TIODOR BUIZA, GHEORGHE CRISAN, LIVIU CRISAN MIHOS GEORGEVICI, MIHAIL GIJA, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUȚOIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TEIESCU, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

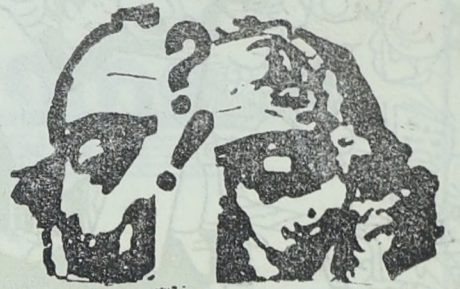
FORUM STUDENTESC. ADRESA REDACȚIEI:

Complexul studentesc, căminul 15, camera 1, telefon 21945, sau Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, camera 101, telefon 14907. Permanența la redacție, zilnic între orele 20-22 la sediul din complex. Sedințele de redacție, luni și joi, ora 20,30 la Casa de cultură a studenților.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

IOAN BĂCALETE (redactor principal), GHEORGHE CRISAN (redactor șef), MIHAIL JUNEA NICOLAE LENGHER, ANITTE MATTESCU, MONICA MILIVOI, LIA PETRIC, MARCEL SAMANTA, EMERIC SZEKELY (redactor șef-adjunct), RADU TODORAN, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii de: IOSIF BERWANGER și CONSTANTIN DUMA. Prezentarea grafică: NICOLAE OANĂ și ȘTEFAN POPA.

seminar

Filmul etnologic, document al identității etnice

REMEMORARE

O rememorare, chiar și parțială a unui seminar internațional de film ni se pare dificilă. Cu atât mai mult cu cât, la timpul convenit, presa noastră (presa timișoreană în speță) nu a acordat spațiul și nici importanța cuvenită unui veritabil act de cultură cum a fost cel reprezentat de Seminarul biennial al filmului etnologic și care — pe plan mondial! — s-a impus prin tinuta științifică, dar mai ales prin consecvență și continuitate, fiind singura manifestare internațională de acest gen ajunsă la a cincea ediție.

Nu vom reveni asupra manifestării propriu-zise, ci asupra ecorurilor și disputelor care sînt suscitade în jurul unui modern mijloc de investigare științifică, filmul și a cărui penetrație, în domeniul disciplinelor antropologice, etnologice și folclorice, a dobîndit o tot mai vastă și interesantă cuprindere.

Re-parcurend proiectii ca cele ale peliculelor **Bradul și Practici ceremoniale la semănat** (ale asistentului universitar Vasile Crețu) ori **Cutul sfinților ebraici din Maroc și Israel** (profesor Dov Noy, Universitatea din Ierusalim), ori, de ce nu, spectaculoasa „inscenare” **Cea care vede morții**, a cineastului maghiar Domokos Moldovan, realizăm, mai mult ca oricînd că filmul în genere, pornit ca o artă „care impune cu 24 de imagini pe secundă”, se impune cu acuitate ca știință de a vedea și a re-da tot ceea ce este mai profund și mai definitiv în gestul folcloric sau etnologic.

Nu propunem așadar o rememorare a secvențelor unui seminar internațional, cît o consemnare de opinii și atitudini, dintre care doar o mică parte vor fi fiind cunoscute la apariția acestor rînduri.

Facem acest lucru pentru studenții Filologiei timișorene și, în primul rînd, pentru acești admirabili dascăli ai noștri, profesorul dr. Eugen Todorean (semnatarul acestor rînduri, spre rușinea sa, abia a obținut un șapte la ultimul examen susținut cu domnia sa), asistent dr. Vasile Crețu. Sînt dascăli pe care îi întîlnim aproape zilnic și față de care nutrim doar simpatii și antipatii, fără să știm însă că personalități ca ale dumnealor, pot muta, pentru o zi sau o generație, centrul de greutate al unei discipline de interes internațional în frumosul nostru oraș, de pe Bega...

„OMUL TREBUIE SĂ IASĂ DIN GHETTO”...

Profesorul **MIHAI POP**, președintele Asociației Internaționale de Semiologie (o prezentă compoziție în cadrul oricărei reuniuni științifice), rămîne la concluzia filmului etnologic ca mijloc complementar. Încercăm un rezumat:

„Filmul etnologic este negreșit, un instrument de cercetare asupra culturii rurale. Pelicula, odată realizată, transmite rezultatul cercetării și marelui public. Pe plan internațional, chestiunea în sine este socotită deosebit de importantă. De

pildă, în S.U.A., etnologia, numită „antropologie culturală, se diversifică în trei ramuri: cognitivă, structurală și vizuală sau filmică. Interesul major generat de ramura vizuală este susținut de publicații de mare prestigiu, cum este și periodicul ce apare la Washington „Studii de antropologia comunicării vizuale”. Mari universități, Columbia și Philadelphia, au prestigiul unor adevărate școli de teoria comunicațiilor.

În Europa, antropologia vizuală își găsește cea mai înaltă formă de exprimare la **Institutul pentru filmul științific** de pe lângă Universitatea din Göttingen.

Dacă ar fi să relevăm trei aspecte ale muncii de cercetare în legătură cu filmul, ar trebui să ne punem, în mod necesar, trei întrebări: 1.) Poate înlocui filmul informația orală și informația scrisă sau cartea? 2.) Poate filmul să „deranjeze” cele două forme de informare? 3.) În ce măsură cele trei căi sînt complementare?

Răspunzînd acestor întrebări, va trebui să recunoaștem, în primul rînd, că prezența operatorului în mijlocul unei comunități etnice deranjează mai mult decît prezența celui care notează. Apoi, filmul nu poate surprinde totul. El se dovedește folositor, abia după ce o anumită manifestare a fost investigată sub toate aspectele. Filmul rămîne un mijloc complementar ce, ulterior, va folosi la cercetarea diacronică a fenomenului, dar aceasta doar cu condiția ca realizatorul să cunoască foarte bine **ce nume și cum a nume** trebuie să filmeze: numai așa el servește cercetării științifice. Marea utilitate însă a filmului etnologic rămîne aceea a mijlocului mass-media.

Există și pelicule „neadevărate” și ele pot fi socotite, pe drept cuvînt, ca mijloace de „manipulare” a interesului manifestat de public. Problema răspunderii morale a omului de știință față de faptele sale este pusă atunci sub semnul întrebării și filmul etnologic este privit cu circumspecție de specialiști.

Totuși, acei specialiști — și rămîn la convingerea aceasta! — cercetătorii din ramura noastră, trebuie să acorde mai mult credit mijloacelor filmice de investigație. Ele nu mai pot fi ignorate și, mai ales, în legătură cu filmul etnologic, săvîntul trebuie să depășească prejudecățile, provincialismul și alte cuvinte, să „încerce să iasă din ghetto”.

Profesorul **DOV NOY**, Universitatea din Ierusalim: „Filmul etnologic este un moment complex. În el intervin actanții, în acest fel, cercetarea se extinde și în domeniul psihonetologic. Desigur, uneori sîntem îngrijorați deoarece publicul privește filmul și spune: „Uite, acei oameni, cît de primitivi și înapoiați sînt!”? Se uită, în acest caz, că scopul principal al filmului este cel didactic-informativ și că cercetătorul trebuie să comunice adevărul și numai adevărul. Acest lucru este cel mai important.

Îmi permit o sugestie, cea legată de importanța practică a filmului etnologic. Propun o cooperare internațională, sprijinită de organisme internaționale: realizarea unor coproduții între universități din diverse țări ale lumii, între diferite

comunități etnice și stocarea acestor „stop-cadre” ale culturii spirituale întru folosul tuturor națiunilor”.

Profesor **ROMULUS VULCANESCU**: „Fără discuție, filmul etnologic reprezintă un document al identității etnice. Abordarea sa trebuie făcută însă numai din perspectivă interdisciplinară, iar interpretarea peliculei se va face pornind de la studii aprofundate cum ar fi, de pildă, studii ale structurii morfo-genetice ori psihoantropologice, și pînă la aspectul lingvistic ori axiologic al manifestării etnice. Filmul va dobîndi astfel valențele viabilității științifice și ale veridicității; **etnonusul cultural** al unui popor poate fi oricînd regăsit în asemenea pelicule.

Cineastul **DOMOKOS MOLDOVAN**: Un film — am spune noi de senzație — o peliculă de 70 de minute eastman-colour, superbă ca imagine și realizare, în care profesionalismul filmării e deasupra oricărui dubiu și al cărui realizator este cineastul maghiar Domokos Moldovan, a suscitad un interes ieșit din comun. Despre ce era vorba? O femeie din Putnok, Ungaria, înzestrată cu darul „de a vedea morții”, s-a făcut mesagera a sute de oameni, transmitînd rudelor și prietenilor acestora, aflate în „lumea de apoi”, diverse mesaje — cu sau fără răspuns. Între cei care i-au vizitat casa din Putnok se află însăși soția răposatului senator american Robert Kennedy, care dorea, se pare, să adreseze câteva cuvinte lui Bobby al ei. Peregrinajul acesta (mai dihai ca la Boici al nostru, în vremurile lui bune), ca și veniturile fabuloase înregistrate, au determinat municipalitatea din Putnok să stabilească un impozit de 60.000 de forinti pe ultimii cinci ani, deoarece în zilele „de recepție”, de luni pînă joi, ea a fost consultată de cel puțin 40-50 de persoane, zilnic. Fapte tulburătoare sînt dezvăluite atît despre „cea care vede morții” cît și despre cei care o consultă.

Ne punem întrebarea firească: reprezintă „Cea care vede morții” documentul identității etnice? Desigur că nu. Este vorba mai degrabă de un caz limitat deși, repetăm, filmul este de excepție.

Domokos Moldovan este nu numai un foarte bun cineast. El are și ceea ce am putea numi un acut simț al investigației științifice. De aceea îl vom lăsa să se „disculpe”:

„Personal, nu am făcut film științific și nu voi face niciodată pe scenariul altuia deoarece materialul faptic trebuie cunoscut la perfecție. As fi profund nemulțumit dacă nu aș cunoaște la perfecție personajele peliculelor mele. De filmat, filmez ce constat. Metoda e simplă: „constatarea”. Investigarea realității necesită însă energii mari. Pe cea care vede morții, de exemplu, o cunosc și o urmăresc din 1974.

În filmul etnologic trebuie să devii mai întîi, „un membru de familie”: doar atunci comunitatea sau personajul respectiv se comportă firesc în fața camerei de luat vederi și nu alterează suportul real al faptelor.

... Pentru un seminar internațional, cum a fost cel de la Timișoara, propun editarea unui volum documentar, al unui catalog în cîteva limbi de circulație mondială. Filmele consemnate pot fi trimise oriunde (cum este cazul celor 44 de pelicule românești, pe care le cunosc și pe care le apreciez) pentru a îmbogăți o eventuală filmotecă a peisajului actual etnologic și antropologic.

IN LOC DE INCHEIERE...

... vom consemna cuvintele aceluiași Domokos Moldovan: „Nu pot decît să multumesc Timișoarei — orașului și Universității dumneavoastră — eminentilor profesori români care, prin competența lor, au conferit strălucire unui seminar de mare prestigiu internațional.

În filmul meu oamenii vor să creadă în miracol: din păcate miracole nu există. Așa și la Timișoara: profesorii și cercetătorii români nu au așteptat miracolul. Ei nu au discutat ci au făcut. Studenții de aici trebuie să fie mîndri de acest lucru și să urmeze aceeași cale.

Ei, cel puțin, mă simt, prin vîrstă și obîrșie (D.M. este născut în Ardeal, la Sieu, județul Bistrița-Năsăud) alături de ei...

INTERVIU CU PHILIPPE GRAEF cercetător, cineast și neuzolog la Universitatea Neufchâtel din Elveția

— Spuneți-ne, vă rog, ce anume ați așteptat de la acest festival al filmului etnologic?

— Sînt un pasionat observator al carnavalurilor, al festivalurilor cu măști. Am aflat că gala filmului etnologic din România avea înscris în program și filme cu acest subiect. Apoi, aflîndu-mă pentru a doua oară în România, aveam cunoștință despre bogăția faptelor de folclor din țara dumneavoastră. Interesul meu se îndrepta spre modalitățile de valorificare a acestor fapte de către cineștii români.

— Și care este acum, după ce le-ați vizionat, opinia dv. despre aceste filme?

— Ca să-ti pot răspunde la această întrebare, e neapărată nevoie de cîteva delimitări de ordin teoretic. Adică, ce anume este considerat film etnologic și de unde se poate vorbi deja de film artistic? Urmărirea consecvență a fenomenului pur folcloric poate să dăuneze calității artistice a peliculei, în acest caz neputîndu-se vorbi decît de filme documentare, eventual didactice.

— Atunci, etnolog și cineast în egală măsură?

— Întrebarea pe care mi-o pui dumneata nu este simplă și rezolvarea ei nu poate fi dată în cîteva cuvinte, mai ales că ea ridică și alte probleme, tot atîtea greutăți în realizarea unui film de bună factură. De pildă, statutul cercetătorului în comunitatea pe care o supune observației. Eu cred că numai un „stagiu” — de mai mare durată — alături de acești oameni poate asigura un climat favorabil filmării, astfel încît observatorul să nu mai fie simțit ca un străin și să altereze în acest fel firescul și autenticitatea comportamentului subiecților.

— Care filme anume v-au suscitad în mod deosebit interesul?

— Majoritatea filmelor au fost interesante, fie sub un aspect, fie altul. Apreciez însă un film mai vechi al d-lui asistent de la Universitatea din Timișoara, dr. V. Crețu, avînd ca subiect obiceiuri mortuare în comuna Mehadia, asta și pentru că, în mare parte, corespunde unor alte opinii proprii despre cum ar trebui să fie un film etnologic. Cercetătorul etnolog, după ce a surprins esența fenomenului studiat, are datoria să o transmită prin comentariu, care însă nu este chemat să complexeze obiceiul ca atare, ci să-i descifreze semnificațiile, propunîndu-le spre considerare spectatorului.

— Cu ce gînduri părăsiți România?

— Am întîlnit la Timișoara o atmosferă de interes deosebit pentru studii etnologice, aceasta și în rîndul studenților, a căror participare numeroasă m-a impresionat plăcut. Apoi, aș vrea să adresez și pe această cale mulțumiri organizatorilor acestei manifestări, care au avut grijă ca acest scurt sejur în țara dumneavoastră să ne fie cît mai plăcut cu putință.

HUNGAROFILM 1054 BUDAPEST BATHORI U. 10. TELEFON: 116-650 TELEX: 22-5768

FORUM - studentesc olvasónak a nagyszerű TEMESVÁRI NÉPRÁZI FILMSZAPOR emlékére

CEA CARE VEDE MORTII (A halottlato) CA AMINTIRE!!!

Camera:

Music:

Domokos Moldovan

Ferenc Pap
Zoltán Jenei
László Sárny
László Vidovszky

Written and directed by
DOMOKOS MOLDOVAN

Omsgiul lui DOMOKOS MOLDOVAN adus cititorilor revistei „Forum studentesc”

Pagină realizată de
VALENTIN-LAURENȚIU VIȘAN

(A consemnat GH. SECHEȘAN)